

Переклад затверджений

Заступник генерального директора Урядового офісу
координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

О.В. Генчев
(ініціали та прізвище)

26 травня 2021 р.

02014L0059 — UA — 07.01.2020 — 004.005

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ

► В **ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2014/59/ЄС**
від 15 травня 2014 року

про встановлення рамок для відновлення платоспроможності і врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм і внесення змін та доповнень до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС і 2013/36/ЄС та регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012

(Текст стосується ЄЕП)

(ОВ L 173, 12.06.2014, с. 190)

Зі змінами, внесеними:

		№	Офіційний вісник сторінка	дата
► M1	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2017/1132 Текст стосується ЄЕП від 14 червня 2017 року	L 169	46	30.06.2017
► M2	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 2017/2399 від 12 грудня 2017 року	L 345	96	27.12.2017
► M3	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/879 від 20 травня 2019 року	L 150	296	07.06.2019
► M4	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/2162 Текст стосується ЄЕП від 27 листопада 2019 року	L 328	29	18.12.2019

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ

► В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2014/59/ЄС

від 15 травня 2014 року

про встановлення рамок для відновлення платоспроможності і врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм і внесення змін та доповнень до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС і 2013/36/ЄС та регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012

(Текст стосується ЄЕП)

(ОБ L 173, 12.06.2014, с. 190)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний вісник		
		№	сторінка	дата
► M1	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2017/1132 Текст стосується ЄЕП від 14 червня 2017 року	L 169	46	30.06.2017
► M2	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 2017/2399 від 12 грудня 2017 року	L 345	96	27.12.2017
► M3	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/879 від 20 травня 2019 року	L 150	296	07.06.2019
► M4	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/2162 Текст стосується ЄЕП від 27 листопада 2019 року	L 328	29	18.12.2019

Із виправленнями, внесеними:

► C1 [Виправленням, ОБ L 283, 31.08.2020, с. 2 \(2019/879\)](#)

▼ В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2014/59/ЄС

від 15 травня 2014 року

про встановлення рамок для відновлення платоспроможності і врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм і внесення змін та доповнень до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС і 2013/36/ЄС та регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012

(Текст стосується ЄЕП)

РОЗДІЛ I

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ, ТЕРМІНИ ТА ОЗНАЧЕННЯ, КОМПЕТЕНТНІ ОРГАНИ

Стаття 1

Предмет та сфера застосування

1. Ця директива встановлює правила та процедури, що стосуються відновлення платоспроможності та врегулювання таких суб'єктів:

- (a) установ, що мають осідок у Союзі;
- (b) фінансових установ, що мають осідок у Союзі, якщо така фінансова установа є дочірньою компанією кредитної установи, інвестиційної фірми або компанії, зазначеної у пункті (c) або (d), та підлягає нагляду материнської компанії на консолідованій основі відповідно до статей 6–17 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (c) фінансових холдингових компаній, фінансових холдингових компаній змішаного типу та холдингових компаній зі змішаною діяльністю, що мають осідок у Союзі;
- (d) материнських фінансових холдингових компаній у державі-члені, материнських фінансових холдингових компаній Союзу, материнських фінансових холдингових компаній змішаного типу у державі-члені, материнських змішаних фінансових холдингових компаній Союзу;
- (e) філій установ, що мають осідок за межами Союзу відповідно до спеціальних умов, встановлених у цій директиві.

Встановлюючи та застосовуючи вимоги цієї Директиви, а також використовуючи різні інструменти, що знаходяться у їхньому розпорядженні, щодо суб'єкта, зазначеного в першому підпараграфі, та за умови виконання спеціальних положень, органи з врегулювання і компетентні органи беруть до уваги характер його господарської діяльності, його структуру участі, організаційну форму, профіль ризику, розмір та правовий статус, його взаємопов'язаність з іншими установами або з фінансовою системою загалом, предмет та складність його видів діяльності, членство у схемі інституційного захисту (IPS), яка відповідає вимогам статті 113(7) Регламенту (ЄС) № 575/2013 або інших кооперативних системах взаємної солідарності, вказаних у статті 113(6) зазначеного регламенту, а також те, чи він надає якісь інвестиційні послуги або здійснює інвестиційну діяльність, як визначено в пункті (2) статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС.

2. Держави-члени можуть ухвалити або підтримувати правила, які є більш суворими або додатковими до тих, що встановлені у цій директиві, а також у делегованих чи імплементаційних актах, ухвалених на підставі цієї директиви, за умови, що вони мають загальне застосування і не суперечать цій директиві та делегованим або імплементаційним актам, ухваленим на її підставі.

Стаття 2

Терміни та означення

1. Для цілей цієї директиви застосовують такі терміни та означення:

- (1) «врегулювання» означає застосування інструменту врегулювання або інструменту, зазначеного в статті 37(9), з метою досягнення однієї чи більше цілей врегулювання, зазначених у статті 31(2);
- (2) «кредитна установа» означає кредитну установу, як визначено в пункті (1) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, за винятком установ, зазначених у статті 2(5) Директиви 2013/36/ЄС;
- (3) «інвестиційна фірма» означає інвестиційну фірму, як визначено в пункті (2) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, до якої застосовується вимога початкового капіталу, встановлена у статті 28(2) Директиви 2013/36/ЄС;
- (4) «фінансова установа» означає фінансову установу, як означено в пункті (26) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;

▼ МЗ

- (5) «дочірня компанія» означає дочірню компанію, як визначено у пункті (16) Статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та для цілей застосування статей 7, 12, 17, 18, 45–45m, 59–62, 91 і 92 цієї директиви до врегулювання груп, зазначених у пункті (b) пункту (83b) цього параграфу, включає, у відповідних випадках, кредитні установи, постійно афілійовані з центральним органом, сам центральний орган та їхні відповідні дочірні компанії, враховуючи спосіб, у який такі групи врегулювання виконують статтю 45e(3) цієї директиви;
- (5a) «істотна дочірня компанія» означає істотну дочірню компанію, як визначено в пункті (135) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;

▼ В

- (6) «материнська компанія» означає материнську компанію, як визначено в пункті (15)(a) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (7) «консолідована основа» означає основу консолідованого стану, як визначено в пункті (47) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (8) «схема інституційного захисту» або «IPS» означає механізм, який задовольняє вимоги, встановлені у статті 113(7) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (9) «фінансова холдингова компанія» означає фінансову холдингову компанію, як визначено в пункті (20) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (10) «фінансова холдингова компанія змішаного типу» означає фінансову холдингову компанію змішаного типу, як визначено в пункті (21) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (11) «холдингова компанія з змішаною діяльністю» означає холдингову компанію зі змішаною діяльністю, як визначено в пункті (22) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (12) «материнська фінансова холдингова компанія у державі-члені» означає материнську фінансову холдингову компанію у державі-члені, як визначено в пункті (30) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (13) «материнська фінансова холдингова компанія Союзу» означає материнську фінансову холдингову компанію ЄС, як визначено в пункті (31) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (14) «материнська фінансова холдингова компанія змішаного типу у державі-члені» означає материнську фінансову холдингову компанію змішаного типу у державі-члені, як визначено в пункті (32) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (15) «материнська фінансова холдингова компанія Союзу змішаного типу» означає материнську фінансову холдингову компанію ЄС змішаного типу, як визначено в пункті (33) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (16) «цілі врегулювання» означає цілі врегулювання, зазначені в статті 31(2);
- (17) «філія» означає філію, як визначено в пункті (17) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (18) «орган з врегулювання» означає орган, призначений державою-членом відповідно до статті 3;
- (19) «інструмент врегулювання» означає інструмент врегулювання, зазначений у статті 37(3);
- (20) «повноваження щодо врегулювання» означає повноваження, зазначені у статтях 63–72;
- (21) «компетентний орган» означає компетентний орган, як визначено в пункті (40) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, включно з Європейським Центральним Банком, щодо спеціальних завдань, покладених на нього Регламентом Ради (ЄС) № 1024/2013 (¹);
- (22) «компетентні міністерства» означає міністерства фінансів або інші міністерства держав-членів, відповідальні за ухвалення економічних, фінансових та бюджетних рішень на національному рівні згідно з національними сферами компетенції, призначені відповідно до статті 3(5);

- (23) «установа» означає кредитну установу чи інвестиційну фірму;
- (24) «орган управління» означає орган управління, як визначено в пункті (7) статті 3(1) Директиви 2013/36/ЄС;
- (25) «вище керівництво» означає вище керівництво, як визначено в пункті (9) статті 3(1) Директиви 2013/36/ЄС;
- (26) «група» означає материнську компанію та її дочірні компанії;
- (27) «транскордонна група» означає групу, до якої належать компанії, що мають осідок у більш ніж одній державі-члені;
- (28) «надзвичайна публічна фінансова підтримка» означає державну допомогу в розумінні статті 107(1) ДФЄС або будь-яку іншу публічну фінансову допомогу на наднаціональному рівні, яка при наданні на національному рівні становила б державну допомогу, що надається з метою збереження або відновлення життєздатності, ліквідності або платоспроможності установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або групи, частиною якої є ця установа чи суб'єкт;
- (29) «екстрена підтримка ліквідності» означає надання центральним банком грошових коштів центрального банку або будь-якої іншої підтримки, що може призвести до збільшення грошових коштів центрального банку, платоспроможній фінансовій установі або групі платоспроможних фінансових установ, які стикаються з тимчасовими проблемами з ліквідністю, при чому така операція не становить частину монетарної політики;
- (30) «системна криза» означає розлад у фінансовій системі з потенційною імовірністю серйозних негативних наслідків для внутрішнього ринку та реальної економіки. Всі типи фінансових посередників, ринків та інфраструктури можуть до певної міри мати потенційне системне значення;
- (31) «суб'єкт групи» означає юридичну особу, що є частиною групи;
- (32) «план відновлення платоспроможності» означає план відновлення платоспроможності, який склала та якого дотримується установа відповідно до статті 5;
- (33) «план відновлення платоспроможності групи» означає план відновлення платоспроможності, який склали та дотримуються відповідно до статті 7;
- (34) «істотна філія» означає філію, яка би вважалася істотною у державі-члені ведення діяльності відповідно до статті 51(1) Директиви 2013/36/ЄС;
- (35) «критично важливі функції» означають види діяльності, послуги або операції, призупинення яких імовірно призведе в одній або більше державах-членах до призупинення важливих для реальної економіки послуг або до підірвання фінансової стабільності з огляду на розмір, частку ринку, зовнішню та внутрішню взаємопов'язаність, складність або транскордонні види діяльності установи чи групи, зокрема враховуючи взаємозамінність таких видів діяльності, послуг або операцій;
- (36) «основні напрями діяльності» означають напрями діяльності та пов'язані послуги, що становлять суттєві джерела доходів, прибутків або вартість франшизи для установи або групи, частиною якої є установа;
- (37) «орган консолідованого нагляду» означає орган консолідованого нагляду, як визначено в пункті (41) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (38) «власні кошти» означають власні кошти, як визначено в пункті (118) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (39) «умови врегулювання» означають умови, зазначені в статті 32(1);
- (40) «дія з врегулювання» означає рішення, згідно з яким установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b),

(с) або (d) статті 1(1), піддається врегулюванню відповідно статті 32 або 33, застосуванню інструменту врегулювання або виконанню одного або більше повноважень щодо врегулювання;

- (41) «план врегулювання» означає план врегулювання для установи, складений відповідно до статті 10;
- (42) «врегулювання групи» означає одне з наступного:
- (a) застосування дії з врегулювання на рівні материнської компанії або установи, що підлягає консолідованому нагляду, або
 - (b) координація застосування інструментів врегулювання та здійснення повноважень щодо врегулювання органами з врегулювання стосовно суб'єктів групи, які відповідають умовам врегулювання;
- (43) «план врегулювання групи» означає план врегулювання групи, складений відповідно до статей 12 та 13;
- (44) «орган з врегулювання на рівні групи» означає орган з врегулювання у державі-члені, в якій знаходиться орган консолідованого нагляду;
- (45) «схема врегулювання групи» означає схему врегулювання групи відповідно до статті 91;
- (46) «колегія з врегулювання» означає колегію, створену відповідно до статті 88 для виконання завдань, зазначених в статті 88(1);
- (47) «звичайне провадження щодо неплатоспроможності» означає колективне провадження щодо неплатоспроможності, яке тягне за собою часткове або повне вилучення майна боржника та призначення ліквідатора або адміністратора, що зазвичай застосовується до установ згідно з національним законодавством та або є спеціальним для таких установ, або застосовується загалом до будь-якої фізичної чи юридичної особи;

▼ M2

- (48) «боргові інструменти»:
- (i) для цілей пунктів (g) та (j) статті 63(1) означають облигації та інші форми боргових зобов'язань, що можуть передаватися, інструменти створення або визнання боргу, а також інструменти, які надають право отримання боргових інструментів; та
 - (ii) для цілей статті 108 означають облигації та інші форми боргових зобов'язань, що можуть передаватися, та інструменти створення або визнання боргу;

▼ B

- (49) «материнська установа у державі-члені» означає материнську установу у державі-члені, як визначено в пункті (28) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (50) «материнська установа Союзу» означає материнську установу ЄС, як визначено в пункті (29) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (51) «вимоги до власних коштів» означають вимоги, встановлені у статтях 92–98 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (52) «наглядова колегія» означає колегію органів нагляду, створену відповідно до статті 116 Директиви 2013/36/ЄС;
- (53) «рамки державної допомоги Союзу» означають рамки, встановлені статтями 107, 108 та 109 ДФЄС, регламентами та всіма актами Союзу, включно з настановами, повідомленнями та оповіщеннями, створеними або ухваленими відповідно до статті 108(4) або статті 109 ДФЄС;
- (54) «ліквідація» означає реалізацію активів установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (55) «інструмент розподілу активів» означає механізм здійснення передачі органом з врегулювання

активів, прав та зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, на користь компанії з управління активами відповідно до статті 42;

- (56) «компанія з управління активами» означає юридичну особу, яка відповідає вимогам, встановленим у статті 42(2);
- (57) «інструмент внутрішнього визволу» означає механізм виконання органом з врегулювання повноважень на списання та конверсію стосовно зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, відповідно до статті 43;
- (58) «інструмент продажу бізнесу» означає механізм здійснення передачі органом з врегулювання акцій або інших інструментів власності, емітованих установою, яка підлягає врегулюванню, або активів, прав чи зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, на користь покупця, який не є перехідною установою, згідно зі статтею 38;
- (59) «перехідна установа» означає юридичну особу, яка виконує вимоги, встановлені у статті 40(2);
- (60) «інструмент перехідної установи» означає механізм передачі акцій або інших інструментів власності, емітованих установою, яка підлягає врегулюванню, або активів, прав чи зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, на користь перехідної установи відповідно до статті 40;
- (61) «інструменти власності» означають акції, інші інструменти, які надають право власності, інструменти, які можуть бути конвертовані у акції чи інші інструменти власності або надають право придбання акцій чи інших інструментів власності, а також інструменти, які становлять права на акції чи інші інструменти власності;
- (62) «акціонери» означають акціонерів або власників інших інструментів власності;
- (63) «повноваження на передачу» означають повноваження, визначені у пункті (с) або (d) статті 63(1), передавати акції, інші інструменти власності, боргові інструменти, активи, права або зобов'язання, або будь-яке їх поєднання від установи, яка підлягає врегулюванню, до отримувача;
- (64) «центральний контрагент» означає центрального контрагента, як визначено в пункті (1) статті 2 Регламенту (ЄС) № 648/2012;
- (65) «дериватив» означає дериватив, як визначено в пункті (5) статті 2 Регламенту (ЄС) № 648/2012;
- (66) «повноваження на списання та конверсію» означає повноваження, зазначені в статті 59(2) та в пунктах (е)–(і) статті 63(1);
- (67) «забезпечене зобов'язання» означає зобов'язання, у якому право кредитора на оплату чи іншу форму виконання забезпечене заставою, правом утримання або угодами про забезпечення, включно із зобов'язаннями, які виникають за операціями репо, та іншими угодами про забезпечення у формі передачі права власності;
- (68) «інструменти основного капіталу першого рівня» означають інструменти капіталу, які виконують вимоги, встановлені у статті 28(1)–(4), статті 29(1)–(5) або статті 31(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;

▼МЗ

- (68a) «основний капітал першого рівня» означає основний капітал першого рівня, розрахований відповідно до статті 50 Регламенту (ЄС) № 575/2013;

▼В

- (69) «інструменти додаткового капіталу першого рівня» означають інструменти капіталу, які виконують вимоги, встановлені у статті 52(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (70) «агрегована сума» означає агреговану суму, на підставі якої орган з врегулювання оцінив, що ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀, повинні бути списані або конвертовані відповідно до статті 46(1);

▼МЗ

- (71) «зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл» означають зобов'язання та інструменти капіталу, які не належать до основного капіталу першого рівня, інструментів додаткового капіталу першого або другого рівня установи або суб'єкта, зазначених в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), та не виключені зі сфери застосування інструменту внутрішнього визволу на підставі статті 44(2);
- (71a) «прийнятні зобов'язання» означають зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, які виконують, якщо застосовно, умови статті 45b або пункту (a) статті 45f(2) цієї директиви, та інструменти другого рівня, які виконують умови пункту (b) статті 72a(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (71b) «субординовані прийнятні інструменти» означають інструменти, які виконують усі умови, зазначені у статті 72a Регламенту (ЄС) № 575/2013, окрім параграфів (3)– (5) статті 72b такого Регламенту;

▼В

- (72) «схема гарантування депозитів» означає схему гарантування депозитів, запроваджену та офіційно визнану державою-членом відповідно до статті 4 Директиви 2014/49/ЄС;
- (73) «інструменти другого рівня» означають інструменти капіталу або субординовані позики, які відповідають умовам, встановленим у статті 63 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (74) «відповідні інструменти капіталу» для цілей секції 5 глави IV розділу IV та глави V розділу IV означають інструменти додаткового капіталу першого рівня та інструменти другого рівня;
- (75) «коефіцієнт конверсії» означає індекс, який визначає кількість акцій або інших інструментів власності, у які буде конвертоване зобов'язання певного класу щодо одного інструменту класу або щодо певної одиниці вартості боргової вимоги;
- (76) «кредитор, який зазнав впливу» означає кредитора, вимога якого стосується зобов'язання, яке зменшують або конвертують в акції або інші інструменти власності шляхом застосування повноваження на списання або конверсію відповідно до використання інструменту внутрішнього визволу;
- (77) «утримувач, який зазнав впливу» означає утримувача інструментів власності, інструменти власності якого були анульовані на підставі повноваження, зазначеного в пункті (h) статті 63(1);
- (78) «належний орган» означає орган держави-члена, визначений відповідно до статті 61, відповідальний згідно з національним законодавством цієї держави за встановлення, зазначене в статті 59(3);
- (79) «відповідна материнська установа» означає материнську установу у державі-члені, материнську установу Союзу, фінансову холдингову компанію, фінансову холдингову компанію змішаного типу, холдингову компанію зі змішаною діяльністю, материнську фінансову холдингову компанію у державі-члені, материнську фінансову холдингову компанію Союзу, материнську фінансову холдингову компанію змішаного типу у державі-члені або материнську фінансову холдингову компанію Союзу змішаного типу, щодо якої застосовується інструмент внутрішнього визволу;
- (80) «отримувач» означає суб'єкт, якому установа, яка підлягає врегулюванню, передає акції, інші інструменти власності, боргові інструменти, активи, права чи зобов'язання або будь-яке їх поєднання;
- (81) «робочий день» означає день, що не припадає на суботу, неділю або державне свято у відповідній державі-члені;
- (82) «право на припинення» означає право на розірвання договору, право на дострокове погашення, закриття, взаємне зарахування зустрічних зобов'язань або нетінг зобов'язань, будь-які подібні

положення, що призупиняють, змінюють або погашають зобов'язання сторони договору, або положення, яке унеможливає виникнення зобов'язання за договором, що виникло би в іншому випадку;

(83) «установа, яка підлягає врегулюванню» означає установу, фінансову установу, фінансову холдингову компанію, фінансову холдингову компанію змішаного типу, холдингову компанію зі змішаною діяльністю, материнську фінансову холдингову компанію в державі-члені, материнську фінансову холдингову компанію Союзу, материнську фінансову холдингову компанію змішаного типу в державі-члені або материнську фінансову холдингову компанію Союзу змішаного типу, щодо якої здійснюється дія з врегулювання;

▼МЗ

(83а) «суб'єкт врегулювання» означає:

- (а) юридичну особу, що має осідок в Союзі, яка, відповідно до статті 12 визначена органом з врегулювання як суб'єкт, щодо якого план врегулювання передбачає дії з врегулювання; або
- (б) установу, що не є частиною групи, яка підлягає консолідованому нагляду відповідно до статей 111 та 112 Директиви 2013/36/ЄС, щодо якої план врегулювання, складений відповідно до статті 10 цієї Директиви, передбачає дії з врегулювання;

(83б) «група врегулювання» означає:

- (а) суб'єкт врегулювання та його дочірні компанії, що не є:
 - (і) самі суб'єктами врегулювання;
 - (іі) дочірніми компаніями інших суб'єктів врегулювання; або
 - (ііі) суб'єктами, що мають осідок у третій країні, не включеними до групи врегулювання відповідно до плану врегулювання, або їхніми дочірніми компаніями; або
- (б) кредитними установами, постійно афілійованими з центральним органом та самим центральним органом, якщо принаймні одна з цих кредитних установ або центральний орган є суб'єктом врегулювання, або їхніми відповідними дочірніми компаніями;

(83с) «глобальна системно важлива установа» або «G-SII» означає G-SII, як визначено в пункті (133) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;

▼В

(84) «дочірня компанія Союзу» означає установу, що має осідок у державі-члені, яка є дочірньою компанією установи третьої країни або материнської компанії третьої країни;

(85) «материнська компанія Союзу» означає материнську установу Союзу, материнську фінансову холдингову компанію Союзу або материнську фінансову холдингову компанію Союзу змішаного типу;

(86) «установа третьої країни» означає суб'єкт, головний офіс якого має осідок у третій країні, до якого, якщо б він мав осідок у Союзі, застосовувалось би означення установи;

(87) «материнська компанія третьої країни» означає материнську компанію, материнську фінансову холдингову компанію або материнську фінансову холдингову компанію змішаного типу, що має осідок у третій країні;

(88) «провадження щодо врегулювання в третій країні» означають дію за законодавством третьої країни, яку здійснюють для управління неспроможністю установи третьої країни або материнської компанії третьої країни, яка з огляду на цілі та очікувані результати є порівнянною з діями з врегулювання відповідно до цієї директиви;

(89) «філія Союзу» означає філію установи третьої країни, розташовану в державі-члені;

- (90) «відповідний орган третьої країни» означає орган третьої країни, відповідальний за виконання функцій, порівнянних з функціями органів з врегулювання або компетентних органів відповідно до цієї директиви;
- (91) «механізм фінансування групи» означає механізм або механізми фінансування держави-члена органу з врегулювання на рівні групи;
- (92) «каскадна транзакція» означає транзакцію, яка укладається між двома суб'єктами групи з метою повної або часткової передачі ризику, створеного іншою транзакцією, укладеною між одним з таких суб'єктів групи та третьою особою;
- (93) «внутрішньогрупова гарантія» означає договір, згідно з яким один суб'єкт групи гарантує зобов'язання іншого суб'єкта групи перед третьою особою;
- (94) «гарантовані депозити» означають гарантовані депозити, як визначено в пункті (5) статті 2(1) Директиви 2014/49/ЄС;
- (95) «прийнятні депозити» означають прийнятні депозити, як визначено в пункті (4) статті 2(1) Директиви 2014/49/ЄС;

▼M4

- (96) «облігація з покриттям» означає облігацію з покриттям, як визначено у пункті (1) статті 3 Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2019/2162 (²), або стосовно інструмента, емітованого до 8 липня 2022 року, облігацію, зазначену в статті 52(4) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС (³), як застосовно на дату емісії;

▼B

- (97) «угода про фінансове забезпечення у формі передачі права власності» означає угоду про фінансове забезпечення у формі передачі права власності, як визначено в пункті (b) статті 2(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2002/47/ЄС (⁴);
- (98) «угода про неттінг» означає угоду, за якою низка вимог або зобов'язань може бути конвертована в єдину чисту вимогу, включно з ліквідаційними інструментами взаємозаліку, за якими, при настанні випадку примусового виконання (незалежно від способу і місця його визначення), зобов'язання сторін достроково представляють до погашення так, що негайно настає строк їх виконання або вони припиняються та в будь-якому випадку конвертуються в єдину чисту вимогу або замінюються на таку, включно з «положеннями ліквідаційного взаємозаліку», як визначено в пункті (n)(i) статті 2(1) Директиви 2002/47/ЄС та «неттінгом» за визначенням пункту (k) статті 2 Директиви 98/26/ЄС;
- (99) «угода про зарахування зустрічних вимог» означає угоду, за якою може здійснюватися взаємне зарахування двох або більше вимог чи зобов'язань, які існують між установою, яка підлягає врегулюванню, та контрагентом;
- (100) «фінансові договори» включають такі договори та угоди:
- (a) договори про цінні папери, включно з:
 - (i) договорами про купівлю, продаж або позичку цінного паперу, групи цінних паперів або індексу цінних паперів;
 - (ii) опціонами на цінний папір, групи цінних паперів або індекс цінних паперів;
 - (iii) транзакціями репо або зворотного репо на будь-який такий цінний папір, групу цінних паперів або індекс цінних паперів;
 - (b) договори на поставку товарів, включно з:
 - (i) договорами про купівлю, продаж або позичку товару або групи чи індексу товарів для майбутнього постачання;
 - (ii) опціонами на товар або групу чи індекс товарів;

- (iii) транзакціями репо або зворотного репо на будь-який такий товар, групу чи індекс товарів;
 - (c) ф'ючерсні та форвардні договори, включно з договорами (відмінними від договорів про постачення товарів) про купівлю, продаж або передачу товару чи майна будь-якого іншого гатунку, послуги, права чи частки за визначену ціну в майбутньому;
 - (d) свопові угоди, включно із:
 - (i) свопами та опціонами, що стосуються процентних ставок; спотами або іншими угодами на обмін валюти; іноземними валютами; індексом акцій або акцією; індексом боргу або боргом; індексом товару або товарами; погодою, емісією або інфляцією;
 - (ii) свопами на сукупний дохід, кредитними спредовими свопами або кредитними свопами;
 - (iii) будь-якими угодами або транзакціями, подібними до угоди, зазначеної в пункті (i) або (ii), які є предметом постійного обігу на ринках свопів або деривативів;
 - (e) міжбанківські угоди про надання позики, у яких строк позики не перевищує трьох місяців;
 - (f) рамкові угоди на договори або угоди, зазначені у пунктах (a)–(e);
- (101) «захід із запобігання кризі» означає виконання повноважень щодо безпосереднього усунення недоліків або перешкод у можливості проведення відновлення платоспроможності за умовами статті 6(6), виконання повноважень для подолання або усунення перешкод у можливості проведення врегулювання за умовами статті 17 або 18, вживання заходів раннього втручання за умовами статті 27, призначення тимчасового адміністратора за умовами статті 29 або виконання повноважень на списання чи конверсію за умовами статті 59;
- (102) «захід з управління кризою» означає дію з врегулювання або призначення надзвичайного керівника відповідно до статті 35 чи особи за умовами статті 51(2) або за умовами статті 72(1);
- (103) «потенціал відновлення платоспроможності» означає спроможність установи відновити свій фінансовий стан після значного погіршення;
- (104) «вкладник» означає вкладника, як визначено в пункті (6) статті 2(1) Директиви 2014/49/ЄС;
- (105) «інвестор» означає інвестора у розумінні пункту (4) статті 1 Директиви Європейського Парламенту і Ради 97/9/ЄС (⁵);
- (106) «призначений державний макропруденційний орган» означає орган, якому довірено проведення макропруденційної політики, зазначеної в Рекомендації В1 Рекомендації Європейської ради з системних ризиків від 22 грудня 2011 року щодо макропруденційного мандату національних органів (ESRB/2011/3);
- (107) «мікропідприємства, малі та середні підприємства» означають мікропідприємства, малі та середні підприємства, як визначено відповідно до річного обігу, зазначеного в статті 2(1) Додатку до Рекомендації Комісії 2003/361/ЄС (⁶);
- (108) «регульований ринок» означає регульований ринок, що його означено в пункті (21) статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС;

▼ МЗ

- (109) «вимога до комбінованого буферного капіталу» означає вимогу до комбінованого буферного капіталу, як визначено у пункті (6) статті 128 Директиви 2013/36/ЄС.

▼ В

2. Комісія має повноваження ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 115 з метою конкретизації критеріїв для становлення видів діяльності, послуг та операцій, зазначених в пункті (35)

першого підпараграфу стосовно визначення «критично важливих функцій» та критеріїв встановлення напрямів діяльності та пов'язаних послуг, зазначених в пункті (36) першого підпараграфу стосовно визначення «основних видів діяльності».

Стаття 3

Призначення органів, відповідальних за врегулювання

1. Кожна держава-член призначає один або, як виняток, більше органів з врегулювання, уповноважених застосовувати інструменти врегулювання та виконувати повноваження щодо врегулювання.
2. Орган з врегулювання є публічним адміністративним органом чи органами, якому (яким) надано публічні адміністративні повноваження.
3. Органами з врегулювання можуть виступати національні центральні банки, компетентні міністерства або інші публічні адміністративні органи чи органи, яким надані публічні адміністративні повноваження. Як виняток, держави-члени можуть встановити, що органом з врегулювання можуть бути компетентні органи нагляду для цілей Регламенту (ЄС) № 575/2013 та Директиви 2013/36/ЄС. Необхідно досягти належних структурних домовленостей для забезпечення операційної незалежності та уникнення конфліктів інтересів між функціями нагляду згідно з Регламентом (ЄС) № 575/2013 та Директивою 2013/36/ЄС або іншими функціями відповідного органу та функціями органів з врегулювання згідно з цією директивою, без обмеження зобов'язань щодо обміну інформацією та співпраці відповідно до вимоги параграфу 4. Зокрема, держави-члени повинні забезпечити, щоб в рамках компетентних органів, національних центральних банків, компетентних міністерств або інших органів існувала операційна незалежність між функцією врегулювання і наглядом або іншими функціями відповідного органу.

Персонал, залучений до виконання функцій органу з врегулювання згідно з цією директивою, повинен бути структурно відокремленим і мати окремі лінії звітування, відмінні від тих, що має персонал, залучений до виконання задач відповідно до Регламенту (ЄС) № 575/2013 і Директиви 2013/36/ЄС, або стосовно інших функцій відповідного органу.

Для цілей цього параграфу держави-члени або орган з врегулювання ухвалюють та оприлюднюють будь-які необхідні відповідні внутрішні правила, включно із правилами, які стосуються професійної таємниці та обміну інформацією між різними функціональними сферами.

4. Держави-члени повинні вимагати від органів, які здійснюють функції нагляду та врегулювання, а також від осіб, що виконують ці функції від їхнього імені, тісної співпраці у підготовці, плануванні та застосуванні рішень із врегулювання, як у випадку, коли орган з врегулювання і компетентний орган є окремими суб'єктами, так і коли ці функції виконує один і той самий суб'єкт.
5. Кожна держава-член призначає єдине міністерство, відповідальне за виконання функцій компетентного міністерства відповідно до цієї директиви.
6. Якщо орган з врегулювання у державі-члені не є компетентним міністерством, він інформує компетентне міністерство про рішення відповідно до цієї Директиви та, якщо національним законодавством не встановлене інше, отримує його згоду перед виконанням рішень, які мають безпосередній фіскальний вплив або системні наслідки.
7. Рішення, ухвалені компетентними органами, органами з врегулювання та Європейським банківським управлінням (ЕВА) згідно з цією директивою, враховують потенційний вплив рішення у всіх державах-членах, де установа або група веде діяльність, та мінімізують негативний вплив на фінансову стабільність і негативний економічний та соціальний вплив у цих державах-членах. На рішення ЕВА розповсюджується дія статті 38 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.
8. Держави-члени забезпечують, щоб кожен орган з врегулювання мав експертні знання, ресурси і операційну спроможність для вчинення дій з врегулювання, і був здатний виконувати свої повноваження із швидкістю та гнучкістю, необхідними для досягнення цілей врегулювання.

9. ЕВА у співпраці з компетентними органами та органами з врегулювання розвиває необхідні експертні знання, ресурси і операційну спроможність та моніторить імплементацію параграфу 8, в тому числі за допомогою проведення періодичних партнерських перевірок.

10. Якщо відповідно до параграфу 1 держава-член призначає більше ніж один орган для застосування інструментів врегулювання і виконання повноважень щодо врегулювання, вона надає ЕВА і Комісії повідомлення з повним обґрунтуванням такого вчинку і чітко розподіляє функції та обов'язки між цими органами, забезпечуючи відповідну координацію між ними та визначаючи єдиний орган як контактний для цілей співпраці та координації з відповідними органами інших держав-членів.

11. Держави-члени повідомляють ЕВА про національний орган або органи, призначені органами врегулювання, а також про контактний орган та, у відповідних випадках, про їхні спеціальні функції та обов'язки. ЕВА публікує список таких органів з врегулювання і контактних органів.

12. Без обмеження статті 85, держави-члени можуть обмежити відповідальність органу з врегулювання, компетентного органу та їхнього відповідного персоналу згідно з національним законодавством за дії та бездіяльність під час виконання їхніх функцій відповідно до цієї директиви.

РОЗДІЛ II

ПІДГОТОВКА

ГЛАВА I

Планування відновлення платоспроможності та врегулювання

Секція 1

Загальні положення

Стаття 4

Спрощені зобов'язання для певних установ

1. Беручи до уваги вплив, який може мати неспроможність установи з огляду на природу її господарської діяльності, її структуру участі, організаційну форму, профіль ризику, розмір та правовий статус, її взаємопов'язаність з іншими установами або з фінансовою системою загалом, предмет та складність її видів діяльності, членство у схемі інституціонального захисту (IPS) або інших кооперативних системах взаємної солідарності, зазначених у статті 113(7) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та провадження будь-якої інвестиційної діяльності або надання інвестиційних послуг, як визначено в пункті (2) статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС, а також те, чи її неспроможність і наступна ліквідація згідно зі звичайним провадженням щодо неплатоспроможності ймовірно матиме значний негативний вплив на фінансові ринки, інші установи, умови фінансування або на економіку в ширшому значенні, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи або органи з врегулювання встановлювали:

- (a) зміст і деталі планів відновлення платоспроможності та врегулювання, передбачених статтями 5–12;
- (b) дату, до якої слід спочатку розробити плани відновлення платоспроможності та врегулювання, а також частоту оновлення планів відновлення платоспроможності та врегулювання, яка може бути меншою, ніж передбачена у статті 5(2), статті 7(5), статті 10(6) і статті 13(3);
- (c) зміст і деталі інформації, яку вимагають від установ відповідно до статті 5(5), статті 11(1) і статті

12(2), а також в секціях А та В додатку;

(d) рівень деталізації оцінки можливості проведення врегулювання відповідно до статей 15 та 16, а також секції С додатка.

2. Компетентні органи та, у відповідних випадках, органи з врегулювання проводять оцінювання, зазначене в параграфі 1, після консультацій, у відповідних випадках, з державним макропруденційним органом.

3. Держави-члени забезпечують, щоб, якщо застосовуються спрощені зобов'язання, компетентні органи і, у відповідних випадках, органи з врегулювання могли у будь-який час накладати повні, не спрощені зобов'язання.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб застосування спрощених зобов'язань per se не впливало на повноваження компетентного органу та, у відповідних випадках, органу з врегулювання, вживати захід із запобігання кризі або захід з управління кризою.

5. До 3 липня 2015 року ЕВА видає настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 для конкретизації критеріїв, зазначених в параграфі 1, для оцінювання згідно із цим параграфом впливу неспроможності установи на фінансові ринки, інші установи та на умови фінансування.

6. Беручи до уваги, у відповідних випадках, досвід, набутий під час застосування настанов, зазначених в параграфі 5, ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення критеріїв, зазначених у параграфі 1, для оцінювання згідно з таким параграфом впливу неспроможності установи на фінансові ринки, інші установи та умови фінансування.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2017 року.

На Комісію покладено повноваження ухвалити регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

7. Компетентні органи та органи з врегулювання повідомляють ЕВА про спосіб застосування ними параграфів 1, 8, 9 та 10 до установ у їхній юрисдикції. Не пізніше 31 грудня 2017 року ЕВА подає Європейському Парламенту, Раді та Комісії звіт про імплементацію параграфів 1, 8, 9 і 10. Зокрема, цей звіт визначає будь-які розбіжності у імплементації параграфів 1, 8, 9 і 10 на національному рівні.

8. Відповідно до параграфів 9 і 10 держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи та, у відповідних випадках, органи з врегулювання могли відмовитися від застосування:

(a) вимог секцій 2 і 3 цієї глави до установ, афілійованих із центральним органом, і повністю або частково звільнених від пруденційних вимог у національному законодавстві відповідно до статті 10 Регламенту (ЄС) № 575/2013;

(b) вимог секції 2 до установ, які є членами схеми IPS.

9. У разі відмови відповідно до параграфа 8, держави-члени повинні:

(a) застосовувати вимоги секцій 2 і 3 цієї глави на консолідованій основі до центрального органу та установ, афілійованих із ним, у розумінні статті 10 Регламенту (ЄС) № 575/2013;

(b) вимагати виконання схемою IPS вимог секції 2 у співпраці з кожним із членів, для якого застосовується відмова.

Для цієї цілі будь-яке покликання в секціях 2 і 3 цієї глави на групу повинне включати центральний орган та установи, пов'язані з ним, у розумінні статті 10 Регламенту (ЄС) № 575/2013, та їхні дочірні установи, а будь-яке покликання на материнські компанії або установи, які підлягають консолідованому нагляду відповідно до статті 111 Директиви 2013/36/ЄС, повинно включати центральний орган.

10. Установи, які підлягають безпосередньому нагляду Європейського Центрального Банку згідно зі статтею 6(4) Регламенту (ЄС) № 1024/2013 або такі, що становлять значну частину фінансової системи держави-члена, складають свої власні плани відновлення платоспроможності у відповідності до секції 2 цієї глави та підлягають індивідуальним планам врегулювання згідно із секцією 3.

Для цілей цього параграфу операції установи необхідно вважати такими, що становлять значну частину фінансової системи держави-члена у разі виконанні будь-якої з наступних умов:

- (a) загальна вартість її активів перевищує 30 000 000 000 євро; або
- (b) співвідношення загальної вартості її активів до ВВП держави-члена, в якій вона має осідок, перевищує 20 %, якщо загальна вартість її активів не менша 5 000 000 000 євро.

11. ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів з метою встановлення єдиних форматів, зразків та означень для визначення і передачі ЕВА інформації компетентними органами та органами з врегулювання для цілей параграфу 7 із дотриманням принципу пропорційності.

ЕВА подає Комісії ці проекти імплементаційних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

На Комісію покладено повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Секція 2

Планування відновлення платоспроможності

Стаття 5

Плани відновлення платоспроможності

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб кожна установа, яка не є частиною групи, що підлягає нагляду на консолідованій основі згідно із статтями 111 та 112 Директиви 2013/36/ЄС, розробила і дотримувалася плану відновлення платоспроможності, що містить заходи, які повинна вжити установа для відновлення її фінансового стану після значного погіршення її фінансової ситуації. Плани відновлення платоспроможності необхідно вважати механізмом врядування у розумінні статті 74 Директиви 2013/36/ЄС.

2. Компетентні органи забезпечують, щоб установи оновлювали свої плани відновлення платоспроможності щонайменше раз на рік або після зміни правової чи організаційної структури установи, її діяльності або фінансового становища, які могли би істотно вплинути на план відновлення платоспроможності або вимагати змін до нього. Компетентні органи можуть вимагати від установ оновлювати їхні плани відновлення платоспроможності частіше.

3. Плани відновлення платоспроможності не повинні передбачати жодного доступу до надзвичайної публічної фінансової підтримки або її отримання.

4. Плани відновлення платоспроможності повинні містити, якщо застосовно, аналіз того, як і коли установа може подати, за умов, які розглядаються в плані, заявку на використання засобів центрального банку, та визначати ті активи, що імовірно могли б слугувати забезпеченням.

5. Без обмеження статті 4, держави-члени повинні забезпечити, щоб плани відновлення платоспроможності містили інформацію, перелічену в секції А додатка. Держави-члени можуть вимагати внесення до планів відновлення платоспроможності додаткової інформації.

Плани відновлення платоспроможності повинні також містити можливі заходи, які установа могла би вжити при виконанні умов раннього втручання відповідно до статті 27.

6. Держави-члени повинні вимагати, щоб плани відновлення платоспроможності містили належні умови та процедури для забезпечення вчасної імплементації дій із відновлення платоспроможності, а також різноманітні варіанти відновлення платоспроможності. Держави-члени повинні вимагати, щоб у планах відновлення платоспроможності розглядалася низка сценаріїв дуже сильного макроекономічного та фінансового стресу, що відповідають конкретним умовам установи, включно з подіями, які впливають на всю систему, а також стресом, характерним для окремих юридичних осіб та груп.

7. ЕВА у тісній співпраці з Європейською радою з системних ризиків (ESRB) до 3 липня 2015 року видає настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 для визначення подальшої низки сценаріїв, які слід використовувати для цілей параграфу 6 цієї статті.
8. Держави-члени можуть передбачити, щоб компетентні органи мали повноваження вимагати від установи ведення детальних записів щодо фінансових договорів, стороною яких є ця установа.
9. Орган управління установи, зазначеної в параграфі 1, оцінює та схвалює план відновлення платоспроможності перед його поданням компетентному органу.
10. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, які додатково визначають, без обмеження статті 4, інформацію, яку повинен містити план відновлення платоспроможності, зазначений в параграфі 5 цієї статті.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 6

Оцінювання планів відновлення платоспроможності

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб установи, від яких вимагається розробляти плани відновлення платоспроможності відповідно до умов статті 5(1) та статті 7(1), подавали ці плани відновлення платоспроможності на розгляд компетентному органу. Держави-члени повинні вимагати від цих установ переконливо продемонструвати компетентному органу відповідність цих планів критеріям параграфу 2.
2. Протягом шести місяців після подання кожного плану та після консультацій із компетентними органами держав-членів, у яких розташовуються істотні філії, наскільки це релевантно для такої філії, компетентні органи розглядають план та оцінюють, наскільки він задовольняє вимоги, встановлені у статті 5, та відповідність таким критеріям:
 - (a) імплементація запропонованих у плані заходів з обґрунтованою імовірністю підтримає або відновить життєздатність і фінансовий стан установи або групи, з урахуванням підготовчих заходів, які установа вжила або планувала вжити;
 - (b) план та окремі варіанти в його рамках з обґрунтованою імовірністю можуть бути імплементовані швидко та ефективно в ситуації фінансового стресу, наскільки можливо максимально уникаючи будь-яких значних негативних наслідків для фінансової системи, включно із сценаріями, які призвели б до виконання іншими фінансовими установами їхніх планів відновлення платоспроможності у той самий період.
3. При оцінюванні відповідності планів відновлення платоспроможності компетентний орган повинен враховувати відповідність капіталу та структури фінансування установи рівню складності її організаційної структури та профілю ризику.
4. Компетентний орган подає план відновлення платоспроможності органу з врегулювання. Орган з врегулювання може вивчити план відновлення платоспроможності з метою визначення будь-яких дій у плані відновлення платоспроможності, що можуть негативно вплинути на можливість проведення врегулювання установи, і надати рекомендації компетентному органу щодо цих питань.
5. Якщо, за оцінкою компетентного органу, існують істотні недоліки в плані відновлення платоспроможності або істотні перешкоди для його втілення, він повинен повідомити установу або материнську компанію групи про свою оцінку і вимагати від установи подати протягом двох місяців, із можливістю продовження цього строку на один місяць за згодою органів, переглянутого плану, який відображає шляхи подолання цих неточностей або перешкод.

Перед тим, як вимагати від установи повторного подання плану відновлення платоспроможності, компетентний орган надає установі можливість висловити свою думку щодо цієї вимоги.

Якщо компетентний орган вважає, що недоліки та перешкоди не були належним чином подолані у переглянутому плані, він може надати установі вказівку внести конкретні зміни у план.

6. Якщо установа не подасть переглянутий план відновлення платоспроможності або якщо компетентний орган встановить, що переглянутий план відновлення платоспроможності не виправляє належним чином недоліки або потенційні перешкоди, виявлені під час його початкового оцінювання, і виправити належним чином ці недоліки або перешкоди шляхом надання вказівки внести конкретні зміни у план неможливо, компетентний орган повинен вимагати від установи визначити протягом обґрунтованого періоду часу зміни, які вона може внести у свою діяльність з метою подолання недоліків або перешкод у втіленні плану відновлення платоспроможності.

Якщо установа не визначає таких змін протягом періоду часу, встановленого компетентним органом, або якщо, за оцінкою компетентного органу, запропоновані установою дії не усунули б належним чином недоліки або перешкоди, компетентний орган може надати вказівку установі вжити будь-яких заходів, які він вважає необхідними і пропорційними, беручи до уваги серйозність недоліків і перешкод, а також наслідки, які ці заходи матимуть для діяльності установи.

Компетентний орган може, без обмеження статті 104 Директиви 2013/36/ЄС, надати вказівку установі:

- (a) знизити профіль ризику установи, включно з ризиком ліквідності;
- (b) уможливити вчасне застосування заходів рекапіталізації;
- (c) переглянути стратегію та структуру установи;
- (d) внести змін до стратегії фінансування для вдосконалення стійкості основних напрямів діяльності та критично важливих функцій;
- (e) внести зміни до структури врядування установи.

Перелік заходів, зазначених у цьому параграфі, не позбавляє держави-члени можливості уповноважити компетентні органи вживати додаткові заходи відповідно до національного законодавства.

7. Якщо компетентний орган вимагає від установи вжити заходи згідно з параграфом 6, його рішення щодо цих заходів повинне бути обґрунтованим та пропорційним.

Рішення повідомляють установі у письмовій формі і воно може бути оскаржено.

8. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають мінімальні критерії, які компетентний орган повинен оцінити з метою проведення оцінювання відповідно до параграфу 2 цієї статті та статті 8(1).

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 7

Плани відновлення платоспроможності групи

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб материнська компанія Союзу склала план відновлення платоспроможності групи і подала його органу консолідованого нагляду. Плани відновлення платоспроможності групи складаються з плану відновлення платоспроможності усієї групи, яку очолює материнська компанія Союзу. План відновлення платоспроможності групи визначає заходи, втілення яких може бути необхідним на рівні материнської компанії Союзу та кожної окремої дочірньої компанії.

2. У відповідності до статті 8, компетентні органи можуть вимагати від дочірніх компаній скласти і подавати плани відновлення платоспроможності на індивідуальній основі.

3. Орган консолідованого нагляду, — за умови наявності відповідних вимог щодо конфіденційності, встановлених у цій директиві — передає плани відновлення платоспроможності групи:

- (a) відповідним компетентним органам, зазначеним в статтях 115 та 116 Директиви 2013/36/ЄС;

- (b) компетентним органам держав-членів, у яких розташовані істотні філії, у межах, застосовних до відповідної філії;
- (c) органу з врегулювання на рівні групи; а також
- (d) органам з врегулювання дочірніх компаній.

4. План відновлення платоспроможності групи має на меті досягнення стабілізації групи в цілому або будь-якої установи групи, якщо вона знаходиться у стані стресу, для подолання або усунення причин тяжкого становища та відновлення фінансового стану відповідної групи або установи, одночасно беручи до уваги фінансове становище інших суб'єктів групи.

План відновлення платоспроможності групи повинен містити механізми для забезпечення координації та узгодженості заходів, які необхідно вжити на рівні материнської компанії Союзу, на рівні суб'єктів, зазначених у пунктах (c) та (d) статті 1(1), а також заходи, які необхідно вжити на рівні дочірніх компаній та, якщо застосовно, у відповідності з Директивою 2013/36/ЄС, на рівні істотних філій.

5. План відновлення платоспроможності групи та будь-який план, складений для окремого дочірньої компанії, повинен містити елементи, визначені у статті 5. Ці плани повинні містити, якщо застосовно, механізми фінансової підтримки всередині групи, ухвалені відповідно до угоди про фінансову підтримку всередині групи, укладеної згідно з главою III.

6. Плани відновлення платоспроможності групи містять низку варіантів відновлення платоспроможності, які охоплюють дії, що необхідно вжити у разі настання сценаріїв, передбачених в статті 5(6).

Для кожного із сценаріїв план відновлення платоспроможності групи визначає, чи наявні перешкоди в імplementації заходів відновлення платоспроможності всередині групи, включно із рівнем окремих суб'єктів, охоплених планом, та чи існують значні практичні або правові перешкоди для швидкої передачі власних коштів або погашення фінансових зобов'язань чи активів в межах групи.

7. Орган управління суб'єкта, що складає план відновлення платоспроможності групи відповідно до параграфу 1, оцінює та схвалює план відновлення платоспроможності групи перед його поданням органу консолідованого нагляду.

Стаття 8

Оцінювання планів відновлення платоспроможності групи

1. Орган консолідованого нагляду, разом з компетентними органами дочірніх компаній, після консультацій з компетентними органами, зазначеними в статті 116 Директиви 2013/36/ЄС, та з компетентними органами істотних філій, наскільки це релевантно для значної філії, переглядає план відновлення платоспроможності групи та оцінює, наскільки він відповідає вимогам та критеріям, встановленим у статтях 6 та 7. Таке оцінювання повинно проводитися відповідно до процедури, встановленої у статті 6 та у цій статті, а також враховувати потенційний вплив заходів відновлення платоспроможності на фінансову стабільність усіх держав-членів, в яких група веде діяльність.

2. Орган консолідованого нагляду та компетентні органи дочірніх компаній повинні докладати зусиль, щоб досягти спільного рішення щодо:

- (a) перегляду та оцінювання плану відновлення платоспроможності групи;
- (b) того, чи необхідно складати план відновлення платоспроможності на індивідуальній основі для установ, які є частиною групи; та
- (c) застосування заходів, зазначених в статті 6(5) та (6).

Сторони повинні докладати зусиль для досягнення спільного рішення протягом чотирьох місяців з дати передачі органом консолідованого нагляду плану відновлення платоспроможності групи у відповідності до статті 7(3).

ЕВА може, на вимогу компетентного органу, допомагати компетентним органам у досягненні спільного рішення відповідно до статті 31(с) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

3. У разі відсутності спільного рішення між компетентними органами протягом чотирьох місяців з дати передачі щодо перегляду та оцінювання плану відновлення платоспроможності групи або будь-яких заходів, яких необхідно вжити материнській компанії Союзу відповідно до статті 6(5) та (6), орган консолідованого нагляду ухвалює своє власне рішення щодо цих питань. Орган консолідованого нагляду ухвалює своє рішення, враховуючи думки та сумніви інших компетентних органів, висловлені протягом цього чотиримісячного періоду. Орган консолідованого нагляду повідомляє рішення материнській компанії Союзу та іншим компетентним органам.

Якщо наприкінці цього чотиримісячного періоду будь-який з компетентних органів, зазначених у параграфі 2, передає питання, згадане в параграфі 7, до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган консолідованого нагляду повинен відстрочити своє рішення і зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) такого Регламенту, та повинен ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Чотиримісячний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні такого Регламенту. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення. У разі відсутності рішення ЕВА протягом одного місяця застосовується рішення органу консолідованого нагляду.

4. У разі відсутності спільного рішення між компетентними органами протягом чотирьох місяців з дати передачі щодо:

- (a) необхідності складання плану відновлення платоспроможності на індивідуальній основі для установ, які належать до їхньої юрисдикції; або
- (b) застосування заходів, зазначених в статті 6(5) та (6) на рівні дочірніх компаній,

кожен з компетентних органів ухвалює власне рішення з цього питання.

Якщо наприкінці цього чотиримісячного періоду будь-який з відповідних компетентних органів передає згадане в параграфі 7 питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, компетентний орган дочірньої компанії повинен відстрочити своє рішення і зачекати, доки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) такого Регламенту, та ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Чотиримісячний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні зазначеного Регламенту. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення. У разі відсутності рішення ЕВА протягом одного місяця застосовується рішення компетентного органу, який відповідає за дочірню компанію на індивідуальній основі.

5. Інші компетентні органи, між якими немає незгоди відповідно до параграфа 4, можуть досягти спільного рішення щодо плану відновлення платоспроможності групи стосовно суб'єктів групи, які належать до їхньої юрисдикції.

6. Спільне рішення, зазначене в параграфі 2 або 5, а також рішення, ухвалені компетентними органами за відсутності спільного рішення, зазначені в параграфах 3 та 4, вважаються остаточними і повинні застосовуватися всіма компетентними органами у відповідних державах-членах.

7. На вимогу компетентного органу згідно з параграфом 3 або 4 ЕВА може допомагати компетентним органам у досягненні згоди відповідно до статті 19(3) Регламенту (ЄС) № 1093/2010 лише щодо оцінювання планів відновлення платоспроможності та імплементації заходів, зазначених у пунктах (a), (b) та (d) статті 6(6).

Стаття 9

Показники плану відновлення платоспроможності

1. Для цілей статей 5–8 компетентні органи вимагають, щоб кожен план відновлення платоспроможності містив рамкові показники, встановлені установою, яка визначає точки, в яких

можуть бути вчинені належні дії, зазначені у плані. Такі показники необхідно погодити з компетентними органами під час оцінювання планів відновлення платоспроможності відповідно до статей 6 та 8. Показники можуть бути якісними або кількісними, пов'язаними з фінансовим станом установи, та повинні бути такими, що легко моніторити. Компетентні органи повинні забезпечити, щоб установи запровадили належні механізми для регулярного моніторингу цих показників.

Незважаючи на перший підпараграф, установа може:

- (a) вчинити дію відповідно до свого плану відновлення платоспроможності, якщо не було досягнуто відповідного показника, але орган управління установи вважає її належною з огляду на наявні обставини; або
- (b) утриматися від вчинення дії, якщо орган управління установи не вважає її належною з огляду на наявні обставини.

Рішення про вчинення дії, зазначеної в плані відновлення платоспроможності, або рішення про утримання від вчинення такої дії необхідно без зволікань повідомити компетентному органу.

2. До 3 липня 2015 року ЕВА видає настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 для визначення мінімального переліку якісних та кількісних показників, зазначених у параграфі 1.

Секція 3

Планування врегулювання

Стаття 10

Плани врегулювання

1. Орган з врегулювання, після консультацій з компетентним органом та органами з врегулювання у юрисдикціях, де розташовані будь-які з істотних філій, наскільки це релевантно для таких значних філій, складає план врегулювання для кожної установи, що не є частиною групи, яка підлягає нагляду на консолідованій основі відповідно до статей 111 та 112 Директиви 2013/36/ЄС. План врегулювання містить дії з врегулювання, які може вчинити орган з врегулювання, якщо установа відповідатиме умовам врегулювання. Інформацію, зазначену в параграфі 7(a), необхідно розкрити відповідній установі.

2. Складаючи план врегулювання, орган з врегулювання визначає будь-які істотні перешкоди для можливості врегулювання та, якщо це необхідно й пропорційно, окреслює відповідні дії щодо подолання цих перешкод згідно з главою II цього розділу.

3. План врегулювання повинен враховувати відповідні сценарії, включно з тим, що випадок неспроможності може мати індивідуальний характер або виникнути під час ширшої фінансової нестабільності чи подій, які впливають на систему загалом. План врегулювання не повинен передбачати жодного з таких елементів:

- (a) будь-якої надзвичайної публічної фінансової підтримки, крім використання механізмів фінансування, визначених відповідно до статті 100;
- (b) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком; або
- (c) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком, що надається за нестандартних умов щодо забезпечення, строку дії та процентних ставок;

4. План врегулювання містить аналіз того, як і коли установа може, за умов, які розглядаються в плані, подати заявку на використання засобів центрального банку, та визначати ті активи, що імовірно могли б слугувати забезпеченням.

5. Органи з врегулювання можуть вимагати від установ допомоги у складанні та оновленні таких планів.

6. Плани врегулювання необхідно переглядати та, у застосовних випадках, оновлювати щонайменше раз на рік, а також після будь-яких істотних змін правової або організаційної структури установи, її діяльності чи фінансового стану, які могли би спричинити значний вплив на дієвість плану чи іншим чином вимагали б перегляду плану врегулювання.

Для цілей перегляду або оновлення плану врегулювання, зазначених у першому підпараграфі, установи і компетентні органи повинні негайно сповістити органи з врегулювання про будь-які зміни, що вимагають такого перегляду або оновлення.

▼МЗ

Перегляд, зазначений в першому підпараграфі цього параграфа, здійснюють після імplementації дії з врегулювання або виконання повноважень, зазначених у статті 59.

При встановленні термінів, зазначених у пунктах (о) і (р) параграфа 7 цієї статті за обставин, зазначених у третьому підпараграфі цього параграфа, орган з врегулювання враховує термін виконання вимоги, зазначеної у статті 104b Директиви 2013/36/ЄС.

▼В

7. Без обмеження статті 4, план врегулювання визначає варіанти застосування до установи інструментів врегулювання і повноважень щодо врегулювання, зазначених у розділі IV. Він повинен містити, якщо застосовно й можливо — у кількісному вираженні:

- (a) стислий виклад ключових елементів плану;
- (b) стислий виклад істотних змін в установі, які відбулися після подання останньої інформації про врегулювання;
- (c) відображення того, як можна, за необхідності, юридично та економічно відділити критично важливі функції та основні напрями діяльності від інших функцій з метою забезпечення їхньої безперервності після настання неспроможності установи;
- (d) розрахунковий графік виконання кожного істотного пункту плану;
- (e) детальний опис оцінювання можливості врегулювання, проведеного відповідно до параграфа 2 цієї статті та статті 15;
- (f) опис будь-яких заходів, необхідних відповідно до статті 17, спрямованих на подолання перешкод для можливості врегулювання, визначених в результаті оцінювання, проведеного відповідно до статті 15;
- (g) опис процесів встановлення вартості та ліквідності критично важливих функцій, основних напрямів діяльності та активів установи;
- (h) детальний опис механізмів забезпечення актуальності інформації, яка вимагається відповідно до статті 11, та її постійної доступності для органів з врегулювання;
- (i) пояснення органу з врегулювання щодо того, як варіанти врегулювання могли би фінансуватися без припущення будь-чого з переліченого нижче:
 - (i) будь-якої надзвичайної публічної фінансової підтримки, крім використання механізмів фінансування, визначених відповідно до статті 100;
 - (ii) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком; або
 - (iii) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центрального банку, що надається за нестандартних умов щодо забезпечення, строку дії та процентних ставок;
- (j) детальний опис різних стратегій врегулювання, які можна було би застосувати відповідно до різних імовірних сценаріїв та застосовних часових рамок;
- (k) опис критично важливих взаємозалежностей;
- (l) опис варіантів збереження доступу до платіжних та клірингових послуг, а також інших

інфраструктур і оцінювання можливості перенесення позицій клієнта;

- (m) аналіз впливу плану на працівників установи, включно з оцінюванням будь-яких пов'язаних видатків, а також опис передбачуваних процедур для консультування персоналу під час проведення врегулювання, враховуючи національні системи діалогу з соціальними партнерами, якщо застосовно;
- (n) план комунікації із ЗМІ та громадськістю;

▼МЗ

- (o) вимоги, зазначені в статті 45e та 45f, а також термін для досягнення такого рівня відповідно до статті 45m;
- (p) якщо орган з врегулювання застосовує статтю 45b(4), (5) або (7), графік виконання суб'єктом врегулювання, відповідно до статті 45m;

▼В

- (q) опис істотних операцій та систем для підтримки постійного функціонування операційних процесів установи;
- (r) якщо застосовно, будь-який наданий висновок установи щодо плану врегулювання.

8. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження вимагати від установи та суб'єкта, зазначених в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), ведення детальних записів щодо фінансових договорів, стороною яких є ця установа. Орган з врегулювання може визначити строк, впродовж якого установа або суб'єкт, зазначені в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), повинні бути спроможними надати ці записи. Такий самий строк застосовується до всіх установ та всіх суб'єктів, зазначених в пункті (b), (c) та (d) статті 1(1), які знаходяться в його юрисдикції. Орган з врегулювання може вирішити встановити різні строки для різних типів фінансових договорів, зазначених у статті 2(100). Цей параграф не повинен впливати на повноваження компетентного органу щодо збирання інформації.

9. Після консультацій з Європейською радою з системних ризиків (ESRB) ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають зміст плану врегулювання.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 11

Інформація для цілей планів врегулювання і співпраці з боку установи

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження вимагати від установ:

- (a) співпрацювати в необхідному обсязі при складанні планів врегулювання;
- (b) надавати їм, безпосередньо або через компетентний орган, усю інформацію, необхідну для складання та імплементації планів врегулювання.

Зокрема, органи з врегулювання мають повноваження вимагати, крім іншої, інформацію та аналіз, визначені у секції В додатка.

2. Компетентні органи у відповідних державах-членах повинні співпрацювати з органами з врегулювання, щоб перевірити, чи вже наявна уся інформація, зазначена в параграфі 1, або її частина. Якщо така інформація наявна, компетентні органи надають таку інформацію органам з врегулювання.

3. ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для визначення процедур та мінімального переліку стандартних форм і зразків для надання інформації відповідно до цієї статті.

ЕВА подає Комісії ці проекти імплементаційних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

На Комісію покладено повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 12

Плани врегулювання групи

▼ МЗ

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання на рівні групи разом із органами з врегулювання дочірніх компаній та після консультації з органами з врегулювання істотні філій, наскільки це релевантно для значної філії, склали плани врегулювання групи. План врегулювання групи визначає заходи, які треба враховувати стосовно:

- (a) материнської компанії Союзу;
- (b) дочірніх компаній, які є частиною групи та мають осідок у Союзі;
- (c) суб'єктів, зазначених у пунктах (c) і (d) статті 1(1); та
- (d) за умовами розділу VI, дочірніх компаній, які є частиною групи та які мають осідок за межами Союзу;

Згідно з заходами, зазначеними в першому підпараграфі, план врегулювання повинен визначати для кожної групи суб'єкти врегулювання та групи врегулювання.

▼ В

2. План врегулювання групи необхідно складати на підставі інформації, наданої відповідно до статті 11.

3. План врегулювання групи:

▼ МЗ

- (a) визначає дії з врегулювання, які слід вчинити стосовно суб'єктів врегулювання у разі сценаріїв, зазначених у статті 10(3), та наслідки таких дій з врегулювання з огляду на інші суб'єкти групи, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), материнську компанію та дочірні установи;
- (aa) якщо група включає більш ніж одну групу врегулювання, визначає дії з врегулювання, які необхідно вчинити для суб'єктів врегулювання кожної групи врегулювання та наслідки таких дій на обох з наступного:
 - (i) інших суб'єктів групи, що належать до тієї ж групи врегулювання;
 - (ii) інших груп врегулювання;
- (b) розглядає обсяг, в якому можна застосувати інструменти врегулювання та виконувати повноваження щодо врегулювання скоординованим чином щодо суб'єктів врегулювання, які мають осідок у Союзі, включно із заходами сприяння придбання третьою особою цілої групи, окремих напрямів діяльності або видів діяльності, які здійснює низка суб'єктів групи чи окремі суб'єкти групи або групи врегулювання, а також визначає будь-які потенційні перешкоди для скоординованого врегулювання;

▼ В

- (c) якщо група включає суб'єкти, що мають осідок у третіх країнах, визначає належні механізми співпраці та координації із відповідними органами цих третіх країн, а також можливі наслідки врегулювання в Союзі;
- (d) визначає заходи, включно з правовим та економічним розмежуванням певних функцій або напрямів діяльності, необхідні для сприяння врегулюванню групи, якщо виконуються умови врегулювання;

▼ МЗ

- (e) встановлює додаткові дії, не зазначені у цій директиві, які мають намір вчинити відповідні органи врегулювання щодо суб'єктів у межах кожної групи врегулювання;

▼В

- (f) визначає, як можна було б профінансувати дії з врегулювання групи та, якщо міг бути необхідний механізм фінансування, встановлює принципи розподілу відповідальності за таке фінансування між джерелами фінансування у різних державах-членах. План не повинен передбачати жодного з таких елементів:
- (i) будь-якої надзвичайної публічної фінансової підтримки, крім використання механізмів фінансування, визначених відповідно до статті 100;
 - (ii) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком; або
 - (iii) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком, що надається за нестандартних умов щодо забезпечення, строку дії та процентних ставок;

Такі принципи необхідно встановити на підставі неупереджених та збалансованих критеріїв, з урахуванням, зокрема, статті 107(5), а також впливу на фінансову стабільність у всіх відповідних державах-членах.

4. Оцінювання можливості врегулювання групи відповідно до статті 16 необхідно проводити одночасно із створенням та оновленням плану врегулювання групи відповідно до цієї статті. Детальний опис оцінювання можливості врегулювання, проведеного відповідно до статті 16, необхідно включити у план врегулювання групи.

5. План врегулювання групи не повинен здійснювати непропорційний вплив на жодну з держав-членів.

6. Після консультацій з Європейською радою з системних ризиків (ESRB) ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають зміст планів врегулювання групи, беручи до уваги розмаїття бізнес-моделей груп на внутрішньому ринку.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 13

Вимоги та процедури для планів врегулювання групи

1. Материнська компанія Союзу подає інформацію, яка може вимагатися згідно зі статтею 11, органу з врегулювання на рівні групи. Така інформація повинна стосуватися материнської компанії Союзу та — у необхідному обсязі — кожного з суб'єктів групи, включно з суб'єктами, зазначеними в пунктах (c) і (d) статті 1(1).

Орган з врегулювання на рівні групи, передає — за умови наявності відповідних вимог щодо конфіденційності, встановлених у цій директиві — інформацію, надану згідно з цим параграфом:

- (a) ЕВА;
- (b) органам з врегулювання дочірніх компаній;
- (c) органам з врегулювання юрисдикцій, яких знаходяться істотні філії, у межах, застосованих до відповідної значної філії;
- (d) відповідним компетентним органам, зазначеним у статтях 115 та 116 Директиви 2013/36/ЄС; та
- (e) органам з врегулювання у державах-членах, де мають осідок суб'єкти, зазначені в пунктах (c) і (d) статті 1(1).

Інформація, надана органом з врегулювання на рівні групи, органам з врегулювання та компетентним органам дочірніх компаній, органам з врегулювання у юрисдикції, де розташовані будь-які істотні філії,

а також відповідним компетентним органам, зазначеним у статтях 115 та 116 Директиви 2013/36/ЄС, повинна включати як мінімум усю інформацію, яка стосується дочірньої компанії або значної філії. Інформація, яка надається ЕВА, повинна включати всю інформацію, яка стосується ролі ЕВА у планах врегулювання групи. У випадку інформації, яка стосується дочірніх компаній третіх країн, орган з врегулювання на рівні групи не повинен бути зобов'язаним передавати цю інформацію без згоди відповідного органу нагляду або органу з врегулювання третьої країни.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання на рівні групи, діючи спільно з органами з врегулювання, зазначеними у другому підпараграфі параграфа 1 цієї статті, в колегіях з врегулювання, та після консультацій із відповідними компетентними органами, включно із компетентними органами у юрисдикціях держав-членів, де розташовані будь-які істотні філії, склали та підтримували плани врегулювання групи. Органи з врегулювання на рівні групи можуть, на власний розсуд та за умови дотримання вимог конфіденційності, встановлених у статті 98 цієї директиви, залучати до складання і підтримання планів врегулювання групи органи з врегулювання у третіх країнах у юрисдикціях, у яких група має осідки дочірніх компаній, фінансових холдингових компаній або істотних філій, зазначених у статті 51 Директиви 2013/36/ЄС.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб плани врегулювання групи переглядалися та, у належних випадках, оновлювалися щонайменше раз на рік, а також після будь-яких змін правової й організаційної структури, діяльності або фінансового стану групи, включно із будь-яким суб'єктом групи, які могли би спричинити значний вплив на план або вимагати його зміни.

4. Ухвалення плану врегулювання групи повинно набувати форму спільного рішення органу з врегулювання на рівні групи та органів з врегулювання дочірніх компаній.

▼ МЗ

Якщо група складається більш ніж з однієї групи врегулювання, планування дій з врегулювання, зазначене у пункті (аа) статті 12(3) необхідне включати у спільне рішення, зазначене у першому підпараграфі цього параграфа.

▼ В

Органи з врегулювання повинні досягти спільного рішення протягом чотирьох місяців з дати передачі органом з врегулювання на рівні групи інформації, зазначеної у другому підпараграфі параграфа 1.

ЕВА може на вимогу органу з врегулювання допомагати органам з врегулювання у досягненні спільного рішення згідно зі статтею 31(с) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

5. У разі відсутності спільного рішення між органами з врегулювання протягом чотирьох місяців орган з врегулювання на рівні групи повинен ухвалити своє власне рішення щодо плану врегулювання групи. Рішення повинно бути повністю обґрунтованим та враховувати думки і сумніви інших органів з врегулювання. Материнська компанія Союзу надає це рішення органу з врегулювання на рівні групи.

Відповідно до параграфа 9 цієї статті, якщо наприкінці цього чотиримісячного періоду будь-який з органів з врегулювання передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган з врегулювання на рівні групи повинен відстрочити своє рішення і зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Чотиримісячний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні зазначеного Регламенту. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення. У разі відсутності рішення ЕВА протягом одного місяця застосовується рішення органу з врегулювання на рівні групи.

6. ► МЗ У разі відсутності спільного рішення між органами з врегулювання протягом чотирьох місяців кожен з органів з врегулювання, який несе відповідальність за дочірню компанію та який не погоджується з планом врегулювання групи, повинен ухвалити своє власне рішення та, у відповідному випадку, визначити суб'єкта врегулювання, скласти й підтримувати план врегулювання для групи врегулювання, що складається з суб'єктів, які знаходяться у його юрисдикції. Кожне з окремих рішень органів з врегулювання, які не погоджується, повинно бути повністю обґрунтованим, воно повинно

зазначати причини такої незгоди із запропонованим планом врегулювання групи та враховувати думки і сумніви інших органів з врегулювання та компетентних органів. Кожен з органів з врегулювання повинен повідомити про своє рішення інших членів колегії з врегулювання. ◀

Відповідно до параграфу 9 цієї статті, якщо наприкінці цього чотиримісячного періоду будь-який з органів з врегулювання передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган з врегулювання, якого це стосується, повинен відстрочити своє рішення і зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та повинен ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Чотиримісячний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні зазначеного Регламенту. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення. У разі відсутності рішення ЕВА протягом одного місяця застосовується рішення органу з врегулювання відповідної дочірньої компанії.

7. Інші органи з врегулювання, між якими немає незгоди відповідно до параграфу 6, можуть досягти спільного рішення щодо плану врегулювання групи стосовно суб'єктів групи, які знаходяться в їхніх юрисдикціях.

8. Спільні рішення, зазначені в параграфах 4 і 7, а також рішення, ухвалені органами з врегулювання у разі відсутності спільного рішення, зазначеного в параграфах 5 або 6, вважаються остаточним і повинні застосовуватися іншими відповідними органами з врегулювання.

9. У відповідності до параграфів 5 та 6 цієї статті, на вимогу органу з врегулювання ЕВА може допомагати органам з врегулювання в досягненні згоди відповідно до статті 19(3) Регламенту (ЄС) № 1093/2010, крім випадку, коли, за оцінкою будь-якого із відповідних органів з врегулювання, предмет незгоди може у будь-який спосіб перетинатися із сферою повноважень у фіскальній політиці відповідної держави-члена.

10. Якщо спільні рішення ухвалено відповідно до параграфів 4 та 7, а також, якщо за оцінкою органу з врегулювання згідно з параграфом 9 предмет незгоди стосовно планів врегулювання групи перетинається із сферою повноважень у фіскальній політиці відповідної держави-члена, орган з врегулювання на рівні групи повинен ініціювати повторне оцінювання плану врегулювання групи, включно із мінімальними вимогами до власних коштів та прийнятними зобов'язаннями.

Стаття 14

Передача планів врегулювання компетентним органам

1. Орган з врегулювання передає відповідним компетентним органам плани врегулювання, а також будь-які зміни до них.

2. Орган з врегулювання на рівні групи передає відповідним компетентним органам плани врегулювання групи, а також будь-які зміни до них.

ГЛАВА II

Можливість врегулювання

Стаття 15

Оцінювання можливості врегулювання установ

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб після консультації органу з врегулювання із компетентним органом та органами з врегулювання у юрисдикціях місцезнаходження істотних філій, у межах, застосовних до значної філії, він проводив оцінювання обсягу можливості врегулювання установи, яка не є частиною групи, без припущення будь-чого з переліченого нижче:

(а) будь-якої надзвичайної публічної фінансової підтримки, крім використання механізмів

фінансування, визначених відповідно до статті 100;

- (b) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком;
- (c) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком, що надається за нестандартних умов щодо забезпечення, строку дії та процентних ставок;

Установа вважається такою, стосовно якої можливе врегулювання, якщо орган з врегулювання може та здатний ліквідувати її згідно з звичайним провадженням щодо неплатоспроможності або врегулювати її, застосовуючи різні інструменти врегулювання і повноваження щодо врегулювання до установи, разом із тим за можливістю максимально уникаючи будь-якого негативного впливу на фінансову систему, включно із обставинами ширшої фінансової нестабільності чи загальносистемними подіями держави-члена, у якій установа має осідок, або інших держав-членів чи Союзу, а також маючи на меті забезпечення безперервності критично важливих функцій, які виконує ця установа. Органи з врегулювання повинні вчасно повідомити ЕВА про будь-який випадок, коли установа вважається такою, що не піддається врегулюванню.

2. Для цілей оцінювання можливості врегулювання, зазначеної в параграфі 1, орган з врегулювання повинен щонайменше вивчити питання, визначені в секції С додатка.

3. Оцінювання можливості врегулювання відповідно до цієї статті здійснюється органом з врегулювання одночасно зі складанням й оновленням плану врегулювання відповідно до статті 10 та для цілей такого складання й оновлення.

4. Після консультацій з Європейською радою з системних ризиків (ESRB) ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають питання та критерії оцінювання можливості врегулювання установ або груп, передбачені параграфом 2 цієї статті та статті 16.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати проекти регуляторних технічних стандартів, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 16

Оцінювання можливості врегулювання груп

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб після консультації органів з врегулювання на рівні групи, разом з органами з врегулювання дочірніх компаній, із органом консолідованого нагляду та з компетентними органами таких дочірніх компаній, а також з органами з врегулювання у юрисдикціях місцезнаходження істотних філій, якщо це релевантно для значної філії, вони оцінювали обсяг можливості врегулювання груп без припущення будь-чого з переліченого нижче:

- (a) будь-якої надзвичайної публічної фінансової підтримки, крім використання механізмів фінансування, визначених відповідно до статті 100;
- (b) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком;
- (c) будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком, що надається за нестандартних умов щодо забезпечення, строку дії та процентних ставок;

▼ МЗ

Група вважається такою, стосовно якої можливе врегулювання, якщо орган з врегулювання може та здатний ліквідувати суб'єкти групи згідно зі звичайним провадженням щодо неплатоспроможності або врегулювати таку групу, застосовуючи інструменти врегулювання і виконуючи повноваження щодо врегулювання щодо суб'єктів врегулювання такої групи, разом із тим за можливістю максимально уникаючи будь-яких негативних наслідків для фінансових систем держав-членів, у яких розташовані суб'єкти групи або філії, або інших держав-членів чи Союзу, включаючи більш широку фінансову нестабільність або події, які впливають на всю систему, маючи на меті забезпечення безперервності

критично важливих функцій, які виконують такі суб'єкти групи, якщо їх можна у розумний строк легко відокремити або іншим чином.

Органи з врегулювання на рівні групи повинні вчасно повідомити ЕВА про будь-який випадок, коли група вважається такою, що не піддається врегулюванню.

▼В

Колегії з врегулювання, зазначені у статті 88, повинні брати до уваги оцінювання можливості врегулювання групи.

2. Для цілей оцінювання можливості врегулювання групи органи з врегулювання повинні, щонайменше, вивчити питання, визначені у секції С додатка.

3. Оцінювання можливості врегулювання групи згідно з цією статтею необхідно проводити одночасно і для тих самих цілей, що і складання й оновлення плану врегулювання групи відповідно до статті 12. Оцінювання необхідно проводити згідно з процесом вироблення й ухвалення рішень, встановленим у статті 13.

▼МЗ

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб якщо група складається з більш ніж однієї групи врегулювання, органи, зазначені у параграфі 1, оцінювали можливість врегулювання кожної групи врегулювання відповідно до цієї статті.

Оцінювання, зазначене у першому підпараграфі цього параграфа, проводять додатково до оцінювання можливості врегулювання усієї групи та виконують в рамках процедури вироблення й ухвалення рішень, встановленої у статті 13.

Стаття 16а

Повноваження забороняти певні розподіли

1. Якщо суб'єкт знаходиться в ситуації, коли він виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу, якщо вона розглядається додатково до кожної з вимог, зазначених у пунктах (а), (b) та (с) статті 141a(1) Директиви 2013/36/ЄС, але не виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу, якщо вона розглядається додатково до вимог, зазначених у статті 45с та 45d цієї директиви, розрахованих відповідно до пункту (а) статті 45(2) цієї директиви, орган з врегулювання цього суб'єкта уповноважений відповідно до параграфів 2 та 3 цієї статті забороняти суб'єкту розподіляти більше ніж максимальну суму розподілу стосовно мінімальних вимог до власних коштів та прийнятних зобов'язань («М-MDA»), розрахованих відповідно до параграфа 4 цієї статті, через одну з таких дій:

- (а) здійснювати розподіл у зв'язку з основним капіталом першого рівня;
- (b) створювати зобов'язання щодо сплати змінної винагороди або дискреційної пенсії або сплачувати змінну винагороду, якщо зобов'язання щодо сплати було створено у той час, коли суб'єкт не виконував вимогу до комбінованого буферного капіталу; або
- (с) здійснювати додаткові платежі за інструментами додаткового капіталу першого рівня.

Якщо суб'єкт знаходиться у ситуації, зазначеній у першому підпараграфі, він невідкладно повідомляє про це орган з врегулювання.

2. У ситуації, зазначеній у параграфі 1, орган з врегулювання суб'єкта, після консультацій з компетентним органом без зайвого зволікання оцінює, чи виконувати повноваження, зазначене в параграфі 1, враховуючи такі елементи:

- (а) причину, тривалість та величину невиконання, а також вплив на можливість врегулювання;
- (b) розвиток фінансової ситуації суб'єкта та імовірність виконання ним, у передбачуваному майбутньому, умови, зазначеної у пункті (а) статті 32(1);
- (с) перспективу того, що суб'єкт буде здатний забезпечити виконання вимог, зазначених у параграфі

1, протягом розумного строку;

- (d) якщо суб'єкт не здатний замінити зобов'язання, які більше не виконують критерії прийнятності або строку погашення, встановлені у статтях 72b та 72c Регламенту (ЄС) № 575/2013 або статті 45b чи статті 45f(2) цієї Директиви, чи ця нездатність має індивідуальний характер чи вони викликана потрясінням загальноринкового характеру;
- (e) чи виконання повноваження, зазначеного в параграфі 1, є найбільш адекватним та пропорційним засобом вирішення ситуації суб'єкта, враховуючи потенційний вплив як на фінансові умови, так і на можливість врегулювання відповідного суб'єкта.

Орган з врегулювання повторює своє оцінювання того, чи слід виконувати повноваження, зазначене в параграфі 1, принаймні кожний місяць, поки суб'єкт продовжує перебувати у ситуації, зазначеній у параграфі 1.

3. Якщо орган з врегулювання дійде висновку, що суб'єкт ще перебуває у ситуації, зазначеній у параграфі 1, через дев'ять місяців після того, як суб'єкт повідомив про таку ситуацію, орган з врегулювання, після консультацій з компетентним органом виконує повноваження, зазначене в параграфі 1, крім випадку, коли орган з врегулювання дійде висновку після оцінювання, що виконані принаймні дві з таких умов:

- (a) невиконання спричинене серйозним потрясінням для функціонування фінансових ринків, що призводить до всеохоплюючого ринкового стресу у декількох сегментах фінансових ринків;
- (b) потрясіння, зазначене в пункті (a), не тільки призводить до зростання волатильності цін інструментів власних коштів та інструментів прийнятних зобов'язань суб'єкта або збільшення витрат для суб'єкта, але також призводить до повного або часткового закриття ринків, що перешкоджає суб'єкту емітувати інструменти власних коштів та інструменти прийнятних зобов'язань на таких ринках;
- (c) закриття ринку, зазначене у пункті (b) спостерігається не тільки для відповідного суб'єкта, але у низки інших суб'єктів;
- (d) потрясіння, зазначене в пункті (a), заважає відповідному суб'єкту випустити інструменти власних коштів та інструменти прийнятних зобов'язань, достатні для виправлення неспроможності; або
- (e) виконання повноважень, зазначених у параграфі 1, призводить до негативних наслідків поширення на частину банківського сектора, при цьому потенційно підриваючи фінансову стабільність.

Якщо застосовується виключення, зазначене в першому підпараграфі, орган з врегулювання повинен повідомити компетентний орган про своє рішення та пояснити свою оцінку в письмовій формі.

Кожний місяць орган з врегулювання повторює оцінювання того, чи застосовується виключення, зазначене в першому підпараграфі.

4. М-MDA обчислюють шляхом помноження суми, розрахованої відповідно до параграфа 5, на коефіцієнт, визначений відповідно до параграфа 6. М-MDA зменшують на суму, отриману в результаті дій, зазначених у пунктах (a), (b) або (c) параграфа 1.

5. Сума, яку необхідно помножити відповідно до параграфа 4, складається з:

- (a) будь-яких проміжних прибутків, не включених до основного капіталу першого рівня відповідно до статті 26(2) Регламенту (ЄС) № 575/2013, без урахування будь-якого розподілу прибутків або будь-якої виплати, здійсненої в результаті дій, зазначених у пунктах (a), (b) або (c) параграфа 1 цієї статті;
плюс
- (b) будь-яких річних прибутків, не включених до основного капіталу першого рівня відповідно до

статті 26(2) Регламенту (ЄС) № 575/2013, без урахування будь-якого розподілу прибутків або будь-якої виплати, здійснених в результаті дій, зазначених у пунктах (а), (b) або (с) параграфа 1 цієї статті;

мінус

(с) суми, що підлягали б сплаті у формі податків, якщо суми, визначені у пунктах (а) та (b) цього параграфа, були б утримані.

6. Коефіцієнт, зазначений у параграфі 4, визначають таким чином:

- (а) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний суб'єктом, який не використовується для виконання будь-яких з вимог, встановлених у статті 92а Регламенту (ЄС) № 575/2013 та статтях 45с та 45d цієї директиви, виражений як відсоток від загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, знаходиться в межах першого (тобто найнижчого) квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0;
- (b) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний суб'єктом, який не використовується для виконання будь-яких з вимог, встановлених у статті 92а Регламенту (ЄС) № 575/2013 та статтях 45с та 45d цієї директиви, виражений як відсоток від загальної суми імовірних ризиків, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, знаходиться в межах другого квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0,2;
- (с) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний суб'єктом, який не використовується для виконання будь-яких вимог, встановлених у статті 92а Регламенту (ЄС) № 575/2013 та статтях 45с та 45d цієї директиви, виражений як відсоток від загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, знаходиться в межах третього квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0,4;
- (d) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний суб'єктом, який не використовується для виконання будь-яких вимог, встановлених у статті 92а Регламенту (ЄС) № 575/2013 та статтях 45с та 45d цієї директиви, виражений як відсоток від загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, знаходиться в межах четвертого (тобто найвищого) квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0,6;

Нижчі та вищі межі кожного квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу розраховують таким чином:

$$\text{Lower bound of quartile} = \frac{\text{Combined buffer requirement}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Upper bound of quartile} = \frac{\text{Combined buffer requirement}}{4} \times Q_n$$

да « Q_n » = порядковий номер відповідного квартиля.

▼В

Стаття 17

Повноваження щодо подолання або усунення перешкод для можливості врегулювання

▼МЗ

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, якщо відповідно до оцінювання можливості врегулювання суб'єкта, проведеного згідно із статтями 15 і 16, орган з врегулювання після консультації із компетентним органом встановлює наявність значних перешкод можливості врегулювання цієї

установи, орган з врегулювання у письмовій формі повідомляв про таке встановлення відповідну установу, компетентний орган та органи з врегулювання юрисдикцій, де розташовані істотні філії.

▼В

2. Вимогу складання планів врегулювання органами з врегулювання, а також вимогу досягнення відповідними органами з врегулювання спільного рішення щодо планів врегулювання групи згідно зі статтею 10(1) та статтею 13(4) відповідно, необхідно призупинити після отримання повідомлення, зазначеного у параграфі 1 цієї статті, до затвердження органом з врегулювання заходів із усунення значних перешкод можливості врегулювання відповідно до параграфу 3 цієї статті або ухвалення рішення згідно з параграфом 4 цієї статті.

▼МЗ

3. Протягом чотирьох місяців з дня отримання повідомлення, наданого згідно з параграфом 1, суб'єкт повинен запропонувати органу з врегулювання можливі заходи з подолання або усунення значних перешкод, зазначених у повідомленні.

Суб'єкт протягом двох тижнів з моменту отримання повідомлення, наданого відповідно до параграфу 1 цієї статті, пропонує органу з врегулювання можливі заходи та графік їх впровадження, щоб забезпечити відповідність суб'єкта статті 45e або 45f цієї директиви та вимозі до комбінованого буферного капіталу, якщо значні перешкоди можливості врегулювання спричинені однією з таких ситуацій:

- (a) суб'єкт виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу, якщо вона розглядається додатково до кожної з вимог, зазначених у пунктах (a), (b) та (c) статті 141a(1) Директиви 2013/36/ЄС, але не виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу, якщо вона розглядається додатково до вимог, зазначених у статті 45c та 45d цієї директиви, розрахованих відповідно до пункту (a) статті 45(2) цієї директиви; або
- (b) суб'єкт не виконує вимоги, зазначені у статтях 92a та 494 Регламенту (ЄС) № 575/2013 або вимоги, зазначені у статті 45c та 45d цієї директиви.

Графік впровадження заходів, запропонований відповідно до другого підпараграфу, враховує причини значної перешкоди.

Орган з врегулювання після консультації з компетентним органом оцінює дієвість заходів, запропонованих відповідно до першого та другого підпараграфів, для дієвого подолання або усунення таких значних перешкод.

4. Якщо орган з врегулювання дійде висновку, що заходи, запропоновані суб'єктом згідно з параграфом 3, дієво не вирішують або не усувають такі перешкоди, він повинен прямо або опосередковано за посередництвом компетентного органу вимагати від суб'єкта застосування альтернативних заходів, які можуть досягнути цієї цілі, та повідомити у письмовому вигляді про ці заходи суб'єкт, який протягом одного місяця повинен запропонувати план дотримання цих заходів.

У визначенні альтернативних заходів орган з врегулювання повинен продемонструвати, як заходи, запропоновані суб'єктом, могли би сприяти усуненню перешкод для можливості врегулювання та наскільки пропорційними з огляду на їх усунення є запропоновані альтернативні заходи. Орган з врегулювання повинен взяти до уваги загрозу, яку ці перешкоди у можливості врегулювання становлять для фінансової стабільності, а також вплив заходів на ведення суб'єктом діяльності, його стабільність та його спроможність робити свій внесок до економіки.

▼В

5. Для цілей параграфу 4 органи з врегулювання повинні мати повноваження вживати будь-який з таких заходів:

- (a) (a)вимагати від ►МЗ суб'єкта ◀ зміни умов будь-яких фінансових угод всередині групи, перегляду їх відсутності або укладання угод про надання послуг всередині групи чи з третіми особами з метою забезпечення критично важливих функцій;

- (b) вимагати від ►МЗ суб'єкта ◀ обмеження його максимального індивідуальної та агрегованої експозиції;
- (c) накладати спеціальні або звичайні додаткові вимоги щодо інформації, яка стосується цілей врегулювання;
- (d) вимагати від ►МЗ суб'єкта ◀ відчуження певних активів;
- (e) вимагати від ►МЗ суб'єкта ◀ обмеження або припинення певних існуючих або запропонованих видів діяльності;
- (f) обмежувати або запобігати розробці нових чи наявних напрямів діяльності, продажу нових чи наявних продуктів;
- (g) вимагати зміни організаційно-правової або операційної структури ►МЗ суб'єкта ◀ або будь-якого суб'єкта групи, прямо або опосередковано підконтрольного їй, з метою обмеження складності та для забезпечення можливості організаційно-правового та операційного відокремлення критично важливих функцій від інших функцій шляхом застосування інструментів врегулювання;
- (h) вимагати від ►МЗ суб'єкта ◀ або материнської компанії створення материнської фінансової холдингової компанії у державі-члені або материнської фінансової холдингової компанії Союзу;

▼МЗ

- (ha) вимагати від установи або суб'єкта, зазначеного у пункті (b), (c) or (d) статті 1(1) цієї директиви, подати план відновлення виконання вимог статей 45e або 45f цієї директиви, виражених як відсоток від загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та, якщо застосовно, вимог до комбінованого буферного капіталу та вимог, зазначених у статті 45e або 45f цієї директиви, виражених як відсоток від загальної експозиції заходу, зазначеного у статтях 429 і 429a Регламенту (ЄС) 575/2013;

▼МЗ

- (i) вимагати від установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), випуску прийнятних зобов'язань з метою виконання вимог статті 45e або статті 45f;
- (j) вимагати від установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), вчиняти інші кроки з метою виконання мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань згідно з умовами статті 45e або статті 45f, у тому числі, зокрема, намагатися переглянути будь-яке із прийнятних зобов'язань, інструмент додаткового капіталу першого або другого рівнів, які вона випустила, для забезпечення того, щоб будь-яке рішення органу з врегулювання про списання або конверсію такого зобов'язання або інструменту було б виконане згідно із законодавством тієї юрисдикції, що регулює таке зобов'язання або інструмент;
- (ja) для цілей забезпечення подальшого виконання статті 45e або статті 45f, вимагати від установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), змінити профіль строків погашення:
 - (i) інструментів власних коштів, після отримання згоди компетентного органу, та
 - (ii) прийнятних зобов'язань, зазначених у статті 45b та пункті (a) статті 45f(2)
- (k) якщо установа є дочірньою компанією холдингової компанії із змішаною діяльністю, зобов'язати таку холдингову компанію зі змішаною діяльністю створити окрему фінансову холдингову компанію для контролю суб'єкта, якщо необхідно, з метою сприяння врегулюванню суб'єкта та уникнення застосування інструментів врегулювання і виконання повноважень щодо врегулювання, зазначених у розділі IV, які мають негативний вплив на не фінансову частину групи.

▼В

6. Рішення, ухвалені відповідно до параграфу 1 або 4, повинні відповідати таким вимогам:

- (a)

- містити обґрунтування для такого оцінювання або встановлення;
- (b) визначати, як це оцінювання або встановлення відповідає вимозі пропорційного застосування, встановленій у параграфі 4; а також
 - (c) на нього повинна розповсюджуватися право оскарження.

▼МЗ

7. Перед визначенням будь-якого заходу, зазначеного у параграфі 4, орган з врегулювання, після консультацій з компетентним органом та, якщо застосовно, призначеним національним макропруденційним органом, повинен належним чином розглянути потенційний вплив таких заходів на певний суб'єкт, на внутрішній ринок фінансових послуг, на фінансову стабільність інших держав-членів та Союзу загалом.

▼В

8. До 3 липня 2015 року ЕВА видає настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо визначення подальших деталей заходів, передбачених у параграфі 5, та обставин, за яких можна застосовувати кожен із них.

Стаття 18

Повноваження щодо подолання або усунення перешкод для можливості врегулювання групи: підхід до групи

▼МЗ

1. Орган з врегулювання на рівні групи, разом з органами з врегулювання дочірніх компаній, після консультацій з наглядовою колегією та органами з врегулювання у юрисдикціях місцезнаходження істотних філій, наскільки це релевантно для значної філії, повинен розглянути можливість оцінювання, що вимагається статтею 16, в рамках колегії з врегулювання та зробити усі обґрунтовані кроки для досягнення спільного рішення щодо застосування заходів, визначених у відповідності до статті 17(4), стосовно усіх суб'єктів врегулювання та їхніх дочірніх компаній, які є суб'єктами, зазначеними у статті 1(1) та є частинами групи.

2. Орган з врегулювання на рівні групи, у співпраці з органом консолідованого нагляду та ЕВА, відповідно до статті 25(1) Регламенту (ЄС) № 1093/2010, готує й подає звіт материнській компанії Союзу, органам з врегулювання дочірніх компаній, які передають його дочірнім компаніям, що належать до їхньої компетенції, та органам з врегулювання у юрисдикціях місцезнаходження істотних філій. Цей звіт необхідно підготувати після консультацій з компетентними органами; звіт повинен містити аналіз істотних перешкод для ефективного застосування інструментів врегулювання та для реалізації повноважень щодо врегулювання стосовно групи, а також стосовно груп врегулювання, якщо група складається з більш ніж однієї групи врегулювання. Звіт повинен розглядати вплив на бізнес-модель групи та містити рекомендації щодо будь-яких пропорційних і адресних заходів, які, на думку органу з врегулювання на рівні групи, є необхідними або належними для усунення цих перешкод.

Якщо перешкода для можливості врегулювання групи спричинена ситуацією суб'єкта групи, зазначеною у другому підпараграфі статті 17(3), орган з врегулювання на рівні групи повідомляє свою оцінку такої перешкоди материнській компанії Союзу після консультацій з органом з врегулювання суб'єкта врегулювання та органів з врегулювання його дочірніх установ.

3. Протягом чотирьох місяців з дати отримання звіту материнська компанія Союзу може представити спостереження та внести органу з врегулювання на рівні групи пропозиції щодо альтернативних заходів для усунення перешкод, визначених у звіті.

Якщо перешкоди, визначені у звіті, спричинені ситуацією суб'єкта групи, зазначеною у другому підпараграфі статті 17(3) цієї директиви, материнська компанія Союзу повинна протягом двох тижнів з дати отримання повідомлення, здійсненого відповідно до другого підпараграфу параграфа 2 цієї статті, запропонувати органу з врегулювання на рівні групи можливі заходи та графік їх впровадження, щоб

забезпечити, що суб'єкт групи відповідає вимогам, зазначеним у статтях 45e та 45f цієї директиви, вираженим як відсоток від загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та, якщо застосовно, вимозі до комбінованого буферного капіталу та вимогам, зазначеним у статті 45e або 45f цієї директиви, вираженим як відсоток від загальної експозиції заходу, зазначеної у статтях 429 і 429a Регламенту (ЄС) 575/2013.

Графік впровадження заходів, запропонований відповідно до другого підпараграфу, враховує причини значної перешкоди. Орган з врегулювання після консультації з компетентним органом оцінює дієвість цих заходів для подолання або усунення значної перешкоди.

4. Орган з врегулювання на рівні групи повинен повідомляти про будь-який захід, запропонований материнською компанією Союзу, орган консолідованого нагляду, ЕВА, органи з врегулювання дочірніх компаній та органи з врегулювання у юрисдикціях місцезнаходження істотних філій, наскільки релевантно для значної філії. Органи з врегулювання на рівні групи та органи з врегулювання дочірніх компаній після консультацій з компетентними органами та органами з врегулювання у юрисдикціях місцезнаходження істотних філій повинні зробити все можливе в межах своїх повноважень для досягнення спільного рішення в рамках колегії з врегулювання щодо виявлення значних перешкод і, якщо необхідно, оцінювання заходів, запропонованих материнською компанією Союзу, а також заходів, що вимагаються органами для подолання або усунення цих перешкод, які повинні брати до уваги потенційний вплив заходів у всіх державах-членах, в яких група провадить діяльність.

5. Необхідно досягти спільне рішення протягом чотирьох місяців з моменту подання будь-яких спостережень материнською компанією Союзу. Якщо материнська компанія Союзу не подала жодних спостережень, необхідно досягти спільне рішення протягом одного місяця після закінчення чотиримісячного періоду, зазначеного у першому підпараграфі параграфу 3.

Необхідно досягти спільне рішення щодо перешкоди для можливості врегулювання, спричиненої ситуацією, зазначеною у другому підпараграфі статті 17(3) протягом двох тижнів з моменту подання будь-яких спостережень материнською компанією Союзу відповідно до параграфу 3 цієї статті.

Спільне рішення повинно бути обґрунтованим та оформленим у вигляді документу, який орган з врегулювання на рівні групи передає материнській компанії Союзу.

ЕВА може на вимогу органу з врегулювання допомагати органам з врегулювання у досягненні спільного рішення згідно з пунктом (с) другого параграфу статті 31 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6. У разі відсутності спільного рішення протягом відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5, орган з врегулювання на рівні групи ухвалює власне рішення щодо належних заходів, які необхідно вжити згідно зі статтею 17(4) на рівні групи.

Рішення повинно бути повністю обґрунтованим та враховувати думки і сумніви інших органів з врегулювання. Материнська компанія Союзу надає це рішення органу з врегулювання на рівні групи.

Якщо наприкінці відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5 цієї статті, орган з врегулювання відповідно до параграфу 9 цієї статті передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган з врегулювання на рівні групи повинен відстрочити своє рішення і зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та повинен ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Відповідний період, зазначений у параграфі 5 цієї статті, вважається періодом досягнення згоди у розумінні Регламенту (ЄС) № 1093/2010. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5 цієї статті, або після досягнення спільного рішення. У разі відсутності рішення ЕВА застосовується рішення органу з врегулювання на рівні групи.

ба. У разі відсутності спільного рішення протягом відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5 цієї статті, орган з врегулювання відповідного суб'єкта врегулювання ухвалює власне рішення щодо належних заходів, які необхідно вжити згідно зі статтею 17(4) на рівні групи врегулювання.

Рішення, зазначене в першому підпараграфі, повинно бути повністю обґрунтованим та враховувати думки і сумніви органів з врегулювання інших суб'єктів тієї ж групи врегулювання та органу з

врегулювання на рівні групи. Відповідний орган з врегулювання надає рішення суб'єкту врегулювання.

Якщо наприкінці відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5 цієї статті, орган з врегулювання відповідно до параграфа 9 цієї статті передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган з врегулювання суб'єкта врегулювання повинен відстрочити своє рішення і зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та повинен ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Відповідний період, зазначений у параграфі 5 цієї статті, вважається періодом досягнення згоди у розумінні Регламенту (ЄС) № 1093/2010. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5 цієї статті, або після досягнення спільного рішення. У разі відсутності рішення ЕВА застосовується рішення органу з врегулювання суб'єкта врегулювання.

7. У разі відсутності спільного рішення органи з врегулювання дочірніх компаній, які не є суб'єктами врегулювання, ухвалюють власні рішення щодо належних заходів, які необхідно вжити дочірнім компаніям на рівні окремої компанії згідно зі статтею 17(4).

Рішення повинно бути повністю обґрунтованим та враховувати думки і сумніви інших органів з врегулювання. Рішення необхідно надати відповідній дочірній компанії та органу з врегулювання тієї ж групи врегулювання, органу з врегулювання суб'єкта врегулювання та, якщо він відмінний, органу з врегулювання на рівні групи.

Якщо наприкінці відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5 цієї статті, орган з врегулювання відповідно до параграфа 9 цієї статті передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган з врегулювання дочірньої компанії повинен відстрочити своє рішення і зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та повинен ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Відповідний період, зазначений у параграфі 5 цієї статті, вважається періодом досягнення згоди у розумінні Регламенту (ЄС) № 1093/2010. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення відповідного періоду, зазначеного у параграфі 5 цієї статті, або після досягнення спільного рішення. У разі відсутності рішення ЕВА застосовується рішення органу з врегулювання відповідного дочірньої компанії.

▼В

8. Спільне рішення, зазначене у параграфі 5, та рішення, які ухвалюють органи з врегулювання у разі відсутності спільного рішення, зазначені у параграфі 6, вважаються остаточними і повинні застосовуватися іншими відповідними органами з врегулювання.

9. У разі відсутності спільного рішення щодо застосування будь-якого заходу, зазначеного у пункті (g), (h) або (k) статті 17(5), ЕВА може, на запит органу з врегулювання та відповідно до параграфа 6 або 7 цієї статті допомагати в досягненні згоди згідно зі статтею 19(3) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

ГЛАВА III

Фінансова підтримка в середині групи

Стаття 19

Угода про фінансову підтримку групи

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб материнська установа у державі-члені, материнська установа Союзу або суб'єкт, зазначений у пункті (c) або (d) статті 1(1), та його дочірні компанії у інших державах-членах або третіх країнах, які є установами або фінансовими установами, на які поширюється нагляд материнської компанії на консолідованій основі, могли укласти угоду для надання фінансової підтримки будь-якій іншій стороні угоди, яка виконує умови раннього втручання відповідно до статті 27, якщо виконані умови, встановлені у цій главі.

2. Ця глава не застосовується до механізмів фінансування всередині групи, включно з механізмами фінансування та застосуванням механізмів централізованого фінансування, за умови, що жодна із сторін таких механізмів не виконує умови раннього втручання.
3. Угода про фінансову підтримку групи не повинна становити передумови для:
- (a) надання фінансової підтримки групи будь-якому суб'єкту групи, що переживає фінансові труднощі, якщо установа вирішить вчинити так на підставі аналізу окремого випадку та відповідно до політики групи, якщо це не створює загрози для цілої групи; або
 - (b) ведення діяльності у державі-члені.
4. Держави-члени повинні усунути будь-яку правову перешкоду в національному законодавстві для транзакцій з фінансової підтримки всередині групи, які здійснюються відповідно до цієї глави, за умови, що ніщо у цій главі не перешкоджає накладанню державами-членами обмежень на транзакції всередині групи у зв'язку з національними законами, які застосовують варіанти, передбачені в Регламенті (ЄС) № 575/2013, що транспонує Директиву 2013/36/ЄС, або вимагають відокремлення частин групи чи видів діяльності, які ведуться у рамках групи, з причин фінансової стабільності.
5. Угода про фінансову підтримку групи може:
- (a) охоплювати одну або більше дочірніх компаній групи і може передбачати фінансову підтримку дочірніх компаній материнською компанією, материнської компанії дочірніми компаніями, між дочірніми компаніями групи, які є сторонами угоди, або будь-яку комбінацію цих суб'єктів;
 - (b) передбачати фінансову підтримку у формі позики, надання гарантій, надання активів для використання у вигляді забезпечення або будь-яку комбінацію цих форм фінансової підтримки в одній або більше транзакціях, включаючи транзакції між бенефіціаром підтримки та третьою стороною.
6. Якщо у відповідності з умовами угоди про фінансову підтримку групи суб'єкт групи погоджується надати фінансову підтримку іншому суб'єкту групи, ця угода може включати взаємну угоду із суб'єктом групи, який отримує фінансову підтримку, про надання ним фінансової підтримки суб'єкту групи, що її надає.
7. Угода про фінансову підтримку групи визначає принципи обчислення винагороди за будь-яку транзакцію, проведена згідно із нею. Ці принципи містять вимогу щодо встановлення винагороди в момент надання фінансової підтримки. Угода, включно із принципами обчислення винагороди за надання фінансової підтримки та іншими умовами угоди, повинна відповідати таким принципам:
- (a) укладаючи угоду, кожна із сторін повинна діяти добровільно;
 - (b) укладаючи угоду та визначаючи винагороду за надання фінансової підтримки, кожна із сторін повинна максимально діяти у своїх інтересах, що можуть враховувати будь-яку пряму чи опосередковану вигоду, яка може виникнути для сторони в результаті надання фінансової підтримки;
 - (c) перед встановленням винагороди за надання фінансової підтримки та перед ухваленням будь-якого рішення про надання фінансової підтримки, кожна із сторін, яка надає фінансову підтримку, повинна отримати усю відповідну інформацію від будь-якої сторони, яка отримує фінансову підтримку;
 - (d) винагорода за надання фінансової підтримки може враховувати інформацію, якою володіє будь-яка із сторін, що надає фінансову підтримку, спираючись на те, що вона належить до тієї самої групи, що і сторона, яка отримує фінансову підтримку, та яка є недоступною для ринку; а також
 - (e) принципи обчислення винагороди за надання фінансової підтримки не обов'язково повинні враховувати будь-який передбачуваний тимчасовий вплив на ринкові ціни, що виникає внаслідок подій поза межами групи.

8. Угода про фінансову підтримку групи може бути укладена лише за умови, що на момент укладання запропонованої угоди, на думку відповідних компетентних органів, жодна із сторін не виконує умови раннього втручання.

9. Держави-члени повинні забезпечити, щоб будь-яке право, претензія або дія, які виникають внаслідок укладання угоди про фінансову підтримку групи, могли бути застосованими лише сторонами такої угоди, за виключенням третіх сторін.

Стаття 20

Перегляд запропонованої угоди компетентними органами та медіація

1. Материнська установа Союзу подає органу консолідованого нагляду заяву про затвердження будь-якої угоди про фінансову підтримку групи, запропонованої відповідно до статті 19. Заява повинна містити текст запропонованої угоди та визначати суб'єкти групи, запропоновані як сторони.

2. Орган консолідованого нагляду повинен без зволікань передати заяву компетентним органам кожної з дочірніх компаній, запропонованих як сторони цієї угоди, для ухвалення спільного рішення.

3. Орган консолідованого нагляду надає дозвіл у відповідності до процедури, встановленої в параграфах 5 та 6 цієї статті, якщо умови запропонованої угоди узгоджуються з умовами фінансової підтримки, встановленими у статті 23.

4. Орган консолідованого нагляду може, у відповідності до процедури, встановленої в параграфах 5 та 6 цієї статті, заборонити укладення запропонованої угоди, якщо вважає, що умови запропонованої угоди не узгоджуються із умовами фінансової підтримки, встановленими у статті 23.

5. Компетентні органи повинні зробити все від них залежне для досягнення спільного рішення, беручи до уваги потенційний вплив, включно з будь-якими фіскальними наслідками, виконання угоди у всіх державах-членах, у яких група веде діяльність, щодо того, чи умови запропонованої угоди узгоджуються з умовами фінансової підтримки, встановленими у статті 23, протягом чотирьох місяців з дати отримання заяви органом консолідованого нагляду. Спільне рішення необхідно викласти у вигляді документа, що містить повністю обґрунтоване рішення, яке орган консолідованого нагляду повинен надати заявнику.

ЕВА може, на запит компетентного органу, допомагати компетентним органам у досягненні згоди у відповідності до статті 31 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6. У разі відсутності спільного рішення між компетентними органами протягом чотирьох місяців орган консолідованого нагляду повинен ухвалити своє власне рішення щодо заяви. Рішення необхідно оформити у вигляді документа, який містить повне обґрунтування та враховує думки та сумніви інших компетентних органів, висловлені протягом цього чотиримісячного періоду. Орган консолідованого нагляду повідомляє своє рішення заявнику та іншим компетентним органам.

7. Якщо наприкінці цього чотиримісячного періоду будь-який з відповідних компетентних органів передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган консолідованого нагляду повинен відстрочити своє рішення та зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та повинен ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Чотиримісячний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні зазначеного Регламенту. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення.

Стаття 21

Схвалення запропонованої угоди акціонерами

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб будь-яка із запропонованих угод, схвалених компетентними органами, передавалася для схвалення акціонерам кожного суб'єкта групи, який пропонує її укласти. В

такому випадку угода є чинною лише щодо тих сторін, акціонери яких схвалили угоду відповідно до параграфа 2.

2. Угода про фінансову підтримку групи є чинною щодо суб'єкта групи лише за умови, що його акціонери уповноважили орган управління цього суб'єкта групи ухвалити рішення про надання або отримання фінансової підтримки згідно з умовами цієї угоди та відповідно до умов, встановлених у цій главі, а також якщо схвалення акціонерів не було відкликано.

3. Орган управління кожного суб'єкта, який є стороною угоди, щорічно звітує акціонерам про виконання угоди та про імплементацію будь-якого рішення, ухваленого у зв'язку з угодою.

Стаття 22

Передача угод про фінансову підтримку групи органам з врегулювання

Компетентні органи повинні передати відповідним органам з врегулювання угоди про фінансову підтримку групи, які вони схвалили, а також будь-які зміни до них.

Стаття 23

Умови фінансової підтримки групи

1. Фінансова підтримка суб'єкта групи у відповідності зі статтею 19 може бути надана лише у разі виконання усіх наведених нижче умов:

- (a) наявні обґрунтовані очікування, що надана підтримка значно допоможе у подоланні фінансових труднощів суб'єкта групи, який її отримує;
- (b) надання фінансової підтримки має на меті збереження або відновлення фінансової стабільності групи загалом або будь-яких суб'єктів групи та надається в інтересах суб'єкта групи, який надає підтримку;
- (c) фінансова підтримка надається на певних умовах, включно з винагородою відповідно до статті 19(7);
- (d) існують обґрунтовані очікування на підставі інформації, доступної для органу управління суб'єкта групи, який надає фінансову підтримку, на момент ухвалення рішення про надання фінансової підтримки, що винагорода за надання підтримки буде сплачена та, якщо підтримка надається у формі позики, позика буде повернута суб'єктом групи, який отримує підтримку. Якщо підтримка надається у формі гарантії або іншої форми забезпечення, така сама умова застосовується до зобов'язання, яке виникає для отримувача, якщо гарантія або забезпечення будуть використані;
- (e) надання фінансової підтримки не становило б загрози для ліквідності чи платоспроможності суб'єкта групи, який надає допомогу;
- (f) надання фінансової підтримки не становило б загрози для фінансової стабільності, особливо у державі-члені суб'єкта групи, який надає допомогу;
- (g) суб'єкт групи, який надає підтримку, на момент надання підтримки виконує вимоги Директиви 2013/36/ЄС, які стосуються капіталу або ліквідності, та будь-які вимоги, які накладаються відповідно до статті 104(2) Директиви 2013/36/ЄС; надання фінансової підтримки не повинно спричинити порушення суб'єктом групи цих вимог, крім випадку надання дозволу компетентним органом, відповідальним за нагляд на індивідуальній основі за суб'єктом, який надає підтримку;
- (h) суб'єкт групи, який надає підтримку, на момент надання підтримки виконує вимоги, встановлені у Регламенті (ЄС) № 575/2013 та Директиві 2013/36/ЄС, які стосуються високої експозиції, а також національному законодавстві, які покликані виконати встановлені у них варіанти; надання фінансової підтримки не повинно спричинити порушення суб'єктом групи цих вимог, крім

випадку надання дозволу компетентним органом, відповідальним за нагляд на індивідуальній основі за суб'єктом, який надає підтримку;

- (i) надання фінансової підтримки не становило б загрози для можливості врегулювання суб'єкта групи, який надає допомогу;

2. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають умови, встановлені у пунктах (а), (с), (е) та (і) параграфа 1.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

На Комісію покладено повноваження ухвалити регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

3. До 3 січня 2016 року ЕВА видає настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 з метою підтримки конвергенції у практиках для визначення умов, встановлених у пунктах (b), (d), (f), (g) та (h) параграфа 1 цієї статті.

Стаття 24

Рішення про надання фінансової підтримки

Рішення про надання фінансової підтримки у відповідності з угодою ухвалює орган управління суб'єкта групи, який надає фінансову підтримку. Це рішення повинно бути обґрунтованим та містити ціль запропонованої фінансової підтримки. Зокрема, рішення повинно зазначати, як надання фінансової підтримки узгоджується з умовами, встановленими у статті 23(1). Рішення про прийняття фінансової підтримки групи у відповідності з угодою ухвалює орган управління суб'єкта групи, який отримує фінансову підтримку.

Стаття 25

Право компетентних органів на заперечення

1. Перед наданням підтримки у відповідності з угодою про фінансову підтримку групи орган управління суб'єкта групи, який має намір надати фінансову підтримку, повідомляє:

- (a) свій компетентний орган;
- (b) якщо застосовно, орган консолідованого нагляду, якщо він не співпадає із зазначеним у пунктах (a) та (c);
- (c) компетентний орган суб'єкта групи, який отримує фінансову підтримку, якщо він не співпадає із зазначеним у пунктах (a) та (b); та
- (d) ЕВА.

Повідомлення повинно містити обґрунтоване рішення органу управління відповідно до статті 24, а також детальну інформацію про запропоновану фінансову підтримку, включно з копією угоди про фінансову підтримку групи.

2. Протягом п'яти робочих днів з дати отримання повного повідомлення компетентний орган суб'єкта групи, який надає фінансову підтримку, може погодитися з наданням фінансової підтримки або заборонити чи обмежити її, якщо, за його оцінкою, умови фінансової підтримки групи, встановлені у статті 23, не були виконані. Рішення компетентного органу про заборону або обмеження фінансової підтримки повинно бути обґрунтованим.

3. Рішення компетентного органу про схвалення, заборону або обмеження фінансової підтримки негайно передається:

- (a) органу консолідованого нагляду;
- (b) компетентному органу суб'єкта групи, який отримує цю підтримку; та
- (c) ЕВА.

Орган консолідованого нагляду негайно інформує інших членів наглядової колегії та членів колегії з врегулювання.

4. Якщо орган консолідованого нагляду або компетентний орган, відповідальний за суб'єкта групи, який отримує підтримку, має заперечення проти рішення про заборону чи обмеження фінансової підтримки, вони можуть протягом двох днів передати це питання до ЕВА та звернутися до нього по допомогу згідно зі статтею 31 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

5. Якщо компетентний орган не забороняє або не обмежує фінансову підтримку протягом періоду, зазначеного у параграфі 2, або погоджується до завершення цього періоду надати таку підтримку, фінансова підтримка може бути надана у відповідності з умовами, представленими компетентному органу.

6. Рішення органу управління установи про надання фінансової підтримки передається:

- (a) компетентному органу;
- (b) якщо застосовно, органу консолідованого нагляду, якщо він не співпадає з зазначеним у пунктах (a) та (c);
- (c) компетентний орган суб'єкта групи, який отримує фінансову підтримку, якщо він не співпадає із зазначеним у пунктах (a) та (b); та
- (d) ЕВА.

Орган консолідованого нагляду негайно інформує інших членів наглядової колегії та членів колегії з врегулювання.

7. Якщо компетентний орган обмежує або забороняє фінансову підтримку групи відповідно до параграфа 2 цієї статті та якщо план відновлення платоспроможності групи згідно зі статтею 7(5) покликається на фінансову підтримку всередині групи, компетентний орган суб'єкта групи, щодо якого підтримку обмежено або заборонено, може звернутися до органу консолідованого нагляду, щоб ініціювати повторне оцінювання плану відновлення платоспроможності групи відповідно до статті 8 або, якщо план відновлення платоспроможності створений на індивідуальній основі, з запитом до суб'єкта групи представити переглянутий план відновлення платоспроможності.

Стаття 26

Розкриття

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти групи оприлюднили інформацію щодо того, чи вони уклали угоду про фінансову підтримку групи відповідно до статті 19, а також оприлюднили опис загальних умов будь-якої такої угоди, назви суб'єктів групи, які є її сторонами, та оновлювали таку інформацію щонайменше раз на рік.

Повинні застосовуватися статті 431–434 Регламенту (ЄС) № 575/2013.

2. ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для детального визначення форми та змісту опису, зазначеного в параграфі 1.

ЕВА подає Комісії ці проекти імплементаційних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати проекти імплементаційних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

РОЗДІЛ III

РАННЄ ВТРУЧАННЯ

Стаття 27

Заходи раннього втручання

1. Якщо установа порушує або через, між іншим, швидке погіршення фінансового стану, включно із погіршенням стану ліквідності, рівнем левериджу, що зростає, несплатою позик або концентрацією експозиції, за оцінюванням, проведеним на підставі низки критеріїв, які можуть включати вимогу до власних коштів установи плюс 1,5 відсотків, імовірно у близькому майбутньому порушить умови Регламенту (ЄС) № 575/2013, Директиви 2013/36/ЄС, Розділу II Директиви 2014/65/ЄС або будь-якої із статей 3–7, 14–17, і 24, 25 та 26 Регламенту (ЄС) № 600/2014, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали у своєму розпорядженні, без обмеження заходів, зазначених у статті 104 Директиви 2013/36/ЄС, якщо застосовно, щонайменше такі заходи:

- (a) вимагати від органу управління установи впровадити один або більше механізмів або заходів, визначених у плані відновлення платоспроможності, або оновити такий план відновлення платоспроможності відповідно до статті 5(2), якщо обставини, які призвели до раннього втручання, відрізняються від припущень, викладених у початковому плані відновлення платоспроможності, та впровадити один або більше механізмів або заходів, викладених в оновленому плані відновлення платоспроможності, протягом певного періоду часу з метою забезпечення того, щоб умови, зазначені у вступній частині, більше не застосовувалися;
- (b) вимагати від органу управління установи вивчити ситуацію, визначити заходи для подолання виявлених проблем та створити програму дій для подолання цих проблем, а також графік її виконання;
- (c) вимагати від органу управління установи скликати або, якщо орган управління установи не виконає цієї вимоги, безпосередньо скликати збори акціонерів установи, а також в обох випадках встановлювати порядок денний і вимагати розгляду питання щодо ухвалення акціонерами певних рішень;
- (d) вимагати відсторонення чи заміни одного або більше членів органу управління або вищого керівництва, якщо буде встановлено, що ці особи не спроможні виконувати свої обов'язки відповідно до статті 13 Директиви 2013/36/ЄС або статті 9 Директиви 2014/65/ЄС;
- (e) вимагати від органу управління установи скласти план переговорів щодо реструктуризації боргу із деякими або всіма її кредиторами згідно з планом відновлення платоспроможності, якщо застосовно;
- (f) вимагати змін бізнес-стратегії установи;
- (g) вимагати внесення змін до правової або організаційної структури установи; та
- (h) отримати, зокрема в результаті проведення перевірок на місцях, та передати органу з врегулювання всю необхідну інформацію з метою оновлення плану врегулювання та підготовки можливого врегулювання установи, а також для проведення оцінювання активів і зобов'язань установи відповідно до статті 36.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи без зволікань повідомили органи з врегулювання після встановлення того, що умови, визначені у параграфі 1, були виконані щодо установи, а також того, що повноваження органів з врегулювання включають повноваження вимагати від установи контактувати з потенційними покупцями для підготовки врегулювання установи з урахуванням умов, встановлених у статті 39(2), і положень про конфіденційність, встановлених у статті 84.

3. Для кожного із заходів, зазначених у параграфі 1, компетентні органи встановлюють належний строк виконання, щоб надати можливість компетентному органу провести оцінювання дієвості того чи іншого заходу.

4. До 3 липня 2015 року ЕВА повинне видати настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо сприяння послідовному застосуванню критеріїв використання заходів, зазначених у параграфі 1 цієї статті.

5. Беручи до уваги, у відповідних випадках, досвід, набутий під час застосування настанов, зазначених у параграфі 4, ЕВА може розробити проекти регуляторних технічних стандартів для визначення мінімальної низки критеріїв для використання заходів, зазначених у параграфі 1.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 28

Відсторонення вищого керівництва та органу управління

У разі значного погіршення фінансового стану установи або за наявності серйозних порушень законів, підзаконних актів або установчих документів установи, або серйозних адміністративних порушень, та якщо інших заходів, вжитих у відповідності до статті 27, недостатньо для призупинення погіршення, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи могли вимагати відсторонення вищого керівництва або органу управління установи загалом, або його окремих членів. Призначення нового вищого керівництва або органу управління повинно відбутися у відповідності до національного законодавства та законодавства Союзу і підлягає затвердженню або погодженню компетентним органом.

Стаття 29

Тимчасовий адміністратор

1. Якщо заміна вищого керівництва або органу управління за умовами статті 28 вважається компетентним органом недостатньою для виправлення ситуації, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи могли призначити одного або більше тимчасових адміністраторів установи. Компетентні органи можуть, на підставі того, що є пропорційним обставинам, призначити будь-якого тимчасового адміністратора з метою тимчасової заміни органу управління установи або для тимчасової роботи з органом управління установи; компетентний орган повинен зазначити своє рішення в момент призначення. Якщо компетентний орган призначає тимчасового адміністратора для роботи з органом управління установи, компетентний орган, крім того, визначає в момент такого призначення, роль, обов'язки і повноваження тимчасового адміністратора та будь-які вимоги до органу управління установи щодо консультування або отримання згоди тимчасового адміністратора перед ухваленням певних рішень або вчиненням певних дій. Компетентний орган повинен оприлюднити призначення будь-якого тимчасового адміністратора, за винятком випадків, коли тимчасовий адміністратор не має повноважень представляти установу. Держави-члени повинні в подальшому забезпечити наявність у будь-якого тимчасового адміністратора кваліфікації, спроможності та знань, необхідних для виконання його функцій, а також того, що він не має жодного конфлікту інтересів.

2. Компетентний орган зазначає повноваження тимчасового адміністратора у момент призначення тимчасового адміністратора на основі того, що є пропорційним за наявних обставин. Такі повноваження можуть включати деякі або всі повноваження органу управління установи відповідно до її установчих документів або національного законодавства, включно із повноваженням виконувати деякі або всі адміністративні функції органу управління установи. Повноваження тимчасового адміністратора стосовно установи узгоджуються із застосовним корпоративним законодавством.

3. Роль і функції тимчасового адміністратора компетентний орган визначає у момент призначення; вони можуть включати визначення фінансового стану установи, управління діяльністю або частиною діяльності установи з метою збереження або відновлення фінансового стану установи та вживання заходів з відновлення розумного та обачного управління діяльністю установи. Компетентний орган визначає будь-які обмеження ролі та функцій тимчасового адміністратора у момент його призначення.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали виключне право призначати та відстороняти тимчасового адміністратора. Компетентний орган може відстороняти тимчасового адміністратора у будь-який момент та з будь-якої причини. Компетентний орган може змінювати умови призначення тимчасового адміністратора у будь-який момент відповідно до цієї статті.

5. Компетентний орган може вимагати, щоб виконання певних дій тимчасовим адміністратором здійснювалося за умови попередньої згоди компетентного органу. Компетентний орган окреслює будь-які з цих вимог у момент призначення тимчасового адміністратора або в момент будь-яких змін умов призначення тимчасового адміністратора.

У будь-якому випадку, тимчасовий адміністратор може використати право скликати загальні збори акціонерів установи та встановлювати порядок денний таких зборів лише за умови попередньої згоди компетентного органу.

6. Компетентний орган може вимагати, щоб тимчасовий адміністратор складав звіти про фінансовий стан установи та дії, вчинені в процесі його призначення, з інтервалами, встановленими компетентним органом, та наприкінці його мандату.

7. Тимчасовий адміністратор призначається не довше, ніж на один рік. Цей період може бути продовжений за виняткових обставин, якщо продовжують діяти умови для призначення тимчасового адміністратора. Компетентний орган несе відповідальність за встановлення того, чи умови є належними для подальшого залучення тимчасового адміністратора, а також за обґрунтування будь-якого такого рішення перед акціонерами.

8. За умовами цієї статті призначення тимчасового адміністратора не повинно обмежувати права акціонерів згідно з корпоративним законодавством Союзу або національним корпоративним законодавством.

9. Держави-члени можуть обмежити відповідальність будь-якого тимчасового адміністратора згідно з національним законодавством за дії та бездіяльність під час виконання ним обов'язків тимчасового адміністратора відповідно до параграфу 3.

10. Тимчасовий адміністратор, призначений відповідно до цієї статті, не повинен вважатися тіньовим директором або директором де-факто, відповідно до національного законодавства.

Стаття 30

Координування заходів раннього втручання та призначення тимчасового адміністратора стосовно груп

1. Якщо виконуються умови накладання вимог за статтею 27 або призначення тимчасового адміністратора відповідно до статті 29 стосовно материнської компанії Союзу, орган консолідованого нагляду повідомляє ЕВА та консулюється з іншими компетентними органами з наглядової колегії.

2. Після повідомлення та консультації орган консолідованого нагляду ухвалює рішення про застосування будь-яких інших заходів за умовами статті 27 або призначення тимчасового адміністратора за умовами статті 29 щодо відповідного материнської компанії Союзу, беручи до уваги вплив, який матимуть ці заходи на суб'єкти групи у інших державах-членах. Орган консолідованого нагляду повідомляє рішення компетентним органам, що входять до наглядової колегії, та ЕВА.

3. Якщо виконуються умови накладання вимог за статтею 27 або призначення тимчасового адміністратора відповідно до статті 29 стосовно дочірньої компанії материнської компанії Союзу, компетентний орган, відповідальний за нагляд на індивідуальній основі, який має намір вжити заходи відповідно до цих статей, повідомляє ЕВА та консулюється з органом консолідованого нагляду.

Після отримання повідомлення орган консолідованого нагляду може оцінити ймовірний вплив накладання вимог згідно зі статтею 27 або призначення тимчасового адміністратора відповідно до статті 29 відповідній установі, на групи або суб'єкти групи в інших державах-членах. Він передає результати цього оцінювання компетентному органу протягом трьох днів.

Після такого повідомлення та консультацій компетентний орган ухвалює рішення про застосування будь-яких заходів, зазначених у статті 27, або призначення тимчасового адміністратора за умовами статті 29. Рішення повинно брати до уваги будь-яку оцінку органу консолідованого нагляду.

Компетентний орган повідомляє рішення органу консолідованого нагляду та іншим компетентним органам з наглядової колегії, а також ЕВА.

4. Якщо більше, ніж один компетентний орган має намір призначити тимчасового адміністратора або застосувати будь-які заходи, зазначені у статті 27, до більше, ніж однієї установи з тієї ж групи, орган консолідованого нагляду та інші відповідні компетентні органи повинні розглянути, чи більш доцільно призначити того ж самого тимчасового адміністратора для всіх відповідних суб'єктів або координувати застосування будь-яких заходів, зазначених у статті 27, до більше, ніж однієї установи, з метою сприяння рішенням для відновлення фінансового стану відповідної установи. Оцінювання повинно набути форми спільного рішення органу консолідованого нагляду та інших відповідних компетентних органів. Спільне рішення необхідно досягнути протягом п'яти днів з дати повідомлення, зазначеного у параграфі 1. Спільне рішення повинно бути обґрунтованим та оформленим у вигляді документу, який орган консолідованого нагляду передає материнській компанії Союзу.

ЕВА може, на запит компетентного органу, допомагати компетентним органам у досягненні згоди у відповідності до статті 31 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

У разі відсутності спільного рішення протягом п'яти днів орган консолідованого нагляду та компетентні органи дочірніх компаній можуть ухвалювати власні рішення щодо призначення тимчасового адміністратора для установ, що належать до їхньої компетенції, а також щодо застосування будь-яких заходів, зазначених у статті 27.

5. Якщо відповідний компетентний орган не погоджується з рішенням, повідомленим йому відповідно до параграфу 1 або 3, або якщо спільне рішення відсутнє, як описано в параграфі 4, компетентний орган може передати це питання до ЕВА згідно з параграфом 6.

6. ЕВА може, на вимогу будь-якого компетентного органу, допомагати компетентним органам, які мають намір застосувати один або більше заходів, зазначених у пункті (а) статті 27(1) цієї директиви, щодо пунктів (4), (10), (11) та (19) секції А додатка до цієї директиви, у пункті (е) статті 27(1) цієї директиви або у пункті (g) статті 27(1) цієї директиви, у досягненні згоди відповідно до статті 19(3) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

7. Рішення кожного компетентного органу повинно бути обґрунтованим. Рішення враховує думки та сумніви інших компетентних органів, висловлені впродовж періоду консультування, зазначеного в параграфі 1 або 3, або впродовж п'ятиденного періоду, зазначеного в параграфі 4, а також потенційний вплив рішення на фінансову стабільність держав-членів, яких воно стосується. Орган консолідованого нагляду повідомляє рішення материнській компанії Союзу та дочірнім компаніям через відповідні компетентні органи.

У випадках, зазначених у параграфі 6 цієї статті, якщо до закінчення періоду консультацій, зазначеного у параграфах 1 та 3 цієї статті, або після завершення п'ятиденного періоду, зазначеного у параграфі 4 цієї статті, будь-який з компетентних органів, яких це стосується, передав питання до ЕВА відповідно до статті 19(3) Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган консолідованого нагляду та інші компетентні органи повинні відстрочити свої рішення і зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього регламенту, та повинні ухвалити свої рішення відповідно до рішення ЕВА. П'ятиденний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні цього регламенту. ЕВА ухвалює рішення протягом трьох днів. Забороняється передавати питання ЕВА після закінчення п'ятиденного періоду або після досягнення спільного рішення.

8. За відсутності рішення ЕВА протягом трьох днів, застосовуються окремі рішення, ухвалені відповідно до параграфу 1 або 3, або третього підпараграфу параграфу 4.

ГЛАВА I

Цілі, умови та загальні принципи

Стаття 31

Цілі врегулювання

1. Застосовуючи інструменти врегулювання, а також виконуючи повноваження щодо врегулювання, органи з врегулювання повинні зважати на цілі врегулювання й обирати інструменти та повноваження, які найкраще підходять для досягнення цілей, що відповідають обставинам конкретного випадку.

2. Цілями врегулювання, зазначеними у параграфі 1, є:

- (a) забезпечення безперервності критично важливих функцій;
- (b) уникнення значного негативного впливу на фінансову систему, зокрема шляхом запобігання ланцюговій реакції, включно з інфраструктурами ринку, та підтримання ринкової дисципліни;
- (c) захист державних коштів мінімізації залежності від надзвичайної державної фінансової підтримки;
- (d) захист вкладників, на яких поширюється дія Директиви 2014/49/ЄС, та інвесторів, на яких поширюється дія Директиви 97/9/ЄС;
- (e) захист коштів клієнтів та активів клієнтів.

У досягненні наведених вище цілей орган з врегулювання прагне мінімізувати витрати врегулювання, а також уникнути руйнування вартості, крім випадків, коли це необхідно для досягнення цілей врегулювання.

3. З застереженням різних положень цієї директиви, цілі врегулювання мають однакове значення, тому органи з врегулювання повинні врівноважувати їх належним чином відповідно до характеру й обставин кожного конкретного випадку.

Стаття 32

Умови врегулювання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання здійснювали дії щодо врегулювання стосовно установи, зазначеної у пункті (а) статті 1(1), тільки якщо, на думку органу з врегулювання, виконані всі наведені нижче умови:

- (a) компетентний орган після консультацій з органом з врегулювання або; зважаючи на умови, встановлені у параграфі 2, орган з врегулювання після консультацій з компетентним органом, встановив, що установа є неспроможною або імовірно стане неспроможною;

▼ МЗ

- (b) беручи до уваги часові обмеження та інші відповідні обставини, немає обґрунтованої ймовірності, що будь-які альтернативні заходи приватного сектора, включно із заходами механізму IPS, або дії наглядових органів, включно із заходами раннього втручання або списанням чи конверсії відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59(2), застосовані відносно установи, запобігли б неспроможності установи протягом розумного строку.

▼ В

- (c) процедура врегулювання необхідна в суспільних інтересах відповідно до параграфу 5.

2. Держави-члени можуть передбачити, що, крім компетентного органу, встановлення того, що установа є неспроможною або імовірно стане неспроможною відповідно до пункту (а) параграфу 1, може здійснюватися органом з врегулювання після консультацій з компетентним органом, якщо органи з врегулювання згідно з національним законодавством, мають необхідні інструменти, які уможливають таке встановлення, включно, зокрема, з належним доступом до відповідної інформації. Компетентний орган без зволікань надає органу з врегулювання будь-яку відповідну інформацію, яку останній запитує з метою виконання свого оцінювання.

3. Попереднє застосування заходу раннього втручання відповідно до статті 27 не є умовою для вчинення дії з врегулювання.

4. Для цілей пункту (а) параграфу 1 вважається, що установа є неспроможною або імовірно стане неспроможною за однієї або декількох з наведених нижче обставин:

- (a) установа порушує або наявні об'єктивні чинники, які підтверджують встановлення того, що установа найближчим часом порушить, вимоги для продовження дозволу таким чином, щоб виправдати відкликання цього дозволу компетентним органом, в тому числі, але не обмежуючись, через те, що установа зазнала або імовірно зазнає збитків, які вичерпають усі власні кошти або їх значну частину.
- (b) активи установи є меншими, ніж її зобов'язання, або наявні об'єктивні чинники, які підтверджують встановлення того, що активи установи будуть найближчим часом меншими, ніж її зобов'язання;
- (c) установа є, або наявні об'єктивні чинники, які підтверджують встановлення того, що установа буде найближчим часом неспроможна сплатити усі свої борги чи інші зобов'язання при настанні строку їх погашення;
- (d) необхідна надзвичайна публічна фінансова підтримка, крім випадків, коли з метою виправлення серйозних порушень в економіці держави-члена та збереження фінансової стабільності надзвичайна публічна фінансова підтримка набуває однієї з таких форм:
 - (i) державної гарантії для підтримки ліквідності, наданої центральними банками відповідно до умов центральних банків;
 - (ii) державної гарантії зобов'язань нового випуску; або
 - (iii) вливання власних коштів або придбання інструментів капіталу за цінами та на умовах, які не дають переваги цій установі, якщо на момент надання публічної підтримки немає ані обставин, зазначених у пункті (a), (b) або (c) цього параграфу, ані обставин, зазначених у статті 59(3).

У кожному з випадків, згаданих у пунктах (d)(i), (ii) та (iii) першого підпараграфу, гарантія або еквівалентні заходи, зазначені в цих пунктах, застосовуються до платоспроможних установ і залежать від кінцевого схвалення у рамках державної допомоги Союзу. Такі заходи повинні бути превентивними, тимчасовими і пропорційними для виправлення наслідків значних потрясінь та не повинні використовуватися для компенсації збитків, які зазнала або в найближчий час зазнає така установа.

Заходи підтримки за умовами пункту (d)(iii) першого підпараграфу обмежуються вливаннями, необхідними для подолання недостачі капіталу, встановленої в результаті стрес-тестів на національному рівні, на рівні союзу або на рівні єдиного механізму банківського нагляду, в результаті перегляду якості активів або еквівалентних заходів, проведених Європейським Центральним Банком, ЕВА або національними органами, якщо застосовно, у випадку, підтвердженому компетентним органом.

До 3 січня 2015 року ЕВА видає настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) No 1093/2010 щодо типів тестів, перегляду або практик, зазначених вище, які можуть призвести до надання такої підтримки.

До 31 грудня 2015 року Комісія переглядає подальшу необхідність дозволена заходів підтримки за умовами пункту (d)(iii) першого підпараграфу та умови, які потрібно виконати в разі такої подальшої

необхідності, а також представляє Європейському Парламенту і Раді звіт про них. Якщо належно, цей звіт повинен супроводжуватися законодавчими пропозиціями.

5. Для цілей пункту (с) параграфу 1 цієї статті дію з врегулювання необхідно розглядати як таку, яку вчиняють у суспільних інтересах, якщо вона потрібна для досягнення однієї або більше цілей врегулювання, зазначених у статті 31, та є пропорційною ним, а ліквідація установи в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності не досягала б таких цілей врегулювання в такому ж обсязі.

6. До 3 липня 2015 року ЕВА видає настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо сприяння конвергенції практики нагляду та врегулювання стосовно інтерпретації різних обставин, за яких установа вважається такою, що є неспроможною або імовірно стане неспроможною.

▼МЗ

Стаття 32a

Умови врегулювання стосовно центрального органу та кредитних установ, постійно афілійованих з центральним органом

Держави-члени забезпечують, щоб органи з врегулювання могли вчинити дії з врегулювання щодо центрального органу та усіх кредитних установ, постійно афілійованих з ним, що є частиною тієї самої групи врегулювання, коли група врегулювання в цілому виконує умови, встановлені у статті 32(1).

Стаття 32b

Провадження щодо неплатоспроможності стосовно установ та суб'єктів, на які не поширюється дія з врегулювання

Держави-члени забезпечують, щоб установа або суб'єкт, зазначені в пунктах (b), (с) або (d) статті 1(1), стосовно яких орган з врегулювання вважає, що умови у пунктах (a) та (b) статті 32(1) виконані, але дії з врегулювання не відповідали б суспільному інтересу відповідно до пункту (с) статті 32(1), були ліквідовані у звичайному порядку відповідно до застосовного національного права.

▼В

Стаття 33

Умови врегулювання стосовно фінансових установ та холдингових компаній

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли здійснювати дії з врегулювання стосовно фінансових установ, зазначених у пункті (b) статті 1(1), якщо умови, встановлені у статті 32(1), виконуються як стосовно фінансової установи, так і материнської компанії, які підлягають нагляду на консолідованій основі.

▼МЗ

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання здійснювали дії з врегулювання стосовно суб'єкта, зазначеного у пункті (с) або (d) статті 1(1), якщо такий суб'єкт виконує умови, встановлені у статті 32(1).

3. Якщо дочірніми компаніями холдингової компанії зі змішаною діяльністю прямо або опосередковано володіє перехідна фінансова холдингова компанія, план врегулювання повинен передбачати, щоб перехідна фінансова холдингова компанія була визначена як суб'єкт врегулювання, а держави-члени повинні забезпечити, щоб дії з врегулювання для цілей врегулювання групи вчинялися щодо перехідної фінансової холдингової компанії. Держави-члени забезпечують, щоб органи з врегулювання не здійснювали дії з врегулювання для цілей врегулювання групи стосовно холдингової компанії зі змішаною діяльністю.

4. Відповідно до параграфу 3 цієї статті, та незважаючи на той факт, що суб'єкт, зазначений в пункті (с) або (d) статті 1(1), не виконує умови, встановлені у статті 32(1), органи з врегулювання можуть здійснити дії з врегулювання щодо суб'єкта, зазначеного в пункті (с) або (d) статті 1(1), якщо виконані такі умови:

- (a) суб'єкт є суб'єктом врегулювання;
- (b) одна або декілька дочірніх компаній суб'єкта, які є установами, але не суб'єктами врегулювання, виконують умови, встановлені у статті 32(1);
- (c) активи і зобов'язання дочірніх компаній, зазначених у пункті (b), є такими, що неспроможність таких дочірніх компаній загрожує групі врегулювання як такий, а дія з врегулювання щодо суб'єкта є необхідною або для врегулювання таких дочірніх компаній, які є установами, або для врегулювання відповідної групи врегулювання в цілому.

▼ МЗ

Стаття 33а

Повноваження на призупинення певних зобов'язань

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання після консультації з компетентними органами, які повинні надати своєчасну відповідь, мали повноваження призупиняти будь-які зобов'язання щодо оплати або постачання відповідно до будь-якого договору, стороною якого є установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), якщо виконані усі наступні умови:

- (a) встановлення того, що установа або суб'єкт є неспроможними або імовірно стануть неспроможними було здійснено відповідно до пункту (a) статті 32(1);
- (b) не існує негайно доступного заходу приватного сектора, зазначеного у пункті (b) статті 32(1), який би запобіг неспроможності установи або суб'єкта;
- (c) виконання повноваження щодо призупинення вважається необхідним, щоб уникнути подальшого погіршення фінансових умов установи або суб'єкта; та
- (d) виконання повноваження щодо призупинення:
 - (i) або є необхідним для встановлення, передбаченого у пункті (c) статті 32(1); або
 - (ii) або є необхідним для обрання належних дій з врегулювання чи забезпечення ефективного застосування одного або декількох інструментів врегулювання.

2. Повноваження, зазначене у параграфі 1 цієї статті, не застосовується до зобов'язань щодо оплати або постачання перед:

- (a) системами або операторами систем, призначеними відповідно до Директиви 98/26/ЄС;
- (b) Центральними контрагентами, авторизованими у Союзі відповідно до статті 14 Регламенту (ЄС) № 648/2012 та центральними контрагентами третіх країн, визнаних ESMA відповідно до статті 25 зазначеного Регламенту;
- (c) центральними банками.

Органи з врегулювання встановлюють обсяг повноваження, зазначеного у параграфі 1 цієї статті, враховуючи обставини кожного конкретного випадку. Зокрема, органи з врегулювання повинні ретельно оцінювати доцільність поширення призупинення на прийнятні депозити відповідно до визначення у пункті (4) статті 2(1) Директиви 2014/49/ЄС, зокрема на гарантовані депозити фізичних осіб, мікропідприємств, малих та середніх підприємств.

3. Держави-члени можуть передбачити, щоб у випадку, коли повноваження на призупинення зобов'язання щодо оплати або постачання застосовують щодо прийнятних депозитів, органи з врегулювання забезпечували наявність у вкладників доступу до належної щоденної суми з таких депозитів.

4. Період призупинення відповідно до параграфу 1 повинен бути якомога коротшим і не повинен перевищувати мінімальний період часу, який орган з врегулювання вважає необхідним для цілей, зазначених у пунктах (с) та (d) параграфу 1, та у будь-якому випадку не повинен тривати довше, ніж період від опублікування повідомлення про призупинення відповідно до параграфу 8 до опівночі у державі-члені органу з врегулювання установи або суб'єкта наприкінці робочого дня, до слідує за днем опублікування.

Після завершення періоду призупинення, зазначеного у першому підпараграфі, призупинення втрачає чинність.

5. При виконанні повноваження, зазначеного у параграфі 1 цієї статті, органи з врегулювання повинні зважати на вплив, який таке повноваження може мати на звичайне функціонування фінансових ринків та враховувати існуючі національні правила, а також наглядові та судові повноваження щодо захисту прав кредиторів та однакове ставлення до кредиторів у звичайному провадженні щодо неплатоспроможності. Органи з врегулювання повинні, зокрема, враховувати потенційне застосування національного провадження щодо неплатоспроможності до установи або суб'єкта в результаті встановлення відповідно до пункту (с) статті 32(1) та повинні вжити заходи, які вони вважають належними для забезпечення відповідної координації з національними адміністративними або судовими органами.

6. Якщо зобов'язання щодо платежу або постачання відповідно до умов договору призупиняється згідно з параграфом 1, зобов'язання щодо платежу або постачання будь-яких контрагентів відповідно до цього договору призупиняються на такий же період часу.

7. Строк виконання зобов'язань щодо платежу або постачання, строк виконання яких настав би протягом періоду призупинення, настає одразу після закінчення такого періоду.

8. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання невідкладно повідомили установу або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (с) або (d) статті 1(1) та органи, зазначені у пунктах (a)–(h) статті 83(2) при виконанні повноваження, зазначеного в параграфі 1 цієї статті, після того, як було встановлено, що установа є неспроможною або імовірно стане неспроможною відповідно до пункту (a) статті 32(1) та перед ухваленням рішення щодо врегулювання.

Орган з врегулювання публікує або забезпечує публікацію доручення або інструменту, на основі яких призупиняються зобов'язання відповідно до статті , а також умови і період призупинення у спосіб, зазначений у статті 83(4):

9. Ця стаття не обмежує положення, що містяться в національному праві держав-членів, які надають повноваження призупинити зобов'язання щодо оплати або постачання установ та суб'єктів, зазначених у параграфі 1 статті перед встановленням того, що установи або суб'єкти є неспроможними або імовірно стануть неспроможними відповідно до пункту (a) статті 32(1) або призупинити зобов'язання щодо оплати або постачання установ та суб'єктів, які підлягають ліквідації відповідно до звичайного провадження щодо неплатоспроможності, та які перевищують обсяг і тривалість, передбачені у цій статті. Такі повноваження необхідно здійснювати відповідно до обсягу, тривалості та умов, передбачених у відповідному національному праві. Умови, передбачені у цій статті , не обмежують умови, пов'язані з таким повноваженням призупинити зобов'язання щодо оплати або постачання.

10. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у разі виконання повноважень призупинити зобов'язання щодо оплати або постачання стосовно установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (с) або (d) статті 1(1), відповідно до параграфу 1 цієї статті, орган з врегулювання був здатний, протягом періоду призупинення, виконувати повноваження:

- (a) обмежувати забезпечених кредиторів установи або суб'єкта у виконанні прав забезпечення щодо будь-яких активів такої установи або суб'єкта на такий самий строк, у такому випадку застосовується стаття 70(2), (3) та (4); та
- (b) призупинити права на припинення будь-якої сторони договору з установою або суб'єктом на такий самий строк, у такому випадку застосовується стаття 71(2)– (8).

11. У випадку, якщо після встановлення, що установа або суб'єкт є неспроможними або імовірно стануть неспроможними відповідно до пункту (а) статті 32(1), орган з врегулювання виконав повноваження призупиняти зобов'язання щодо оплати або постачання в умовах, встановлених у параграфі 1 або 10 цієї статті, і якщо дії з врегулювання потім вчиняються стосовно установи або суб'єкта, орган з врегулювання не виконує свої повноваження відповідно до статті 69(1), 70(1) або 71(1) стосовно установи або суб'єкта.

Стаття 34

Загальні принципи врегулювання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при застосуванні інструментів врегулювання та виконанні повноважень щодо врегулювання органи з врегулювання вживали усі належні заходи для забезпечення того, щоб дія з врегулювання здійснювалася за такими принципами:

- (a) у першу чергу збитки зазнають акціонери установи, яка підлягає врегулюванню;
- (b) кредитори установи, яка підлягає врегулюванню, зазнають збитки після акціонерів згідно з порядком пріоритетності їхніх вимог в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності, за винятком випадків, коли цією директивою чітко передбачене інше;
- (c) замінюється орган управління та вище керівництво установи, яка підлягає врегулюванню, крім випадків, коли збереження органу управління або вищого керівництва, повністю або частково, у відповідних випадках, вважається необхідним для досягнення цілей врегулювання;
- (d) орган управління та вище керівництво установи, яка підлягає врегулюванню, повинні надати всю необхідну допомогу для досягнення цілей врегулювання;
- (e) фізичні та юридичні особи у межах їхніх компетенцій несуть відповідальність за неспроможність установи відповідно до законодавства держави-члена згідно цивільного або кримінального законодавства;
- (f) якщо у цій директиві не визначено інше, ставлення до кредиторів одного й того ж класу є однаковим;
- (g) жоден з кредиторів не повинен нести більші збитки, ніж у випадку, якщо б установа або суб'єкт, зазначені в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), були б ліквідовані в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності відповідно до гарантій захисту, встановлених у статтях 73–75;
- (h) гарантовані депозити повністю захищені; та
- (i) дія з врегулювання вчиняється згідно з гарантіями, викладеними у цій директиві.

2. Якщо установа є суб'єктом групи, органи з врегулювання, без обмеження статті 31, застосовують інструменти врегулювання і виконують повноваження щодо врегулювання таким чином, щоб мінімізувати вплив на інші суб'єкти групи та на групу загалом, а також зменшити негативний вплив на фінансову стабільність у Союзі та його державах-членах, зокрема, в країнах, у яких провадить діяльність ця група.

3. Застосовуючи інструменти врегулювання та виконуючи повноваження щодо врегулювання, держави-члени в застосовних випадках забезпечують відповідність рамкам державної допомоги Союзу.

4. Якщо до установи або суб'єкта, зазначеного в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), застосовують інструмент продажу бізнесу, інструмент перехідної установи або інструмент розподілу активів, ця установа або суб'єкт визнаються такими, що підлягають провадженню щодо банкрутства або аналогічному провадженню щодо неплатоспроможності для цілей статті 5(1) Директиви Ради 2001/23/ЄС (⁷).

5. Під час застосування інструментів врегулювання й виконання повноважень щодо врегулювання органи з врегулювання у застосовних випадках інформують представників працівників та

консультуються з ними.

6. Органи з врегулювання застосовують інструменти врегулювання й виконують повноваження щодо врегулювання без обмеження положень про представництво працівників в органах управління, визначених у національному законодавстві або практиці.

ГЛАВА II

Надзвичайне управління

Стаття 35

Надзвичайне управління

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли призначити надзвичайного керівника, який замінює орган управління установи, яка підлягає врегулюванню. Органи з врегулювання оприлюднюють призначення надзвичайного керівника. Крім того, держави-члени забезпечують наявність у надзвичайного керівника кваліфікації, навичок та знань, необхідних для виконання його або її функцій.
2. Надзвичайний керівник має усі повноваження акціонерів та органу управління установи. Однак, надзвичайний керівник може виконувати такі повноваження лише під контролем органу з врегулювання.
3. Надзвичайний керівник має встановлений законом обов'язок вживати усі заходи, необхідні для підтримки цілей врегулювання, зазначених у статті 31, та вчиняти дії з врегулювання відповідно до рішення органу з врегулювання. Якщо необхідно, такий обов'язок повинен переважити над будь-яким іншим обов'язком управління відповідно до установчих документів установи або національного законодавства, якщо вони є відмінними. Ці заходи можуть охоплювати збільшення капіталу, реорганізацію структури власності установи або поглинання установами, які є фінансово та структурно здоровими, відповідно до інструментів врегулювання, зазначених у главі IV.
4. Органи з врегулювання можуть встановлювати обмеження для дій надзвичайного керівника або вимагати від надзвичайного керівника певних дій за умови попередньої згоди органу з врегулювання. Органи з врегулювання можуть відсторонити надзвичайного керівника у будь-який момент.
5. Держави-члени вимагають від надзвичайного керівника складати звіти про призначення органу з врегулювання, про економічний і фінансовий стан установи та про дії, вжиті на виконання його обов'язків, через регулярні проміжки часу, встановлені органом з врегулювання, а також на початку і наприкінці його або її мандату.
6. Надзвичайного керівника призначають на строк, не довший за один рік. Цей період може бути продовжений у порядку виключення, якщо орган з врегулювання встановлює, що умови для призначення надзвичайного керівника надалі виконуються.
7. Якщо більше ніж один орган з врегулювання має намір призначити надзвичайного керівника стосовно суб'єкта, афілійованого з групою, ці органи повинні проаналізувати, чи є більш належним призначення того ж самого надзвичайного керівника для всіх відповідних суб'єктів з метою сприяння рішенням, що дозволяють відновити фінансову стабільність таких суб'єктів.
8. Якщо у випадку неплатоспроможності національне законодавство передбачає призначення арбітражного керуючого, такий арбітражний керуючий може вважатися надзвичайним керівництвом за умовами цієї статті.

ГЛАВА III

Оцінювання для цілей врегулювання

1. Перед вчиненням дії з врегулювання або здійсненням повноваження на списання або конверсію відповідних ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ , органи з врегулювання повинні забезпечити проведення справедливого, обачливого та реалістичного оцінювання активів і зобов'язань установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), особою, незалежною від будь-якого органу публічної влади, включно із органом з врегулювання, та установою або суб'єктом, зазначеними в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1). Відповідно до параграфу 13 цієї статті та згідно зі статтею 85, якщо виконуються усі вимоги, встановлені у цій статті, оцінка вважається остаточною.
2. Якщо незалежне оцінювання відповідно до параграфу 1 неможливе, органи з врегулювання можуть виконати попереднє оцінювання активів і зобов'язань установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), відповідно до параграфу 9 цієї статті.
3. Метою оцінювання є визначення вартості активів та зобов'язань установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), які виконують умови врегулювання згідно статей 32 і 33.
4. Цілі оцінювання:
 - (a) повідомити про встановлення того, чи виконуються умови врегулювання або умови списання чи конверсії ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ ;
 - (b) якщо виконуються умови врегулювання, повідомити рішення щодо належної дії з врегулювання стосовно установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
 - (c) якщо застосовується повноваження на списання або конверсії відповідних ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ , повідомити рішення про обсяг анулювання або розмивання часток чи інших інструментів власності, а також обсяг списання або конверсії відповідних ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ ;
 - (d) якщо застосовується інструмент внутрішнього визволу, повідомити рішення про обсяг списання або конверсії ►МЗ зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ ;
 - (e) якщо застосовується інструмент перехідної установи або інструмент розподілу активів, повідомити рішення щодо активів, прав, зобов'язань або часток, чи інших інструментів власності, які підлягають передачі, а також рішення щодо вартості будь-якої компенсації, яка буде сплачена установі, яка підлягає врегулюванню, або, у відповідних випадках, власникам часток чи інших інструментів власності;
 - (f) якщо застосовується інструмент продажу бізнесу, повідомити рішення про активи, права, зобов'язання або частки, чи інші інструменти власності, які підлягають передачі, а також повідомити про розуміння органом з врегулювання того, що становить комерційні умови для цілей статті 38;
 - (g) у всіх випадках, забезпечити, щоб будь-які втрати активів установою або суб'єктом, зазначеними у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), повністю визнавалися на момент застосування інструментів врегулювання або здійснення повноваження на списання або конверсію ►МЗ відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ .
5. Без обмеження рамок державної допомоги Союзу, якщо застосовно, оцінювання повинно ґрунтуватися на обережних припущеннях, в тому числі на тих, що стосуються показників невиконання зобов'язань та обсягу збитків. Оцінювання не повинно передбачати жодного потенційного майбутнього надання надзвичайної публічної фінансової підтримки або будь-якої екстреної підтримки ліквідності центральним банком, чи будь-якої підтримки ліквідності будь-яким центральним банком, що надається

за нестандартних умов щодо забезпечення, строку дії та процентних ставок, установі або суб'єкту, зазначеним у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), з моменту вчинення дії з врегулювання або здійснення повноваження на списання або конверсію відповідних ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ . Крім того, оцінювання враховує той факт, що при застосуванні будь-якого інструменту врегулювання:

- (a) орган з врегулювання та будь-який механізм фінансування, що діє відповідно до статті 101, може отримувати відшкодування будь-яких понесених обґрунтованих витрат від установи, яка підлягає врегулюванню, у відповідності до статті 37(7);
- (b) механізм фінансування врегулювання може нараховувати відсотки або платежі у зв'язку з будь-якими позиками або гарантіями, які надаються установі, яка підлягає врегулюванню, відповідно до статті 101.

6. Оцінювання доповнює інформація, яка міститься у бухгалтерських облікових книгах та записах установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1):

- (a) актуальний баланс та звіт про фінансовий стан установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (b) аналіз та розрахункова облікова вартість активів;
- (c) список балансових та позабалансових зобов'язань, відображених у книгах та записах установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), із зазначенням відповідних кредитів та черговості їх погашення згідно із застосовним законодавством про неплатоспроможність.

7. У відповідних випадках, для повідомлення рішень, зазначених у пунктах (e) та (f) параграфа 4, інформація пункту (b) параграфа 6 може бути доповнена аналізом та розрахунковою вартістю активів та зобов'язань установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), на основі ринкової вартості.

8. Оцінка повинна містити дані про поділ кредиторів на класи відповідно до рівнів пріоритетності за умовами застосовного законодавства про неплатоспроможність та прогнозовану оцінку ставлення до кожного класу акціонерів та кредиторів, яке мало б місце, якщо б ця установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), були б ліквідовані в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності.

Ця розрахункова вартість не повинна впливати на застосування принципу «відсутність погіршення стану жодного з кредиторів», який слід виконувати відповідно до статті 74.

9. Якщо через невідкладність обставин випадку неможливо виконати вимоги параграфів 6 та 8 або застосовується параграф 2, необхідно провести попереднє оцінювання. Попереднє оцінювання повинно відповідати вимогам параграфа 3 та, наскільки це можливо за наявних обставин, вимогам параграфів 1, 6 і 8.

Попереднє оцінювання, зазначене у цьому параграфі, повинно включати буфер для додаткових втрат з належним обґрунтуванням.

10. Оцінювання, яке не відповідає всім вимогам, встановленим у цій статті, необхідно вважати попереднім до моменту, поки незалежна особа не виконає оцінювання, що повністю відповідає усім вимогам, встановленим у цій статті. Таке оцінювання *ex-post* необхідно виконати якомога швидше. Його можна виконати окремо від оцінювання, зазначеного в статті 74, або одночасно з ним; виконавцем може бути одна й та сама незалежна особа, однак оцінювання повинні бути розмежовані.

Цілі остаточного оцінювання *ex-post*:

- (a) забезпечити, щоб будь-які втрати активів установи або суб'єкта, зазначених в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), були повністю відображені в бухгалтерських книгах установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (b) повідомити рішення щодо відновлення вимог кредиторів або щодо збільшення вартості

сплаченої винагороди відповідно до параграфа 11.

11. Якщо розрахунок остаточної оцінки *ex-post* вартості нетто активу установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), перевищує розрахунок попередньої оцінки вартості нетто активу установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), орган з врегулювання може:

- (a) застосувати своє повноваження збільшити вартість вимог кредиторів або власників відповідних інструментів капіталу, які було списано внаслідок застосування інструменту внутрішнього визволу;
- (b) надати розпорядження перехідній установі або суб'єкту управління активами здійснити подальшу сплату компенсації за активи, права, зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню, або, у відповідних випадках, за частки або інші інструменти власності — власникам часток або інших інструментів власності.

12. Незважаючи на параграф 1, попереднє оцінювання, виконане відповідно до параграфів 9 і 10, є вагомим підґрунтям для вчинення органами з врегулювання дій з врегулювання, включно з отриманням контролю над установою або суб'єктом, зазначеними у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), що є неспроможними, або застосуванням повноваження на списання або конверсію ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ .

13. Оцінювання становить невід'ємну частину рішення застосувати інструмент врегулювання або застосувати повноваження щодо врегулювання, або рішення застосувати повноваження на списання або конверсію ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань згідно зі статтею 59 ◀ . До самого оцінювання не застосовується окреме право оскарження, однак воно може підлягати оскарженню разом із рішенням відповідно до статті 85.

14. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для детального визначення обставин, за яких особа є незалежною як від органу з врегулювання, так і від установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), для цілей параграфа 1 цієї статті та цілей статті 74.

15. ЕВА може розробити проекти регуляторних технічних стандартів для детального визначення критеріїв для цілей параграфів 1, 3 та 9 цієї статті, а також для цілей статті 74:

- (a) методологію оцінювання вартості активів та зобов'язань установи або суб'єкта, зазначених в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (b) розмежування оцінювань відповідно до статей 36 та 74;
- (c) методологію обчислення, включно з буфером для додаткових збитків у попередньому оцінюванні.

16. ЕВА представляє Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів, зазначені в параграфі 14, не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у параграфах 14 та 15, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

ГЛАВА IV

Інструменти врегулювання

Секція 1

Загальні принципи

Стаття 37

Загальні принципи інструментів врегулювання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали усі необхідні повноваження для застосування інструментів врегулювання до установ і суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1), які виконують застосовні умови врегулювання.
2. Якщо орган з врегулювання вирішує застосувати інструмент врегулювання до установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), і ця дія з врегулювання призвела би до збитків, що несуть кредитори, або до конверсії їхніх вимог, орган з врегулювання повинен застосувати повноваження на списання та конверсії ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань ◀ відповідно до статті 59 безпосередньо перед застосуванням цього інструменту врегулювання або разом із ним.
3. Інструментами врегулювання, зазначеними у параграфі 1, є:
 - (a) інструмент продажу бізнесу;
 - (b) інструмент перехідної установи;
 - (c) інструмент розподілу активів;
 - (d) інструмент внутрішнього визволу.
4. Відповідно до параграфу 5, органи з врегулювання можуть застосовувати інструменти врегулювання окремо або у поєднанні.
5. Органи з врегулювання можуть застосовувати інструмент розподілу активів лише разом з іншим інструментом врегулювання.
6. При застосуванні лише інструментів врегулювання, зазначених у пункті (a) або (b) параграфу 3 цієї статті, і використанні їх для передачі лише частини активів, прав або зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, решту установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), від яких були передані активи, права або зобов'язання, необхідно ліквідувати в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності. Таку ліквідацію необхідно виконати впродовж розумного строку, беручи до уваги будь-яку необхідність надання цією установою або суб'єктом, зазначеними в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), послуг або підтримки відповідно до статті 65 з метою забезпечення для отримувача можливості здійснення діяльності або надання послуг, набутих в результаті цієї передачі, а також за наявності будь-якої іншої причини для необхідності подальшого існування решти установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), для досягнення цілей врегулювання або відповідності принципам, зазначеним у статті 34.
7. Орган з врегулювання та будь-який механізм фінансування, що діє відповідно до статті 101, може отримувати відшкодування будь-яких відповідних обґрунтованих витрат, понесених у зв'язку із застосуванням інструментів врегулювання або здійсненням повноважень чи державних інструментів фінансової стабілізації одним з перелічених нижче способів:
 - (a) у вигляді утримання з будь-якої компенсації, яка сплачується отримувачем на користь установи, яка підлягає врегулюванню, або, у відповідних випадках, на користь власників акцій чи інших інструментів власності;
 - (b) від установи, яка підлягає врегулюванню, — як привілейований кредитор; або
 - (c) з будь-яких доходів, отриманих в результаті припинення функціонування перехідної установи або суб'єкта управління активами, — як привілейований кредитор.
8. Держави-члени повинні забезпечити, щоб правила відповідно до національного законодавства про неплатоспроможність щодо можливості оскарження або недійсності юридичних дій, які погіршують становище кредиторів, не застосовувалися до передачі установою, яка підлягає врегулюванню, активів, прав або зобов'язань іншому суб'єкту внаслідок застосування інструменту врегулювання або здійснення повноваження щодо врегулювання чи використання державного інструменту фінансової стабілізації.
9. Держави-члени можуть надати органам з врегулювання додаткові інструменти та повноваження, які можна використовувати у випадках, коли установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті

1(1), виконують умови врегулювання, за умови, що:

- (a) при застосуванні до транскордонної групи ці додаткові повноваження не створюють перешкод для ефективного врегулювання групи; та
- (b) вони відповідають цілям та загальним принципам щодо врегулювання, зазначеним у статтях 31 і 34.

10. У надзвичайній ситуації системної кризи орган з врегулювання може шукати фінансування з альтернативних джерел фінансування шляхом використання державних інструментів стабілізації, зазначених у статтях 56–58, при виконанні наступних умов:

- (a) внесок на покриття збитків та рекапіталізацію, що дорівнює щонайменше 8 % загальних зобов'язань, включно із власними коштами установи, яка підлягає врегулюванню, вимірними у момент вчинення дії з врегулювання, відповідно до оцінювання, передбаченого у статті 36, був внесений акціонерами та власниками інших інструментів власності, власниками відповідних інструментів капіталу та інших ►МЗ зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ шляхом списання, конверсії чи іншим способом;
- (b) воно залежить від попереднього та остаточного затвердження відповідно до рамок державної допомоги Союзу.

Секція 2

Інструмент продажу бізнесу

Стаття 38

Інструмент продажу бізнесу

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження передавати покупцю, який не є перехідною установою:

- (a) частки або інші інструменти власності, емітовані установою, яка підлягає врегулюванню;
- (b) всі або окремі активи, права або зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню;

Відповідно до параграфів 8 та 9 цієї статті та статті 85, передача, зазначена в першому підпараграфі, відбувається без отримання згоди акціонерів установи, яка підлягає врегулюванню, або будь-якої третьої особи, крім покупця, а також без необхідності виконання будь-яких процедурних вимог відповідно до корпоративного законодавства або законодавства щодо цінних паперів, відмінних від тих, які містить стаття 39.

2. Передача, що здійснюється відповідно до параграфа 1, ґрунтується на комерційних умовах, з урахуванням обставин та згідно з рамками державної допомоги Союзу.

3. Згідно з параграфом 2 цієї статті, органи з врегулювання повинні вживати усіх розумних заходів для досягнення комерційних умов передачі, які узгоджуються з оцінюванням, проведеним за умовами статті 36, беручи до уваги обставини конкретного випадку.

4. Відповідно до статті 37(7), будь-яка компенсація, сплачена покупцем, повинна йти на користь:

- (a) власників акцій або інших інструментів власності, якщо продаж бізнесу був здійснений шляхом передачі акцій або інструментів власності, емітованих установою, яка підлягає врегулюванню, від власників цих акцій або інструментів до покупця;
- (b) установи, яка підлягає врегулюванню, якщо продаж бізнесу був здійснений шляхом передачі деяких або всіх активів чи зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, до покупця.

5. Застосовуючи інструмент продажу бізнесу, орган з врегулювання може здійснити повноваження щодо передачі більш ніж один раз з метою здійснення додаткових передач акцій або інших інструментів

власності, емітованих установою, яка підлягає врегулюванню, або, в залежності від випадку, активів, прав або зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню.

6. Після застосування інструменту продажу бізнесу органи з врегулювання можуть, за згоди покупця, здійснити повноваження на передачу активів, прав або зобов'язань, переданих покупцю, з метою зворотної передачі таких активів, прав або зобов'язань установі, яка підлягає врегулюванню, або зворотної передачі таких акцій чи інших інструментів власності початковим власникам, а установа, яка підлягає врегулюванню, або початкові власники зобов'язані прийняти будь-які такі активи, права або зобов'язання чи акції, або інші інструменти власності.

7. Покупець повинен мати належний дозвіл на ведення бізнесу, який він набуває, якщо передача відбувається згідно з параграфом 1. У зв'язку з передачею компетентні органи забезпечують вчасний розгляд заяви на отримання дозволу.

8. Як відступ від статей 22–25 Директиви 2013/36/ЄС, від вимоги повідомлення компетентних органів згідно зі статтею 26 Директиви 2013/36/ЄС, від статті 10(3), статті 11(1) і (2) та статей 12 та 13 Директиви 2014/65/ЄС, а також від вимоги повідомлення згідно із статтею 11(3) зазначеної директиви, якщо передача акцій або інших інструментів власності внаслідок застосування інструменту продажу бізнесу призвела б до набуття або збільшення кваліфікованої частки участі в установі такого типу, зазначеної у статті 22(1) Директиви 2013/36/ЄС або у статті 11(1) Директиви 2014/65/ЄС, компетентний орган такої установи повинен вчасно провести оцінювання відповідно до вимог цих статей так, щоб не затримувати застосування інструменту продажу бізнесу та не перешкоджати дії з врегулювання й досягненню відповідних цілей врегулювання.

9. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, якщо компетентний орган цієї установи не виконав оцінювання, зазначене у параграфі 8, до дати передачі акцій або інших інструментів власності, застосовуючи інструмент продажу бізнесу органом з врегулювання, застосовувалися такі положення:

- (a) така передача акцій або інших інструментів власності негайно набуває юридичної сили;
- (b) протягом строку оцінювання та будь-якого строку відчуження, передбаченого пунктом (f), права голосу набувача, пов'язані з такими акціями або іншими інструментами власності, призупиняються та надаються виключно органу з врегулювання, який не має зобов'язання здійснювати будь-яке з цих прав голосу та не несе жодної відповідальності за здійснення або утримання від здійснення будь-яких таких прав голосу;
- (c) протягом строку оцінювання та будь-якого строку відчуження, передбаченого пунктом (f), санкції та інші заходи, які вживають у випадку порушення вимог набуття або розпорядження кваліфікованими частками участі, передбаченими статтями 66, 67 та 68 Директиви 2013/36/ЄС, не застосовуються до такої передачі акцій або інших інструментів власності;
- (d) невідкладно після завершення оцінювання компетентним органом, компетентний орган повідомляє орган з врегулювання та набувача у письмовій формі про те, чи компетентний орган затверджує передачу акцій чи інших інструментів власності набувачу або заперечує проти неї відповідно до статті 22(5) Директиви 2013/36/ЄС;
- (e) якщо компетентний орган затверджує таку передачу акцій або інших інструментів власності набувачу, тоді права голосу, пов'язані з такими акціями або іншими інструментами власності, необхідно вважати такими, що повністю надані набувачу негайно після отримання органом з врегулювання та набувачем такого повідомлення про затвердження від компетентного органу;
- (f) якщо компетентний орган заперечує проти такої передачі акцій або інших інструментів власності набувачу, тоді:
 - (i) права голосу, пов'язані з такими акціями або іншими інструментами власності, передбачені пунктом (b), зберігають повну юридичну силу та дію;
 - (ii) орган з врегулювання може вимагати від набувача відчуження таких акцій або інших інструментів власності протягом строку відчуження, встановленого органом з

врегулювання, з урахуванням поточних ринкових умов; та

- (iii) якщо набувач не виконає таке відчуження протягом строку відчуження, встановленого органом з врегулювання, то компетентний орган, за згоди органу з врегулювання, може накладати на набувача санкції та застосувати інші заходи за порушення вимог набуття або розпорядження кваліфікованими частками участі, передбачених статтями 66, 67 та 68 Директиви 2013/36/ЄС.

10. Передачі, здійснені внаслідок застосування інструменту продажу бізнесу, підлягають гарантіям захисту, зазначеним у главі VII розділу IV.

11. Для цілей здійснення прав надавати послуги або мати осідок в іншій державі-члені відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС вважається, що покупець є наступником установи, яка підлягає врегулюванню, та може надалі здійснювати будь-яке з цих прав, що здійснювала б установа, яка підлягає врегулюванню, щодо переданих активів, прав або зобов'язань.

12. Держави-члени повинні забезпечити, щоб покупець, зазначений в параграфі 1, міг надалі реалізовувати права членства та мати доступ до систем оплат, клірингу і розрахунків, фондових бірж, схем компенсації інвесторам та схем гарантування депозитів установи, яка підлягає врегулюванню, за умови, що він відповідає критеріям членства та участі в таких системах.

Незважаючи на перший підпараграф, держави-члени забезпечують, щоб:

- (a) в доступі не було відмовлено на підставі того, що покупець не має рейтингу від кредитно-рейтингового агентства або того, що цей рейтинг не відповідає рівням рейтингу, необхідним для надання доступу до систем, зазначених у першому підпараграфі;
- (b) якщо покупець не відповідає критеріям членства або участі у відповідній системі оплат, клірингу або розрахунків, фондовій біржі, схемі компенсацій інвесторам або схемі гарантування депозитів, права, зазначені у першому підпараграфі, реалізують протягом такого строку, який може встановлювати орган з врегулювання та який не перевищує 24 місяців і може бути поновлений на підставі заяви, яку покупець подає органу з врегулювання.

13. Без обмеження глави VII розділу IV, акціонери або кредитори установи, яка підлягає врегулюванню, а також треті особи, чії активи, права або зобов'язання не були передані, не повинні мати жодних прав стосовно активів, прав або зобов'язань, які були передані.

Стаття 39

Інструмент продажу бізнесу: процедурні вимоги

1. Відповідно до параграфу 3 цієї статті, при застосуванні інструменту продажу бізнесу до установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), орган з врегулювання реалізовує або організує реалізацію активів, прав, зобов'язань, акцій або інших інструментів власності цієї установи, які цей орган має намір передати. Пули прав, активів та зобов'язань можна реалізовувати окремо.

2. Без обмеження рамок державної допомоги Союзу, якщо застосовно, реалізацію, зазначену у параграфі 1, необхідно здійснювати відповідно до таких критеріїв:

- (a) вона повинна бути якомога прозорішою та не повинна суттєво викривляти вартість активів, прав, зобов'язань, акцій або інших інструментів власності такої установи, які орган має намір передати, враховуючи обставини та, зокрема, необхідність підтримувати фінансову стабільність;
- (b) вона не повинна неналежним чином надавати переваги потенційним покупцям або дискримінувати їх;
- (c) вона повинна бути вільною від будь-якого конфлікту інтересів;
- (d) вона не повинна надавати жодної несправедливої переваги потенційному покупцю;
- (e) вона повинна враховувати необхідність швидкого вчинення дії з врегулювання;
- (f)

вона повинна мати на меті отримання якомога вищої ціни продажу акцій або інших інструментів власності, активів, прав або зобов'язань.

Згідно з пунктом (b) першого підпараграфу, принципи, зазначені у цьому параграфі, не повинні перешкоджати зверненню органу з врегулювання до конкретних потенційних покупців.

Будь-яке публічне розкриття реалізації установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї директиви, яке в іншому випадку було б необхідним відповідно до статті 17(1) Регламенту (ЄС) № 596/2014, можна відстрочити згідно зі статтею 17(4) або (5) цього регламенту.

3. Орган з врегулювання може застосувати інструмент продажу бізнесу без виконання вимоги реалізації, визначеної у параграфі 1, якщо, за він встановлює, що виконання цих вимог імовірно перешкодило б досягненню однієї або більше цілей врегулювання, зокрема, якщо виконані такі умови:

- (a) на його думку, існує значна загроза фінансовій стабільності, яка виникає внаслідок неспроможності чи імовірної спроможності установи, яка підлягає врегулюванню, або посилюється нею; та
- (b) на його думку, виконання цих вимог імовірно обмежило би дієвість інструменту продажу бізнесу у подоланні загрози або досягненні цілі врегулювання, зазначеної в пункті (b) статті 31(2).

4. До 3 липня 2015 року ЕВА видає настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо визначення фактичних обставин, за яких можна говорити про істотну загрозу, та елементів, які стосуються дієвості інструменту продажу бізнесу, передбачених у пунктах (a) і (b) параграфу 3.

Секція 3

Інструмент перехідної установи

Стаття 40

Інструмент перехідної установи

1. Для того, щоб ввести в дію інструмент перехідної установи та беручи до уваги необхідність підтримання критично важливих функцій перехідної установи, держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження передавати перехідній установі:

- (a) акції або інші інструменти власності, емітовані однією або декількома установами, які підлягають врегулюванню;
- (b) всі або окремі активи, права або зобов'язання установи або установ, що підлягають врегулюванню.

Відповідно до статті 85, передача, зазначена в першому підпараграфі, може відбуватися без отримання згоди акціонерів установ, які підлягають врегулюванню, або будь-якої третьої особи, крім перехідної установи, а також без необхідності виконання процедурних вимог відповідно до корпоративного законодавства або законодавства щодо цінних паперів.

2. Перехідна установа повинна бути юридичною особою, яка виконує усі наведені нижче вимоги:

- (a) нею повністю або частково володіє один або декілька органів публічної влади, які можуть включати орган з врегулювання або механізм фінансування врегулювання, та вона контролюється органом з врегулювання;
- (b) вона створена з метою отримання та володіння певною кількістю або всіма акціями чи іншими інструментами власності, емітованими установою, яка підлягає врегулюванню, або деякими чи всіма активами, правами та зобов'язаннями щонайменше однієї установи, яка підлягає врегулюванню, з метою підтримання доступу до критично важливих функцій, а також продажу установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1).

Застосування інструменту внутрішнього визволення з метою, зазначеною в пункті (b) статті 43(2), не повинно обмежувати спроможність органу з врегулювання контролювати перехідну установу.

3. При застосуванні інструменту перехідної установи орган з врегулювання повинен забезпечити, щоб загальна вартість зобов'язань, які передаються перехідній установі, не перевищувала загальну вартість прав та активів, які передає установа, яка підлягає врегулюванню, або наданих з інших джерел.

4. Відповідно до статті 37(7), будь-яка компенсація, сплачена перехідною установою, повинна надходити на користь:

- (a) власників акцій або інструментів власності, якщо передача перехідній установі була здійснена шляхом передачі акцій або інструментів власності, емітованих установою, яка підлягає врегулюванню, від власників цих акцій або інструментів до перехідної установи;
- (b) установи, яка підлягає врегулюванню, якщо передача перехідній установі була здійснена шляхом передачі деяких або всіх активів чи зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, до перехідної установи.

5. Застосовуючи інструмент перехідної установи, орган з врегулювання може здійснити повноваження щодо передачі більше ніж один раз з метою здійснення додаткових передач акцій або інших інструментів власності, емітованих установою, яка підлягає врегулюванню, або, в залежності від випадку, активів, прав або зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню.

6. Після застосування інструменту перехідної установи орган з врегулювання може:

- (a) повернути права, активи чи зобов'язання від перехідної установи до установи, яка підлягає врегулюванню, або повернути акції чи інші інструменти власності початковим власникам, а установа, яка підлягає врегулюванню, або початкові власники будуть зобов'язані прийняти будь-які такі активи, права або зобов'язання чи акції, або інші інструменти власності за умови виконання умов, встановлених у параграфі 7;
- (b) передати акції або інші інструменти власності, чи активи, права або зобов'язання від перехідної установи до третьої особи.

7. Органи з врегулювання можуть здійснювати повернення акцій або інших інструментів власності, активів, прав або зобов'язань від перехідної установи за принаймні однієї з таких обставин:

- (a) можливість того, що певні акції та інші інструменти власності, активи, права або зобов'язання можуть бути повернутими, чітко визначена в інструменті, за допомогою якого була здійснена передача;
- (b) певні акції або інші інструменти власності, активи, права або зобов'язання фактично не входять до категорії або не виконують умов передачі акцій або інших інструментів власності, активів, прав або зобов'язань, визначені в інструменті, за допомогою якого була здійснена передача;

Таке повернення можна здійснити впродовж будь-якого строку; воно повинно відповідати усім іншим умовам, встановленим в такому інструменті для відповідної мети.

8. До передач між установою, яка підлягає врегулюванню, або між початковими власниками акцій чи інших інструментів власності, з одного боку, та перехідною установою — з іншого, застосовуються гарантії, зазначені у главі VII розділу IV.

9. Для цілей здійснення прав надавати послуги або мати осідок в іншій державі-члені відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС вважається, що перехідна установа є наступником установи, яка підлягає врегулюванню, та може надалі здійснювати будь-яке з цих прав, що здійснювала б установа, яка підлягає врегулюванню, щодо переданих активів, прав або зобов'язань.

Для інших цілей органи з врегулювання можуть вимагати, щоб перехідна установа вважалася наступником установи, яка підлягає врегулюванню, та могла надалі здійснювати будь-яке з цих прав, яке здійснювала установа, яка підлягає врегулюванню, щодо переданих активів, прав або зобов'язань.

10. Держави-члени повинні забезпечити, щоб перехідна установа могла надалі здійснювати права членства та мати доступ до систем оплат, клірингу і розрахунків, фондових бірж, схем компенсації інвесторам та схем гарантування депозитів установи, яка підлягає врегулюванню, за умови, що вона відповідає критеріям членства та участі в таких системах.

Незважаючи на перший підпараграф, держави-члени забезпечують, щоб:

- (a) в доступі не було відмовлено на підставі того, що перехідна установа не має рейтингу від кредитно-рейтингового агентства, або що цей рейтинг не відповідає рівням рейтингу, необхідним для надання доступу до систем, зазначених у першому підпараграфі;
- (b) якщо перехідна установа не відповідає критеріям членства або участі у відповідній системі оплат, клірингу або розрахунків, фондовій біржі, схемі компенсацій інвесторам або схемі гарантування депозитів, права, зазначені у першому підпараграфі, реалізують протягом такого строку, який може встановлювати орган з врегулювання та який не перевищує 24 місяців і може бути поновлений на підставі заяви, яку перехідна установа подає органу з врегулювання.

11. Без обмеження глави VII розділу IV, акціонери або кредитори установи, яка підлягає врегулюванню, а також треті сторони, чії активи, права або зобов'язання не були передані перехідній установі, не повинні мати жодних прав стосовно активів, прав або зобов'язань, переданих перехідній установі, її органу управління або вищому керівництву.

12. Цілі перехідної установи не повинні передбачати наявність будь-якого обов'язку або відповідальності перед акціонерами чи кредиторами установи, яка підлягає врегулюванню, а орган управління або вище керівництво не повинні нести жодної відповідальності перед такими власниками акцій або кредиторами за дії або бездіяльність під час виконання їхніх обов'язків, за винятком ситуації, коли така дія або бездіяльність становить злочинну недбалість або серйозне порушення відповідно до національного законодавства, що напряду впливають на права таких власників акцій або кредиторів.

Держави-члени можуть обмежити відповідальність перехідної установи та її органу управління або вищого керівництва згідно з національним законодавством за дії та бездіяльність під час виконання їхніх обов'язків.

Стаття 41

Функціонування перехідної установи

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб функціонування перехідної установи відбувалося згідно з такими вимогами:

- (a) зміст установчих документів перехідної установи затверджений органом з врегулювання;
- (b) відповідно до структури власності перехідної установи, орган з врегулювання призначає або затверджує орган управління перехідної установи;
- (c) орган з врегулювання затверджує винагороду членів органу управління та визначає їхні належні обов'язки;
- (d) орган з врегулювання затверджує стратегію та профіль ризику перехідної установи;
- (e) перехідна установа має дозвіл відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС, якщо застосовно, а також необхідний дозвіл відповідно до національного законодавства для ведення діяльності або надання послуг, які вона набуває в результаті передачі, виконаної відповідно до статті 63 цієї директиви;
- (f) перехідна установа виконує вимоги і, якщо застосовно, підлягає нагляду відповідно до Регламенту (ЄС) № 575/2013 та Директив 2013/36/ЄС і Директиви 2014/65/ЄС;
- (g) функціонування перехідної установи повинно відбуватися згідно з рамками державної допомоги Союзу, а орган з врегулювання може відповідним чином визначити обмеження її функціонування.

Незважаючи на положення, зазначені у пунктах (e) або (f) першого підпараграфу, а також, якщо це необхідно для досягнення цілей врегулювання, перехідна установа може бути заснована та їй може бути наданий дозвіл без дотримання умов Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС на короткий період часу на початку її функціонування. Для цього орган з врегулювання подає відповідний запит компетентному органу. Якщо компетентний орган вирішує надати такий дозвіл, він зазначає період, впродовж якого перехідна установа звільняється від дотримання вимог цих директив.

2. З урахуванням будь-яких обмежень, накладених відповідно до національних правил конкуренції та правил конкуренції Союзу, керівництво перехідної установи керує діяльністю перехідної установи, маючи на меті підтримання доступу до виконання критично важливих функцій та продажу установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), його активів, прав або зобов'язань одному або декільком покупцям з приватного сектора на відповідних умовах та впродовж періоду, визначеного у параграфі 4 цієї статті, або, якщо застосовно, у параграфі 6 цієї статті.

3. Орган з врегулювання ухвалює рішення про те, що перехідна установа більше не є перехідною установою у розумінні статті 40(2) у будь-якому з наступних випадків, залежно від того, котрий з них настане раніше:

- (a) злиття перехідної установи з іншим суб'єктом;
- (b) перехідна установа більше не відповідає вимогам статті 40(2);
- (c) продаж усіх або значної частини усіх активів, прав чи зобов'язань перехідної установи третій особі;
- (d) завершення строку, зазначеного у параграфі 5, або, якщо застосовно, у параграфі 6;
- (e) активи перехідної установи повністю ліквідовані, а її зобов'язання повністю погашені.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли орган з врегулювання намагається продати перехідну установа або її активи, права або зобов'язання, ця перехідна установа або відповідні активи чи зобов'язання реалізовувалися відкрито та прозоро, а в процесі продажу не викривлялася їхня вартість або не існувало необґрунтованого сприяння чи дискримінації потенційних покупців.

Такий продаж здійснюється на комерційних умовах, з урахуванням обставин та згідно з рамками державної допомоги Союзу.

5. Якщо жодного з результатів, зазначених у пунктах (a), (b), (c) та (e) параграфу 3, не досягнуто, орган з врегулювання повинен якомога швидше припинити діяльність перехідної установи, але в будь-якому випадку протягом двох років від дня, коли в рамках інструменту перехідної установи було зроблено останню передачу від установи, яка підлягає врегулюванню.

6. Орган з врегулювання може продовжити період, зазначений у параграфі 5, на один або декілька додаткових періодів тривалістю один рік, якщо таке продовження:

- (a) підтримує досягнення результатів, зазначених у пункті (a), (b), (c) або (e) параграфу 3; або
- (b) є необхідним для забезпечення безперервності базових банківських або фінансових послуг.

7. Будь-яке рішення органу з врегулювання щодо продовження періоду, зазначеного у параграфі 5, повинно бути обґрунтованим і містити детальну оцінку ситуації, включно з ринковими умовами та перспективами, яка виправдовує таке продовження.

8. Якщо функціонування перехідної установи припиняється внаслідок обставин, зазначених в пункті (c) або (d) параграфу 3, перехідна установа ліквідується в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності.

Відповідно до статті 37(7) будь-які прибутки, отримані внаслідок припинення функціонування перехідної установи, повинні надходити на користь акціонерів перехідної установи.

9. Якщо перехідна установа використовується з метою передачі активів та зобов'язань більше ніж однієї установи, яка підлягає врегулюванню, зобов'язання, зазначене в параграфі 8, стосується активів

та зобов'язань, які передаються від кожної з установ, які підлягають врегулюванню, а не самої перехідної установи.

Секція 4

Інструмент розподілу активів

Стаття 42

Інструмент розподілу активів

1. Для того, щоб ввести в дію інструмент розподілу активів, держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження передавати активи, права або зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню, або перехідної установи одному або декільком суб'єктам управління активами.

Відповідно до статті 85, передача, зазначена в першому підпараграфі, може відбуватися без отримання згоди акціонерів установ, які підлягають врегулюванню, або будь-якої третьої особи, крім перехідної установи, а також без необхідності виконання процедурних вимог відповідно до корпоративного законодавства або законодавства щодо цінних паперів.

2. Для цілей інструменту розподілу активів суб'єкт управління активами повинен бути юридичною особою, яка виконує усі наведені нижче вимоги:

- (a) нею повністю або частково володіє один або декілька органів публічної влади, які можуть включати орган з врегулювання або механізм фінансування врегулювання, та вона контролюється органом з врегулювання;
- (b) він створений з метою отримання певної кількості або всіх активів, прав або зобов'язань однієї або декількох установ, які підлягають врегулюванню, або перехідної установи.

3. Суб'єкт управління активами управляє переданими йому активами з метою максимального збільшення їхньої вартості до можливого продажу або належної ліквідації.

4. Держави-члени забезпечують, щоб функціонування суб'єкта управління активами відбувалося згідно з такими вимогами:

- (a) зміст установчих документів суб'єкта управління активами затверджений органом з врегулювання;
- (b) відповідно до структури власності суб'єкта управління активами, орган з врегулювання призначає або затверджує орган управління суб'єкта;
- (c) орган з врегулювання затверджує винагороду членів органу управління та визначає їхні належні обов'язки;
- (d) орган з врегулювання затверджує стратегію та профіль ризику суб'єкта управління активами.

5. Органи з врегулювання можуть здійснювати повноваження, визначене у параграфі 1, щодо передачі активів, прав або зобов'язань лише за умови, що:

- (a) ситуація на даному ринку таких активів є такою, що ліквідації цих активів в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності могла б негативно вплинути на один або декілька фінансових ринків.
- (b) така передача необхідна для забезпечення належного функціонування установи, яка підлягає врегулюванню, чи перехідної установи; або
- (c) така передача необхідна для максимізації прибутків від процедури ліквідації.

6. При застосуванні інструменту розподілу активів органи з врегулювання встановлюють компенсацію, за яку активи, права та зобов'язання передаються суб'єкту управління активами відповідно до

принципів, встановлених у статті 36, та рамок державної допомоги Союзу. Цей параграф не перешкоджає компенсації із номінальною або від'ємною вартістю.

7. Відповідно до статті 37(7), будь-яка компенсація, яка сплачується суб'єктом управління активами у зв'язку з активами, правами чи зобов'язаннями, набутими безпосередньо від установи, яка підлягає врегулюванню, повинна бути сплачена на користь установи, яка підлягає врегулюванню. Компенсацію можна сплачувати у формі боргу, емітованого суб'єктом управління активами.

8. Якщо було застосовано інструмент перехідної установи, суб'єкт управління активами може, внаслідок застосування інструменту перехідної установи, набути активи, права або зобов'язання від перехідної установи.

9. Органи з врегулювання можуть багаторазово передавати активи, права або зобов'язання від установи, яка підлягає врегулюванню, до одного або декількох суб'єктів управління активами, а також неодноразово здійснювати повернення активів, прав або зобов'язань від одного або декількох суб'єктів управління активами до установи, яка підлягає врегулюванню, якщо виконуються умови, визначені у параграфі 10.

Установа, яка підлягає врегулюванню, зобов'язана прийняти будь-які такі активи, права або зобов'язання.

10. Органи з врегулювання можуть здійснювати повернення прав, активів або зобов'язань від суб'єкта управління активами до установи, яка підлягає врегулюванню, за принаймні однієї з таких обставин:

- (a) можливість того, що певні права, активи або зобов'язання можуть бути повернутими, чітко визначена в інструменті, за допомогою якого була здійснена передача;
- (b) певні права, активи або зобов'язання фактично не входять до категорії або не виконують умов передачі прав, активів або зобов'язань, визначених в інструменті, за допомогою якого була здійснена передача.

У будь-якому із випадків, зазначених у пунктах (a) та (b), таке повернення можна здійснити впродовж будь-якого періоду; воно повинно відповідати усім іншим умовам, встановленим у такому інструменті для відповідної мети.

11. До передач між установою, яка підлягає врегулюванню, та суб'єктом управління активами застосовуються гарантії часткової передачі майна, зазначені у главі VII розділу IV.

12. Без обмеження глави VII розділу IV, акціонери або кредитори установи, яка підлягає врегулюванню, а також треті особи, чії активи, права або зобов'язання не були передані суб'єкту управління активами, не повинні мати жодних прав стосовно активів, прав або зобов'язань, переданих суб'єкту управління активами, його органу управління або вищому керівництву.

13. Цілі суб'єкта управління активами не повинні передбачати наявність будь-якого обов'язку або відповідальності перед акціонерами чи кредиторами установи, яка підлягає врегулюванню, а орган управління або вище керівництво не повинні нести жодної відповідальності перед такими власниками акцій або кредиторами за дії або бездіяльність під час виконання їхніх обов'язків, за винятком ситуації, коли така дія або бездіяльність становить злочинну недбалість або серйозне порушення відповідно до національного законодавства, що напряму впливають на права таких власників акцій або кредиторів.

Держави-члени можуть обмежити відповідальність суб'єкта управління активами та його органу управління або вищого керівництва згідно з національним законодавством за дії та бездіяльність під час виконання їхніх обов'язків.

14. До 3 липня 2015 року ЕВА видає настанови згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо сприяння конвергенції практики нагляду та врегулювання стосовно встановлення того, коли, у відповідності до параграфу 5 цієї статті, ліквідація активів або зобов'язань в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності, могла би негативно вплинути на один або декілька фінансовий ринків.

Секція 5

Інструмент внутрішнього визволу

Підсекція 1

Ціль і сфера застосування інструменту внутрішнього визволу

Стаття 43

Інструмент внутрішнього визволу

1. Для того, щоб увести в дію інструмент внутрішнього визволу, держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали відповідні повноваження щодо врегулювання, визначені в статті 63(1).
2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли застосувати інструмент внутрішнього визволу для досягнення цілей врегулювання, визначених у статті 31, відповідно до принципів врегулювання, зазначених у статті 34, з метою досягнення будь-якої з таких цілей:
 - (a) для рекапіталізації установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї директиви, які відповідають умовам врегулювання, в обсязі, достатньому для відновлення його спроможності виконувати умови отримання дозволу (у тій мірі, в якій ці умови стосуються такого суб'єкта) і продовжувати діяльність, для якої він має дозвіл відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС, якщо суб'єкт отримав дозвіл відповідно до цих директив, а також для підтримання достатньої ринкової довіри до установи або суб'єкта;
 - (b) для конверсії у капітал або зменшення основної суми вимог чи боргових інструментів, які передаються:
 - (i) для перехідної установи з метою надання капіталу для перехідної установи; або
 - (ii) в рамках інструменту продажу бізнесу або інструменту розподілу активів.
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли застосовувати інструмент внутрішнього визволу з метою, зазначеною у пункті (a) параграфа 2 цієї статті, тільки за умови існування об'єктивних очікувань, що застосування такого інструменту разом з іншими відповідними заходами, включно із заходами, вжитими відповідно до плану реорганізації бізнесу, який вимагається у статті 52, відновить, включно з досягненням відповідних цілей врегулювання, установу або суб'єкт, зазначені в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), у сенсі фінансової стабільності та довгострокової рентабельності.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли застосовувати будь-які інструменти врегулювання, зазначені в пунктах (a), (b) і (c) статті 37(3), та інструмент внутрішнього визволу, зазначений в пункті (b) параграфа 2 цієї статті, якщо не виконуються умови, встановлені у першому підпараграфі.
4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли застосовувати інструмент внутрішнього визволу до всіх установ і суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1), з дотриманням у кожному окремому випадку організаційно-правової форми відповідної установи або суб'єкта чи могли змінити його організаційно-правову форму.

Стаття 44

Сфера застосування інструменту внутрішнього визволу

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інструмент внутрішнього визволення міг бути застосований до всіх зобов'язань установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), які не виключено із сфери застосування такого інструменту відповідно до параграфів 2 або 3 цієї статті.

2. Органи з врегулювання не повинні здійснювати повноваження на списання або конверсію щодо таких зобов'язань, незалежно від того, чи вони регулюються законодавством держави-члена, чи третьої країни:

- (a) гарантовані депозити;
- (b) забезпечені зобов'язання, включно із облігаціями з покриттям та зобов'язаннями у формі фінансових інструментів, які використовуються для цілей хеджування, що є невід'ємною частиною пулу забезпечення та, згідно з національним законодавством, забезпечені у спосіб, подібний до облігацій з покриттям;
- (c) будь-яке зобов'язання, яке виникає в результаті володіння установою або суб'єктом, зазначеними у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї директиви, активами або коштами клієнта, включно з активами або коштами, які утримуються від імені UCITS, як визначено у статті 1(2) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС, або від імені альтернативних інвестиційних фондів, як визначено у пункті (a) статті 4(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС (⁸), за умови, що такий клієнт захищений відповідно до застосовного законодавства про неплатоспроможність;
- (d) будь-яке зобов'язання, яке виникає в результаті відносин довірчого управління між установою або суб'єктом, зазначеними в пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), (як довірчий управитель) та іншою особою (як бенефіціар), якщо такий бенефіціар захищений відповідно до застосовного законодавства про неплатоспроможність або цивільного права;
- (e) зобов'язання перед установами, за винятком суб'єктів, які становлять частину тієї ж групи, з початковим строком погашення менше семи днів;

▼МЗ

- (f) зобов'язання з залишковим строком погашення менше семи днів перед системами або операторами систем, призначеними відповідно до Директиви 98/26/ЄС, або їхніми учасниками, які виникають внаслідок участі у такій системі, або центральних контрагентів, авторизованих у Союзі відповідно до статті 14 Регламенту (ЄС) № 648/2012 та центральних контрагентів третіх країн, визнаних ESMA відповідно до статті 25 зазначеного Регламенту;

▼В

- (g) зобов'язання перед:
 - (i) працівником, пов'язані із нарахованою заробітною платою, пенсійним забезпеченням або іншою фіксованою винагородою, за винятком змінного компонента винагороди, який не регулюється колективним трудовим договором;
 - (ii) комерційним або торговельним кредитором, які виникають в результаті надання установі або суб'єкту, зазначеним у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), товарів або послуг, критично важливих для щоденного функціонування його діяльності, включно з послугами ІТ, комунальними послугами та послугами оренди, обслуговування та утримання приміщень;
 - (iii) податковими органами та органами соціального забезпечення, якщо такі зобов'язання є першочерговими зобов'язаннями відповідно до застосовного права;
 - (iv) схеми гарантування депозитів, які виникають на підставі внесків відповідно до Директиви 2014/49/ЄС;

▼МЗ

- (h) зобов'язання перед установами і суб'єктами, зазначеними у пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1), які є частиною тієї самої групи врегулювання, і при цьому самі не є суб'єктами врегулювання,

незалежно від їхнього строку погашення, за виключенням зобов'язань, які мають нижчий пріоритет, ніж звичайні незабезпечені зобов'язання відповідно до національного законодавства, що регулює звичайне провадження щодо неплатоспроможності, застосовне на дату транспозиції цієї директиви; у випадках, коли застосовуються такі виключення, орган з врегулювання відповідного дочірньої компанії, яка не є суб'єктом врегулювання, оцінює, чи сума позицій, що відповідають статті 45f(2), є достатньою для підтримання втілення стратегії врегулювання, якій надається перевага.

▼В

Пункт (g)(i) першого підпараграфа не застосовується до змінного компонента винагороди осіб, які беруть на себе значний ризик за визначенням статті 92(2) Директиви 2013/36/ЄС.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб всі забезпечені активи, які стосуються облігацій з покриттям пулу забезпечення, залишалися непорушеними, відокремленими та мали достатнє фінансування. Ані ця вимога, ані вимога пункту (b) першого підпараграфа не повинна перешкоджати органам з врегулювання у відповідних випадках здійснювати такі повноваження щодо будь-якої частини забезпеченого зобов'язання або зобов'язання, забезпеченого заставою, яка перевищує вартість активів, застави, права притримання або забезпечення, якими воно забезпечене.

Пункт (a) першого підпараграфа не повинен перешкоджати органам з врегулювання застосовувати, у відповідних випадках, такі повноваження щодо будь-якої суми депозиту, яка перевищує рівень забезпечення, передбачений статтею 6 Директиви 2014/49/ЄС.

Без обмеження правил великої експозиції у Регламенті (ЄС) № 575/2013 та Директиві 2013/36/ЄС держави-члени повинні забезпечити, щоб для можливості врегулювання установ і груп, органи з врегулювання обмежували відповідно до пункту (b) статті 17(5) цієї директиви обсяг, в якому інші установи можуть утримувати ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀, крім зобов'язань, утримуваних суб'єктами, які є частиною однієї й тієї ж групи.

3. За виняткових обставин, коли застосовується інструмент внутрішнього визволу, орган з врегулювання може виключати або частково виключати певні зобов'язання із застосування повноважень на списання або конверсію якщо:

- (a) неможливо визволити таке зобов'язання впродовж розумного періоду часу, незважаючи на сумлінні старання органу з врегулювання;
- (b) виключення суворо необхідне та пропорційне досягненню безперервності здійснення критично важливих функцій та основних напрямів діяльності у спосіб, що підтримує здатність установи, яка підлягає врегулюванню, продовжувати ключові операції, послуги та транзакції;
- (c) виключення суворо необхідне та пропорційне для уникнення масштабного поширення ланцюгової реакції, зокрема стосовно прийнятих депозитів фізичних осіб, мікропідприємств, малих і середніх підприємств, яке суттєво зашкодило би функціонуванню фінансових ринків, у тому числі інфраструктурам фінансових ринків, у спосіб, який би завдав суттєву шкоду економіці держави-члена або Союзу; або
- (d) застосування інструменту внутрішнього визволу до таких зобов'язань понизило би їхню вартість настільки, що збитки, понесені іншими кредиторами, були би більшими, ніж якщо би такі зобов'язання були би виключені з інструменту внутрішнього визволу.

▼МЗ

Органи з врегулювання ретельно оцінюють, чи зобов'язання перед установами і суб'єктами, зазначеними у пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1), які є частиною тієї самої групи врегулювання, і при цьому самі не є суб'єктами врегулювання, та які не виключені з повноваження на списання та конверсію відповідно до пункту (h) параграфа (2) цієї статті, слід виключати або частково виключати відповідно до пунктів (a)–(d) першого підпараграфа цього параграфа, щоб забезпечити ефективне втілення стратегії врегулювання.

Якщо орган з врегулювання вирішує виключити або частково виключити зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, або категорію зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, згідно з цим параграфом, рівень списання або конверсії, застосовний до інших зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, можна підвищити для урахування таких виключень, якщо рівень списання та конверсії, застосовний до інших зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, узгоджується з принципом пункту (g) статті 34(1).

4. Якщо орган з врегулювання вирішує виключити або частково виключити зобов'язання, до якого може застосовуватися внутрішній визвіл, або категорію зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, згідно з цією статтею, а збитки, які були б понесені у зв'язку з такими зобов'язаннями, не були передані повністю іншим кредиторам, механізм фінансування врегулювання може здійснити внесок до установи, яка підлягає врегулюванню, для щонайменше однієї або обох таких цілей:

- (a) покриття будь-яких збитків, не поглинених зобов'язаннями, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, та відновлення вартості чистих активів установи, яка підлягає врегулюванню, до нульового рівня відповідно до пункту (a) статті 46(1);
- (b) придбання акцій та інших інструментів власності або інструментів капіталу в установі, яка підлягає врегулюванню, з метою рекапіталізації установи відповідно до пункту (b) статті 46(1).

▼В

5. Механізм фінансування врегулювання може здійснити внесок, зазначений у параграфі 4, тільки якщо:

- (a) внесок на покриття збитків та рекапіталізації, що дорівнює щонайменше 8 % загальних зобов'язань, включно із власними коштами установи, яка підлягає врегулюванню, вимірними у момент вчинення дії з врегулювання, відповідно до оцінювання, передбаченого у статті 36, був внесений акціонерами та власниками інших інструментів власності, власниками відповідних інструментів капіталу та інших ►МЗ зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ шляхом списання, конверсії чи іншим способом; та
- (b) внесок механізму фінансування врегулювання не перевищує 5 % загальної вартості зобов'язань, включно з власними коштами установи, яка підлягає врегулюванню, встановленої на момент вчинення дії з врегулювання згідно з процедурою оцінювання, передбаченою у статті 36.

6. Внесок механізму фінансування врегулювання, зазначений у параграфі 4, може фінансуватися:

- (a) за рахунок суми, доступної для механізму фінансування врегулювання, отриманої у формі внесків установ та філій Союзу згідно зі статтею 100(6) і статтею 103;
- (b) за рахунок суми, яку можна отримати шляхом *ex-post* внесків відповідно до статті 104 протягом трьох років; та
- (c) якщо сум, зазначених у пунктах (a) і (b) цього параграфа, недостатньо, за допомогою сум, отриманих з альтернативних джерел фінансування відповідно до статті 105.

7. За виняткових обставин орган з врегулювання може шукати подальшого фінансування з альтернативних джерел після:

- (a) досягнення ліміту в розмірі 5 %, визначеного у параграфі 5(b); і
- (b) повного списання або конверсії всіх незабезпечених, непривілейованих зобов'язань, крім прийнятних депозитів.

В якості альтернативи або додатково, якщо виконані умови, викладені у першому підпараграфі, механізм фінансування врегулювання може зробити внесок за рахунок ресурсів, зібраних шляхом *очікуваних* внесків відповідно до статті 100(6) і статті 103, які ще не були використані.

8. Як відступ від параграфа 5(a), механізм фінансування врегулювання може також зробити внесок, зазначений у параграфі 4, якщо:

- (a) внесок для покриття збитку та рекапіталізації, зазначений в пункті (а) параграфа 5, дорівнює сумі не менше 20 % зваженого за ризиком активу відповідної установи;
- (b) відповідний механізм фінансування врегулювання держави-члена має у своєму розпорядженні суму, отриману шляхом *очікуваних* внесків (без урахування внесків до схеми гарантування депозитів) відповідно до статті 100(6) та статті 103, яка щонайменше дорівнює 3 % гарантованих депозитів усіх кредитних установ, які мають дозвіл на здійснення діяльності на території такої держави-члена; та
- (c) відповідна установа володіє активами менше 900 млрд. євро на консолідованій основі.

9. Здійснюючи особливі права за параграфом 3, органи з врегулювання належним чином враховують:

- (a) принцип, за яким збитки повинні в першу чергу нести акціонери, а потім, загалом, кредитори установи, яка підлягає врегулюванню, в порядку пріоритетності;
- (b) рівень спроможності покриття збитків, який залишався би в установі, яка підлягає врегулюванню, якщо би таке зобов'язання або категорія зобов'язань були виключені; а також
- (c) необхідність підтримання належних ресурсів для фінансування врегулювання.

10. Винятки відповідно до параграфа 3 можна застосовувати або з метою повного виключення зобов'язання зі списання, або з метою обмеження обсягу списання, яке застосовується до такого зобов'язання.

11. Комісія повинна мати повноваження ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 115 з метою детального визначення обставин, за яких таке виключення необхідне для досягнення цілей, встановлених у параграфі 3 цієї статті.

12. Перед використанням особливого права виключення зобов'язання відповідно до параграфа 3 орган з врегулювання повинен повідомити Комісію. Якщо виключення вимагало би сплати внеску механізмом фінансування врегулювання або альтернативним джерелом фінансування згідно з параграфами 4 або 8, протягом 24 годин після отримання такого повідомлення або протягом довшого періоду, за згодою органу з врегулювання, Комісія може заборонити або вимагати змін до запропонованого виключення, якщо не виконуються вимоги цієї статті та делегованих актів, з метою захисту доброчесності на внутрішньому ринку. Це відбувається без обмеження застосування Комісією рамок державної допомоги Союзу.

▼ МЗ

Стаття 44a

Продаж субординованих прийнятних зобов'язань роздрібним клієнтам

1. Держави-члени забезпечують, щоб продавець прийнятних зобов'язань, які виконують усі умови, зазначені у статті 72a Регламенту (ЄС) № 575/2013, окрім пункту (b) статті 72a(1) та параграфів 3–5 статті 72b такого Регламенту, продавав такі зобов'язання роздрібному клієнту, як визначено у пункті 11 статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС, лише якщо виконані такі умови:

- (a) продавець здійснив перевірку придатності відповідно до статті 25(2) Директиви 2014/65/ЄС;
- (b) продавець переконався, на підставі перевірки, зазначеної у пункті (a), що такі прийнятні зобов'язання є придатними для такого роздрібного клієнта;
- (c) продавець документує придатність відповідно до статті 25(6) Директиви 2014/65/ЄС.

Незважаючи на перший підпараграф, держави-члени можуть передбачити, що умови, встановлені у пунктах (a)–(c) такого підпараграфа, застосовуються до продавців інших інструментів, кваліфікованих як власні кошти або зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл.

2. Якщо виконані умови, визначені в параграфі 1, а портфель фінансових інструментів такого роздрібного клієнта у будь-який момент під час придбання не перевищує 500 000 євро, продавець

повинен забезпечити, на підставі інформації, наданої роздрібним клієнтом відповідно до параграфу 3, щоб на момент придбання були виконані обидві такі умови:

- (a) роздрібний клієнт не інвестує агреговану суму, що перевищує 10 % портфелю фінансових інструментів такого клієнта, у зобов'язання, зазначені у параграфі 1;
- (b) первинна сума інвестиції, інвестованої в один або більше інструментів зобов'язань, зазначених у параграфі 1, становить щонайменше 10 000 євро.

3. Роздрібний клієнт надає продавцю точну інформацію щодо портфелю фінансових інструментів роздрібною клієнта, включаючи будь-які інвестиції у зобов'язання, зазначені у параграфі 1.

4. Для цілей параграфів 2 і 3, портфель фінансових інструментів роздрібною клієнта включає готівкові депозити та фінансові інструменти, але не включає будь-які фінансові інструменти, надані у якості забезпечення.

5. Без обмеження статті 25 Директиви 2014/65/ЄС, як відступ від вимог, визначених у параграфах 1–4 цієї статті, держави-члени можуть встановити мінімальну суму номіналу в розмірі щонайменше 50 000 євро для зобов'язань, зазначених у параграфі 1, враховуючи ринкові умови та практику такої держави-члена, а також існуючі заходи захисту споживача у юрисдикції такої держави-члена.

6. Якщо вартість усіх активів суб'єктів, зазначених у статті 1(1), що мають осідок в державі-члені, та до яких застосовуються вимоги, зазначені у статті 45е, не перевищує 50 мільярдів євро, така держава-член може, як відступ від вимог, визначених у параграфах 1–5 цієї статті, застосовувати лише вимоги, встановлені у параграфі 2(b) цієї статті.

7. Держави-члени не зобов'язані застосовувати цю статтю до зобов'язань, зазначених у параграфі 1, емітованих до 28 грудня 2020 року.

▼В

Підсекція 2

Мінімальна вимога до власних коштів та прийнятних зобов'язань

▼МЗ

Стаття 45

Застосування та розрахування мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб установи і суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), постійно відповідали вимогам до власних коштів та прийнятних зобов'язань, якщо такі вимагаються відповідно до цієї статті та статей 45а– 45і.

2. Вимогу, зазначену в параграфі 1 цієї статті, розраховують відповідно до статті 45с(3), (5) або (7), якщо застосовно, як суму власних коштів та прийнятних зобов'язань та виражають як відсоток від:

- (a) загальної експозиції до ризику, зазначеного в параграфі 1 цієї статті, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013; та
- (b) загального показника експозиції, зазначеного в параграфі 1 цієї статті, розрахованої відповідно до статей 429 і 429а Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Стаття 45а

Виключення з мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань

1. Незважаючи на статтю 45, органи з врегулювання виключають з вимог, встановлених у статті 45(1), іпотечні кредитні установи, які фінансуються облігаціями з покриттям та які, відповідно до національного законодавства, не мають дозволу отримувати депозити, якщо виконані усі такі умови:

- (a) такі установи ліквідують в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності або інших типів проваджень, встановлених для таких установ та впроваджених відповідно до статей 38, 40 або 42; та
 - (b) провадження, зазначені у пункті (a), забезпечують, щоб кредитори цих установ, включно з утримувачами облігацій з покриттям, якщо застосовно, несли збитки у спосіб, який відповідає цілям врегулювання.
2. Установи, виключені з вимог, встановлених у статті 45(1), не є частиною консолідації, зазначеної у статті 45e(1).

Стаття 45b

Прийнятні зобов'язання для суб'єктів врегулювання

1. Зобов'язання включають до суми власних коштів та прийнятних зобов'язань суб'єктів врегулювання лише якщо вони виконують умови, зазначені у таких статтях Регламенту (ЄС) № 575/2013:

- (a) Стаття 72a;
- (b) Стаття 72b, за виключенням пункту (d) параграфа 2; та
- (c) Стаття 72c.

Як відступ від першого підпараграфу цього параграфу, якщо ця директива покликається на вимоги у статті 92a або статті 92b Регламенту (ЄС) № 575/2013, для цілей таких статей прийнятні зобов'язання складаються з прийнятних зобов'язань, визначених у статті 72k такого Регламенту та встановлених відповідно до глави 5a розділу I частини два такого Регламенту.

2. Зобов'язання, що виникають з боргових інструментів з вбудованими деривативами, таких як структуровані ноти, які виконують вимоги першого підпараграфу параграфа 1, за виключенням пункту (l) статті 72a(2) Регламенту (ЄС) № 575/2013, включають до суми власних коштів та прийнятних зобов'язань лише якщо виконана одна з таких умов:

- (a) основна сума зобов'язання, що виникає з боргового інструменту, відома на момент емісії, є фіксованою або такою, що зростає, та на неї не впливає компонент вбудованого деривативу, а загальна сума зобов'язання, що виникає з боргового інструмента, включаючи вбудований дериватив, може бути оцінена на щоденній основі з покликанням на активний та ліквідний ринок, на якому котиється курс купівлі і продажу, для еквівалентного інструмента без кредитного ризику, відповідно до статей 104 та 105 Регламенту (ЄС) № 575/2013; або
- (b) борговий інструмент включає договірну умову, яка встановлює, що вартість вимоги у випадках неплатоспроможності емітента та врегулювання емітента є фіксованою або збільшується, та не перевищує первинну оплачену суму зобов'язання.

До боргових інструментів, зазначених у першому підпараграфі, включаючи їхні вбудовані деривативи, не повинні застосовуватися будь-які угоди про неттінг, а до оцінювання таких інструментів не застосовується стаття 49(3).

Зобов'язання, зазначені у першому підпараграфі, повинні включатися до суми власних коштів та прийнятних зобов'язань лише стосовно частини зобов'язань, що відповідає основній сумі, зазначеній у пункті (a) такого підпараграфу, або сумі, що є фіксованою або збільшується, зазначеній у пункті (b) такого підпараграфу.

3. Якщо зобов'язання емітовані дочірньою компанією, що має осідок у Союзі, існуючому акціонеру, який не є частиною тієї ж групи врегулювання, і така дочірня компанія є частиною тієї ж групи врегулювання, що і суб'єкт врегулювання, такі зобов'язання необхідно включити у суму власних коштів та прийнятних зобов'язань такого суб'єкта врегулювання, якщо виконані усі наступні умови:

- (a) вони емітовані відповідно до пункту (a) статті 45f(2);
- (b) здійснення повноваження щодо списання або конверсії стосовно таких зобов'язань відповідно до

статей 59 або 62 не впливає на контроль дочірньої компанії суб'єктом врегулювання;

- (с) такі зобов'язання не перевищують суму, визначену у результаті віднімання:
 - (і) суми зобов'язань, емітованих для суб'єкта врегулювання та придбаних ним прямо або опосередковано через інших суб'єктів у тій самій групі врегулювання та суми власних коштів, емітованих відповідно до пункту (b) статті 45f(2), від
 - (ii) суми, що вимагається відповідно до статті 45f(1).

4. Без обмеження мінімальної вимоги у статті 45c(5) або пункті (а) статті 45d(1), органи з врегулювання повинні забезпечити, щоб частина вимоги, зазначеної у статті 45e, дорівнювала 8 % загальної суми зобов'язань, включаючи власні кошти, виконувалася суб'єктами врегулювання, які є G-SII або суб'єктами врегулювання, до яких застосовується стаття 45c(5) або (6), з використанням власних коштів, субординованих прийнятних інструментів або зобов'язань, зазначених у параграфі 3 цієї статті. Орган з врегулювання може дозволити, щоб рівень, нижчий ніж 8 % загальної суми зобов'язань, включаючи власні кошти, але вищий, ніж сума, що є результатом застосування формули $(1-(X1/X2)) \times 8\%$ загальної суми зобов'язань, включаючи власні кошти, виконувався суб'єктами врегулювання, які є G-SII або суб'єктами врегулювання, до яких застосовується стаття 45c(5) або (6), з використанням власних коштів, субординованих прийнятних інструментів або зобов'язань, зазначених у параграфі 3 цієї статті, за умови, що усі умови, встановлені у статті 72b(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013 виконані, якщо, з огляду та скорочення, це можливо відповідно до статті 72b(3) такого регламенту:

$X1 = 3,5\%$ загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013; та

$X2 =$ сумі 18 % загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013 та суми вимоги до комбінованого буферного капіталу.

Для суб'єктів врегулювання, до яких застосовується стаття 45c(5), якщо застосування першого підпараграфу цього параграфу призводить до вимоги, що перевищує 27 % загальної експозиції до ризику, для відповідного суб'єкта врегулювання, орган з врегулювання обмежує частину вимоги, зазначеної у статті 45e, яку необхідно виконати з використанням власних коштів, субординованих прийнятних інструментів або зобов'язань, зазначених у параграфі 3 цієї статті, до суми, що дорівнює 27 % загальної експозиції до ризику, якщо за оцінкою органу з врегулювання:

- (а) доступ до механізму фінансування врегулювання не розглядається як можливість для врегулювання такого суб'єкта врегулювання у плані врегулювання; та
- (b) якщо не застосовується пункт (а), вимога, зазначена у статті 45e, дозволяє, щоб суб'єкт врегулювання виконував вимоги, зазначені у статті 44(5) або 44(8), якщо застосовно.

При проведенні оцінювання, зазначеного у другому підпараграфі, орган з врегулювання повинен також враховувати ризик непропорційного впливу на бізнес-модель відповідного суб'єкта врегулювання.

До суб'єктів врегулювання, на які поширюється стаття 45c(6), другий підпараграф цього параграфу не застосовується.

5. Для суб'єктів врегулювання, які не є ані G-SII, ані суб'єктами врегулювання, до яких застосовується стаття 45c(5) або (6), орган з врегулювання може вирішити, щоб частина вимоги, зазначеної у статті 45e, в розмірі до 8 % загальної суми зобов'язань, включаючи власні кошти, суб'єкта врегулювання та формули, зазначеної у параграфі 7, в залежності від того, яка сума є більшою, виконувалася з використанням власних коштів, субординованих прийнятних інструментів або зобов'язань, зазначених у параграфі 3 цієї статті, якщо виконані такі умови:

- (а) субординовані зобов'язання, зазначені у параграфах 1 і 2 цієї статті, мають таку саму черговість пріоритетності у національній ієрархії неплатоспроможності, що і певні зобов'язання, виключені з застосування повноваження на списання та конверсію відповідно до статті 44(2) або статті 44(3);
- (b) існує ризик того, що в результаті запланованого застосування повноваження на списання та

конверсію до несубординованих зобов'язань, не виключених з застосування повноваження на списання та конверсію відповідно до статті 44(2) або статті 44(3), кредитори, чії вимоги виникають на підставі таких зобов'язань, зазнають більших збитків, ніж вони зазнали б під час ліквідації в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності;

- (c) сума власних коштів та інших субординованих зобов'язань не перевищує суму, необхідну для забезпечення того, щоб кредитори, зазначені у пункті (b), не зазнали збитків, більших ніж рівень збитків, яких вони зазнали б в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності.

Якщо орган з врегулювання встановлює, що в межах класу зобов'язань, який включає прийнятні зобов'язання, сума зобов'язань, які виключені або з обґрунтованою імовірністю будуть виключені з застосування повноваження на списання та конверсію відповідно до статті 44(2) або статті 44(3), загалом становить більше 10 % такого класу, орган з врегулювання оцінює ризик, зазначений у пункті (b) першого підпараграфу цього параграфу.

6. Для цілей параграфів 4, 5 та 7, похідні зобов'язання входять у загальні зобов'язання на підставі повного визнання прав нетінгу контрагента.

Власні кошти суб'єкта врегулювання, які використовуються для виконання вимоги до комбінованого буферного капіталу, є прийнятними для виконання вимог, зазначених у параграфах 4, 5 та 7.

7. Як відступ від параграфу 4 цієї статті, орган з врегулювання може вирішити, що вимога, зазначена у статті 45e цієї директива, повинна виконуватися суб'єктами врегулювання, які є G-SII або суб'єктами врегулювання, до яких застосовується стаття 45c(5) або (6) цієї Директиви, з використанням власних коштів, субординованих прийнятних інструментів або зобов'язань, зазначених у параграфі 3 цієї статті, в такому обсязі, щоб відповідно до зобов'язання суб'єкта врегулювання виконувати вимогу до комбінованого буферного капіталу та вимоги, зазначені у статті 92a Регламенту (ЄС) № 575/2013, статті 45c(5) та статті 45 e цієї Директиви, сума власних коштів, інструментів та зобов'язань не перевищувала більше з:

- (a) 8 % загальної вартості зобов'язань, включаючи власні кошти, суб'єкта; або
- (b) суми, отриманої в результаті застосування формули Ax^2+Bx^2+C , де A, B і C є такими сумами:
 - A = сумі, отриманій в результаті вимоги, зазначеної у пункті (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
 - B = сумі, отриманій в результаті вимоги, зазначеної у статті 104a Директиви 2013/36/ЄС;
 - C = сумі, отриманій в результаті вимоги до комбінованого буферного капіталу.

8. Органи врегулювання можуть виконувати повноваження, зазначене у параграфі 7 цієї статті, стосовно суб'єктів врегулювання, які є G-SII або до яких застосовується стаття 45c(5) або (6), та які виконують одну з умов, встановлених у другому підпараграфі цього параграфу, у розмірі до 30 % загальної кількості усіх суб'єктів врегулювання, які є G-SII або до яких застосовується стаття 45c(5) або (6), для яких орган з врегулювання встановлює вимогу, зазначену у статті 45e.

Такими умовами органи з врегулювання вважають таке:

- (a) значні перешкоди для можливості врегулювання були встановлені під час попереднього оцінювання можливості врегулювання та:
 - (i) коригувальні дії не були вчинені після застосування заходів, зазначених у статті 17(5) відповідно до графіку, що вимагається органом з врегулювання, або
 - (ii) визначені значні перешкоди не можна подолати з використанням будь-яких заходів, зазначених у статті 17(5), та виконання повноважень, зазначених у параграфі 7 статті частково або повністю відшкодувало би негативний вплив значних перешкод для можливості врегулювання;
- (b) орган з врегулювання вважає, що можливість виконання та достовірність стратегії врегулювання суб'єкту врегулювання, якій надається перевага, є обмеженою, враховуючи розмір суб'єкта, його

взаємопов'язаність, природу, обсяг, ризик та комплексність його діяльності, його правовий статус та його структуру власності; або

- (с) вимога, зазначена у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС, відображає той факт, що суб'єкт врегулювання, який є G-SII або до якого застосовується стаття 45с(5) або (6) цієї Директиви, з огляду на ступінь ризику, належить до топ 20 % установ, для яких орган з врегулювання встановлює вимогу, зазначену в статті 45(1) цієї Директиви.

Для цілей встановлення відсоткового співвідношення, зазначеного у першому та другому підпараграфі, орган з врегулювання округлює числа, отримані в результаті розрахунку, в більшу сторону до найближчого цілого числа.

Держава-член може, враховуючи особливості свого національного банківського сектору, включаючи, зокрема, кількість суб'єктів врегулювання, які є G-SII або до яких застосовується стаття 45с(5) або (6), для яких національний орган з врегулювання встановлює вимогу, зазначену в статті 45е, встановлювати відсоток, зазначений у першому підпараграфі, на рівні, вищому ніж 30 %.

9. Орган з врегулювання повинен ухвалювати рішення, зазначені в параграфі 5 або 7, тільки після консультації з компетентним органом.

Ухвалюючи такі рішення, орган з врегулювання повинен також враховувати:

- (а) глибину ринку для інструментів власних коштів та субординованих прийнятних інструментів суб'єкта врегулювання, формування ціни таких інструментів, якщо вони існують, та час, необхідний для виконання транзакцій, необхідних для цілей виконання рішення;
- (b) суму інструментів прийнятних зобов'язань, які відповідають умовам, зазначеним у статті 72а Регламенту (ЄС) № 575/2013, решта строку погашення яких становить менше одного року від дати рішення, з огляду на кількісні коригування відповідно до вимог, зазначених у параграфах 5 та 7 цієї статті;
- (с) доступність і суму інструментів, які виконують усі умови, зазначені у статті 72а Регламенту (ЄС) № 575/2013, окрім пункту (d) статті 72b(2) такого Регламенту;
- (d) чи сума зобов'язань, які виключають з застосування повноваження на списання та конверсію відповідно до статті 44(2) або (3), та які, у звичайному провадженні щодо неплатоспроможності, мають однакову або нижчу черговість, ніж найвища черговість прийнятних зобов'язань, є суттєвою у порівнянні з власними коштами та прийнятними зобов'язаннями суб'єкта врегулювання. Якщо сума виключених зобов'язань не перевищує 5 % суми власних коштів та прийнятних зобов'язань суб'єкта врегулювання, виключена сума вважається несуттєвою. У разі перевищення граничного значення суттєвість виключених зобов'язань оцінюється органами з врегулювання;
- (е) бізнес-модель, модель фінансування та профіль ризику суб'єкта врегулювання, а також його стабільність і здатність робити внесок до економіки; та
- (f) вплив можливих витрат на реструктуризацію на рекапіталізацію суб'єкта врегулювання.

Стаття 45с

Встановлення мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань

1. Вимога, зазначена у статті 45(1), встановлюється органом з врегулювання після консультації з компетентним органом щонайменше на підставі таких критеріїв:

- (а) необхідність забезпечення того, щоб групу врегулювання можна було б врегулювати із застосуванням інструментів врегулювання до суб'єкта врегулювання, у тому числі, де це доцільно, з інструментом внутрішнього визволу, у спосіб, який відповідає цілям врегулювання;
- (b) необхідність забезпечення, у відповідних випадках, того, щоб суб'єкт врегулювання та його дочірні компанії, які є установами або суб'єктами, зазначеними у пунктах (b), (с) і (d) статті 1(1),

але не є суб'єктами врегулювання, мали достатньо власних коштів і прийнятних зобов'язань, щоб забезпечити, що, якщо потрібно було б застосувати до них інструмент внутрішнього визволу або повноваження на списання та конверсію відповідно, втрати можна було б поглинути і щоб можна було відновити загальне співвідношення капіталу та, якщо застосовно, коефіцієнт левериджа відповідних суб'єктів до рівня, необхідного для забезпечення їм можливості надалі виконувати умови дозволу і ведення діяльності, на яку вони мають дозвіл відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС;

- (с) необхідність забезпечення того, щоб, якщо план врегулювання передбачає можливість виключення певних класів прийнятних зобов'язань з інструменту внутрішнього визволу відповідно до умов статті 44(3) цієї Директиви або передання повністю отримувачу згідно з частковою передачею, суб'єкт врегулювання мав достатні власні кошти та інші прийнятні зобов'язання, щоб поглинути збитки і відновити загальне співвідношення капіталу та, якщо застосовно, коефіцієнт левериджу до рівня, необхідного для подальшого виконання умов дозволу і ведення діяльності, на яку вона має дозвіл відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС;
- (d) розмір, бізнес-модель та модель фінансування і профіль ризику суб'єкта;
- (e) обсяг негативного впливу на фінансову стабільність, який могла б мати неспроможність суб'єкта, в тому числі, через ланцюгову реакцію для інших установ та суб'єктів, спричинену взаємопов'язаністю суб'єкта з такими іншими установами чи суб'єктами або з рештою фінансової системи.

2. Якщо план врегулювання передбачає вчинення дії з врегулювання або виконання повноваження щодо списання та конверсії відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань відповідно до статті 59 згідно з відповідним сценарієм, зазначеним у статті 10(3), вимога, зазначена у статті 45(1), буде дорівнювати сумі, достатній для забезпечення того, щоб:

- (a) збитки, які, відповідно до очікувань, будуть завдані, були поглинуті в повному обсязі («поглинання збитків»);
- (b) суб'єкт врегулювання та його дочірні компанії, які є установами або суб'єктами, зазначеними у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), але не є суб'єктами врегулювання, були рекапіталізовані до рівня, необхідного для забезпечення їм можливості надалі виконувати умови дозволу і ведення діяльності, на яку вони мають дозвіл відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС або відповідного законодавчого акту на належний період, що не перевищує один рік («рекапіталізація»).

Якщо план врегулювання передбачає ліквідацію суб'єкта в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності або інших аналогічних національних процедур, орган з врегулювання повинен оцінити, чи виправдано обмеження вимоги, зазначеної у статті 45(1) для такого суб'єкта, щоб вона не перевищувала суму, достатню для поглинання збитків відповідно до пункту (a) першого підпараграфу.

Оцінка органу з врегулювання повинна, зокрема, оцінювати обмеження, зазначене у другому підпараграфі, з огляду та будь-який можливий вплив на фінансову стабільність та на ризик ланцюгової реакції для фінансової системи.

3. Для суб'єктів врегулювання сума, зазначена в першому підпараграфі параграфу 2, становить:

- (a) для цілей розрахунку вимоги, зазначеної у статті 45(1), відповідно до пункту (a) статті 45(2), суму:
 - (i) суми збитків, які необхідно поглинути у врегулюванні, що відповідає вимогам, зазначеним у пункті (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 та статті 104a Директиви 2013/36/ЄС суб'єкта врегулювання на консолідованому рівні групи врегулювання; та
 - (ii) суми рекапіталізації, що дозволяє групі врегулювання в результаті врегулювання відновити виконання вимоги до загального співвідношення капіталу, зазначеної у

пункті (с) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 та вимоги, зазначеної у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС, на консолідованому рівні групи врегулювання після втілення стратегії врегулювання, якій надається перевага; та

- (b) для цілей розрахунку вимоги, зазначеної у статті 45(1), відповідно до пункту (b) статті 45(2), суму:
 - (i) суми збитків, яку необхідно поглинути у врегулюванні, що відповідає вимозі до рівня левериджу суб'єкта врегулювання, зазначеній у пункті (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 на консолідованому рівні групи врегулювання; та
 - (ii) суми рекапіталізації, що дозволяє групі врегулювання в результаті врегулювання відновити виконання вимоги до рівня левериджу, зазначеної у пункті (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 на консолідованому рівні групи врегулювання після втілення стратегії врегулювання, якій надається перевага.

Для цілей пункту (а) статті 45(2), вимога, зазначена у статті 45(1), виражається у процентному відношенні як сума, розрахована відповідно до пункту (а) першого підпараграфу цього параграфу, поділена на суму загальної експозиції до ризику.

Для цілей пункту (b) статті 45(2), вимога, зазначена у статті 45(1), виражається у процентному відношенні як сума, розрахована відповідно до пункту (b) першого підпараграфу цього параграфу, поділена на загальний показник експозиції.

При встановленні окремої вимоги, передбаченої у пункті (b) першого підпараграфу цього параграфу, орган з врегулювання враховує вимоги, зазначені у статтях 37(10), 44(5) і 44(8).

При встановленні сум рекапіталізації, зазначених у попередніх підпараграфах, орган з врегулювання:

- (a) використовує останні надані значення загальної експозиції до ризику або загального показника експозиції, відкориговані відповідно до змін, спричинених діями з врегулювання, встановленими у плані врегулювання; та
- (b) після консультацій з компетентним органом, коригує суму, що відповідає поточній вимозі, зазначеній у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС, в сторону зменшення або збільшення, щоб встановити вимогу, яку необхідно застосовувати до суб'єкта врегулювання після втілення стратегії врегулювання, якій надається перевага.

Орган з врегулювання повинен бути в змозі збільшувати вимогу, передбачену в пункті (a)(ii) першого підпараграфу, на належну суму, необхідну для того, щоб забезпечити, щоб після врегулювання суб'єкт був в змозі підтримувати достатню довіру учасників ринку протягом належного періоду, який не повинен перевищувати один рік.

Якщо застосовується шостий підпараграф цього параграфу, сума, зазначена у такому підпараграфі, дорівнює вимозі до комбінованого буферного капіталу, яку необхідно застосовувати після застосування інструментів врегулювання, з вирахуванням суми, зазначеної у пункті (а) пункту (б) статті 128 Директиви 2013/36/ЄС.

Сума, зазначена у шостому підпараграфі цього параграфу, коригується у сторону зменшення, якщо після консультацій з компетентним органом орган з врегулювання встановлює здійсненність і достовірність того, що менша сума була б достатньою, щоб підтримувати довіру учасників ринку та забезпечувати як подальше забезпечення критично важливих функцій установи або суб'єкта, зазначених у пунктах (b), (с) і (d) статті 1(1), так і їх доступ до фінансування без використання надзвичайної публічної фінансової підтримки, окрім внесків відповідно до механізму фінансування врегулювання відповідно до статті 44(5) і (8) та статті 101(2), після втілення стратегії врегулювання. Така сума коригується у сторону збільшення, якщо після консультацій з компетентним органом орган з врегулювання встановлює, що необхідна більша сума, щоб підтримувати довіру учасників ринку та забезпечувати як подальше забезпечення критично важливих функцій установи або суб'єкта, зазначених у пунктах (b), (с) і (d) статті 1(1), так і їх доступ до фінансування без використання надзвичайної

публічної фінансової підтримки, окрім внесків відповідно з механізму фінансування врегулювання відповідно до статті 44(5) і (8) та статті 101(2), протягом належного періоду, який не повинен перевищувати один рік.

4. ЕВА розробляє проект регуляторних технічних стандартів для визначення методики, яка буде використовуватися органами з врегулювання для оцінювання вимоги, зазначеної у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС та вимоги до комбінованого буферного капіталу для суб'єктів врегулювання на консолідованому рівні групи врегулювання, якщо до групи врегулювання не застосовуються такі вимоги відповідно до зазначеної директиви.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 28 грудня 2019 року.

Комісії надано делеговані повноваження для ухвалення регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі цього параграфа, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

5. Для суб'єктів врегулювання, до яких не застосовується стаття 92а Регламенту (ЄС) № 575/2013 та які є частиною групи врегулювання, загальні активи яких перевищують 100 мільярдів євро, рівень вимоги, зазначений у параграфі 3 цієї статті, повинен щонайменше дорівнювати:

- (a) 13,5 % при розрахуванні відповідно до пункту (a) статті 45(2); та
- (b) 5 % при розрахуванні відповідно до пункту (a) статті 45(2).

Як відступ від статті 45b, суб'єкти врегулювання, зазначені у першому підпараграфі цього параграфа, повинні виконувати рівень вимоги, зазначений у першому підпараграфі цього параграфа, який дорівнює 13,5 % при розрахуванні відповідно до пункту (a) статті 45(2) та 5 % при розрахуванні відповідно до пункту (a) статті 45(2) з використанням власних коштів, субординованих прийнятних інструментів або зобов'язань, зазначених у статті 45b(3) цієї Директиви.

6. Орган з врегулювання може, після консультацій з компетентним органом, ухвалити рішення про застосування вимог, встановлених у параграфі 5 цієї статті, до суб'єкта врегулювання, до якого не застосовується стаття 92а Регламенту (ЄС) № 575/2013 та який є частиною групи врегулювання, загальні активи якої є меншими 100 мільярдів євро, та яка за оцінкою органу з врегулювання з обґрунтованою імовірністю становитиме систематичний ризик у разі її неспроможності.

При ухваленні рішення, зазначеного в першому підпараграфі цього параграфа, орган з врегулювання враховує:

- (a) рівень поширеності депозитів та відсутність боргових інструментів у моделі фінансування;
- (b) рівень обмеження доступу до ринків капіталу для прийнятних зобов'язань;
- (c) обсяг, в якому суб'єкт врегулювання покладається на основний капітал першого рівня для виконання вимог, зазначених у статті 45e.

Відсутність рішення відповідно до першого підпараграфа цього параграфа не обмежує рішення відповідно до статті 45b(5).

7. Для суб'єктів, які самі не є суб'єктами врегулювання, сума, зазначена в першому підпараграфі параграфа 2, становить:

- (a) для цілей розрахунку вимоги, зазначеної у статті 45(1), відповідно до пункту (a) статті 45(2), суму:
 - (i) суми збитків, які необхідно поглинути, що відповідає вимогам, зазначеним у пункті (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 та статті 104а Директиви 2013/36/ЄС суб'єкта; та
 - (ii) суми рекапіталізації, що дозволяє суб'єкту відновити виконання вимоги до загального співвідношення капіталу, зазначеної у пункті (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 та вимоги, зазначеної у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС, після здійснення повноваження на списання або конверсію відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань відповідно до статті 59 цієї Директиви або після врегулювання групи врегулювання; та

- (b) для цілей розрахунку вимоги, зазначеної у статті 45(1), відповідно до пункту (b) статті 45(2), суму:
- (i) суми збитків, які необхідно поглинути, що відповідає вимозі до рівня левериджу суб'єкта, зазначеній у пункті (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013; та
 - (ii) суми рекапіталізації, що дозволяє суб'єкту відновити виконання вимоги до його рівня левериджу, зазначеної у пункті (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, після здійснення повноваження на списання або конверсію відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань відповідно до статті 59 цієї Директиви або після врегулювання групи врегулювання; та

Для цілей пункту (a) статті 45(2), вимога, зазначена у статті 45(1), виражається у процентному відношенні як сума, розрахована відповідно до пункту (a) першого підпараграфу цього параграфа, поділена на суму загальної експозиції до ризику.

Для цілей пункту (b) статті 45(2), вимога, зазначена у статті 45(1), виражається у процентному відношенні як сума, розрахована відповідно до пункту (b) першого підпараграфу цього параграфа, поділена на загальний показник експозиції.

При встановленні окремої вимоги, передбаченої у пункті (b) першого підпараграфу цього параграфа, орган з врегулювання враховує вимоги, зазначені у статтях 37(10), 44(5) і 44(8).

При встановленні сум рекапіталізації, зазначених у попередніх підпараграфіях, орган з врегулювання:

- (a) використовує останні надані значення загальної експозиції до ризику або загального показника експозиції, відкориговані відповідно до змін, спричинених діями, встановленими у плані врегулювання; та
- (b) після консультацій з компетентним органом, коригує суму, що відповідає поточній вимозі, зазначеній у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС, в сторону зменшення або збільшення, щоб встановити вимогу, яку необхідно застосовувати до відповідного суб'єкта після здійснення повноваження на списання або конверсію відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань відповідно до статті 59 цієї Директиви або після врегулювання групи врегулювання.

Орган з врегулювання повинен бути в змозі збільшувати вимогу, передбачену в пункті (a)(ii) першого підпараграфу цього параграфа, на належну суму, необхідну для того, щоб забезпечити, щоб після здійснення повноваження на списання або конверсію відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань відповідно до статті 59 цієї Директиви суб'єкт був в змозі підтримувати достатню довіру учасників ринку протягом належного періоду, який не повинен перевищувати один рік.

Якщо застосовується шостий підпараграф цього параграфа, сума, зазначена у такому підпараграфі, дорівнює вимозі до комбінованого буферного капіталу, яку необхідно застосовувати після здійснення повноваження, зазначеного у статті 59 цієї Директиви або після врегулювання групи врегулювання, з вирахуванням суми, зазначеної у пункті (a) пункту (b) статті 128 Директиви 2013/36/ЄС.

Сума, зазначена у шостому підпараграфі цього параграфа, коригується у сторону зменшення, якщо після консультацій з компетентним органом орган з врегулювання встановлює здійсненність і достовірність того, що менша сума була б достатньою, щоб забезпечити довіру учасників ринку та забезпечувати як подальше забезпечення критично важливих функцій установи або суб'єкта, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), так і їх доступ до фінансування без використання надзвичайної публічної фінансової підтримки, окрім внесків відповідно до механізму фінансування врегулювання відповідно до параграфів 5 та 8 статті 44 та статті 101(2), після здійснення повноваження, зазначеного у статті 59 цієї Директиви або після врегулювання групи врегулювання. Така сума коригується у сторону збільшення, якщо після консультацій з компетентним органом орган з врегулювання встановлює, що необхідна більша сума, щоб підтримувати довіру учасників ринку та забезпечувати як подальше забезпечення критично важливих функцій установи або суб'єкта, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), так і їх доступу до фінансування без використання надзвичайної публічної фінансової

підтримки, окрім внесків відповідно з механізму фінансування врегулювання відповідно до статті 44(5) і (8) та статті 101(2), протягом належного періоду, який не повинен перевищувати один рік.

8. Якщо орган з врегулювання очікує, що певні класи прийнятних зобов'язань з обґрунтованою імовірністю будуть повністю або частково виключені з внутрішнього визволу відповідно до статті 44(3) або передані повністю отримувачу згідно з частковою передачею, вимоги, зазначені у статті 45(1), будуть виконані з використанням власних коштів або інших прийнятних зобов'язань, які є достатніми для:

- (a) покриття суми виключених зобов'язань, визначених відповідно до статті 44(3).
- (b) забезпечення виконання умов, зазначених у параграфі 2.

9. Будь-які рішення органу з врегулювання про накладення мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань відповідно до цієї статті повинно містити причину для такого рішення, включаючи повне оцінювання елементів, зазначених у параграфах 2– 8 цієї статті, та повинно переглядатися органом з врегулювання без невинуватої затримки, щоб відображати зміни у рівні вимог, зазначених у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС.

10. Для цілей параграфів 3 і 7 цієї статті, вимоги до капіталу тлумачать відповідно до застосування компетентним органом перехідних положень, встановлених у главах 1, 2 і 4 розділу I десятої частини Регламенту (ЄС) № 575/2013 та положень національного законодавства при виконанні можливостей, наданих компетентним органам зазначеним регламентом.

Стаття 45d

Встановлення мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань для суб'єктів врегулювання G-SII та істотних дочірніх компаній Союзу G-SII з-поза меж ЄС

1. Вимога, зазначена у статті 45(1), для суб'єкту врегулювання, що є G-SII або частиною G-SII, повинна складатися з:

- (a) вимог, зазначених у статтях 92a та 494 Регламенту (ЄС) № 575/2013; та
- (b) будь-яких додаткових вимог до власних коштів та прийнятних зобов'язань, встановлених органом з врегулювання, зокрема стосовно такого суб'єкта, відповідно до параграфа 3 цієї статті.

2. Вимога, зазначена у статті 45(1), для істотних дочірніх компаній Союзу G-SII з-поза меж ЄС, повинна складатися з:

- (a) вимог, зазначених у статтях 92b та 494 Регламенту (ЄС) № 575/2013; та
- (b) будь-яких додаткових вимог до власних коштів та прийнятних зобов'язань, встановлених органом з врегулювання, зокрема стосовно такої істотної дочірньої компанії, відповідно до параграфа 3 цієї статті, які необхідно виконати з використанням власних коштів та зобов'язань, які виконують умови статей 45f і 89(2).

3. Орган з врегулювання накладає додаткову вимогу до власних коштів та прийнятних зобов'язань, зазначену у пункті (b) параграфа 1 та пункті (b) параграфа 2, лише:

- (a) якщо вимога, зазначена у пункті (a) параграфа 1 або пункті (a) параграфа 2 цієї статті є недостатньою для виконання умов, встановлених у статті 45c; та
- (b) в обсязі, щоб забезпечити виконання умов, встановлених у статті 45c.

4. Для цілей статті 45h(2), якщо більше ніж один суб'єкт G-SII, що належить до тієї ж G-SII, є суб'єктом врегулювання, відповідні органи з врегулювання розраховують суму, зазначену в параграфі 3:

- (a) для кожного суб'єкта врегулювання;
- (b) для материнської компанії Союзу так, наче вона була б єдиним суб'єктом врегулювання G-SII.

5. Будь-яке рішення органу з врегулювання про накладення додаткової вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань відповідно до пункту (b) параграфа 1 цієї статті або пункту (b) параграфа 2

статті повинно містити причину для такого рішення, включаючи повне оцінювання елементів, зазначених у параграфі 3 цієї статті, та повинно переглядатися органом з врегулювання без невинуватої затримки, щоб відобразити зміни у рівні вимог, зазначених у статті 104а Директиви 2013/36/ЄС, які застосовуються до групи врегулювання або істотної дочірньої компанії Союзу G-SII з-поза меж ЄС.

Стаття 45e

Застосування мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань до суб'єктів врегулювання

1. Суб'єкти врегулювання повинні відповідати вимогам, встановленим у статтях 45b до статті 45d на консолідованій основі на рівні групи врегулювання.
2. Орган з врегулювання встановлює вимогу, зазначену в статті 45(1), для суб'єкта врегулювання на консолідованому рівні групи врегулювання відповідно до статті 45h, на основі вимог, встановлених у статтях 45b–45d на основі того, чи дочірні компанії третіх країн групи будуть врегульовані окремо відповідно до плану врегулювання.
3. Для груп врегулювання, визначених відповідно до пункту (b) пункту (83b) статті 2(1), відповідний орган з врегулювання вирішує, залежно від особливостей механізму солідарності та стратегії врегулювання, якій надається перевага, які суб'єкти у групі врегулювання повинні виконувати статтю 45c(3) і (5) та статтю 45d(1), щоб забезпечити, щоб група врегулювання в цілому виконувала параграфи 1 та 2 цієї статті, та як такі суб'єкти повинні це робити у відповідності до плану врегулювання.

Стаття 45f

Застосування мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань до суб'єктів, які самі не є суб'єктами врегулювання

1. Установи, які є дочірніми компаніями суб'єкта врегулювання або суб'єкта третьої країни, але які самі не є суб'єктами врегулювання, повинні відповідати вимогам, встановленим у статті 45c, на індивідуальній основі.

Орган з врегулювання після консультації з компетентним органом може вирішити застосувати вимогу, встановлену в цій статті, до суб'єкта, зазначеного в пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1), що є дочірньою компанією суб'єкта врегулювання, але сам не є суб'єктом врегулювання.

Як відступ від першого підпараграфу цього параграфу, материнські компанії Союзу, які самі не є суб'єктами врегулювання, але є дочірніми компаніями суб'єктів третьої країни, повинні відповідати вимогам, встановленим у статтях 45c і 45d, на консолідованій основі.

Для груп врегулювання, визначених відповідно до пункту (b) пункту (83b) статті 2(1), кредитні установи, які постійно афілійовані з центральним органом, але самі не є суб'єктами врегулювання, центральний орган, який сам не є суб'єктом врегулювання, та будь-які суб'єкти врегулювання, до яких не застосовуються вимоги відповідно до статті 45e(3), повинні відповідати вимогам, встановленим у статті 45c(7), на індивідуальній основі.

Вимоги, зазначені у статті 45(1) для суб'єкта, зазначеного у цьому параграфі, встановлюють у відповідності до статей 45h та 89, якщо застосовано, на основі вимог, встановлених у статті 45c.

2. Вимогу, зазначену в статті 45(1) для суб'єктів, зазначених у параграфі 1 цієї статті, виконують з використанням одного або декількох з наступних пунктів:

(a) зобов'язань:

- (i) емітованих для суб'єкта врегулювання або придбаних ним, прямо або опосередковано через інших суб'єктів у тій самій групі врегулювання, які придбали зобов'язання у суб'єкта, до якого застосовується ця стаття, або емітованих для існуючого акціонера, який

не є частиною тієї самої групи врегулювання, або придбаних таким акціонером, якщо виконання повноваження на списання або конверсію відповідно до статей 59–62 не впливають на контроль дочірньої компанії суб'єктом врегулювання;

- (ii) виконують критерії прийнятності, зазначені у статті 72а Регламенту (ЄС) № 575/2013, за виключенням пунктів (b), (c), (k), (l) і (m) статті 72b(2) та статті 72b(3)–(5) згаданого регламенту;
 - (iii) мають, у звичайному провадженні щодо неплатоспроможності, нижчий пріоритет, ніж зобов'язання, які не відповідають умові, зазначеній у пункті (i), та не є прийнятними для вимог до власних коштів;
 - (iv) до яких застосовуються повноваження на списання або конверсію відповідно до статей 59–62 у спосіб, що відповідає стратегії врегулювання групи врегулювання, зокрема не впливаючи на контроль дочірньої компанії суб'єктом врегулювання;
 - (v) придбання права власності на які не фінансується прямо або опосередковано суб'єктом, до якого застосовується ця стаття;
 - (vi) які регулюються положеннями, які ані прямо, ані опосередковано не встановлюють, що зобов'язання були б відкликані, погашені, виплачені або викуплені достроково, якщо застосовно, суб'єктом, до якого застосовується ця стаття, окрім випадків неплатоспроможності або ліквідації такого суб'єкта, і такий суб'єкт іншим чином не передбачає таке встановлення;
 - (vii) які регулюються положенням, які не надають власнику право на прискорення майбутньої запланованої виплати відсотків або основної суми, окрім як у випадку неплатоспроможності або ліквідації суб'єкта, до якого застосовується ця стаття;
 - (viii) рівень виплати відсотків або дивідендів, якщо застосовно, за якими не змінюється на основі кредитного рейтинга суб'єкта, до якого застосовується ця стаття, або його материнської компанії;
- (b) такі власні кошти:
- (i) основний капітал першого рівня, та
 - (ii) інші власні кошти, які:
 - емітовані для суб'єктів, включених до тієї самої групи врегулювання, або придбаних ними, або
 - емітовані для суб'єктів, не включених до тієї самої групи врегулювання, або придбаних ними, якщо виконання повноваження на списання або конверсію відповідно до статей 59–62 не впливають на контроль дочірньої компанії суб'єктом врегулювання.

3. Орган з врегулювання дочірньої компанії, що не є суб'єктом врегулювання, може відмовитися від застосування цієї статті до такої дочірньої компанії, якщо:

- (a) як дочірня компанія, так і суб'єкт врегулювання, мають осідок у тій самій державі-члені та не є частиною тієї самої групи врегулювання;
- (b) суб'єкт врегулювання відповідає вимозі, зазначеній у статті 45е;
- (c) відсутні наявні чи потенційні значні практичні або правові перешкоди для швидкого передання власних коштів або погашення зобов'язань суб'єктом врегулювання дочірній компанії, стосовно якої було здійснено встановлення відповідно до статті 59(3), зокрема, якщо дія з врегулювання здійснюється стосовно суб'єкта врегулювання;
- (d) суб'єкт врегулювання доведе компетентному органу пруденційне управління дочірньою компанією та заявив, за згодою компетентного органу, що він гарантує зобов'язання, які бере на себе дочірня компанія, або що ризики дочірньої компанії є несуттєвими;

- (e) процедури оцінювання ризику, вимірювання та контролю суб'єкта врегулювання поширюються на дочірню компанію;
- (f) суб'єкт врегулювання утримує більше 50 % прав голосу, пов'язаних із акціями, в капіталі дочірньої компанії, або має право призначати чи відсторонювати більшість членів органу управління дочірньої компанії.

4. Орган з врегулювання дочірньої компанії, що не є суб'єктом врегулювання, може відмовитися від застосування цієї статті до такої дочірньої компанії, якщо:

- (a) як дочірня компанія, так і її материнська компанія, мають осідок у тій самій державі-члені та не є частиною тієї самої групи врегулювання;
- (b) материнська компанія відповідає на консолідованій основі вимозі, зазначеній у статті 45(1) у такій державі-члені;
- (c) відсутні наявні чи потенційні значні практичні або правові перешкоди для швидкого передання власних коштів або погашення зобов'язань материнською компанією дочірній компанії стосовно чого було здійснено встановлення відповідно до статті 59(3), зокрема, якщо дія з врегулювання або повноваження, зазначені у статті 59(1), здійснюються стосовно материнської компанії;
- (d) материнська компанія доведе компетентному органу пруденційне управління дочірньою компанією та заявила, за згодою компетентного органу, що вона гарантує зобов'язання, які бере на себе дочірня компанія, або що ризики дочірньої компанії є несуттєвими;
- (e) процедури оцінювання ризику, вимірювання та контролю материнської компанії поширюються на дочірню компанію;
- (f) материнська компанія утримує більше 50 % прав голосу, пов'язаних із акціями, в капіталі дочірньої компанії, або має право призначати чи відстороняти більшість членів органу управління дочірньої компанії.

5. Якщо виконані умови, встановлені у пунктах (a) і (b) параграфу 3, орган з врегулювання дочірньої компанії може дозволити, щоб вимога, зазначена у статті 45(1), виконувалася повністю або частково з гарантією, наданою суб'єктом врегулювання, яка виконує такі умови:

- (a) гарантія надається щонайменше на суму, що дорівнює сумі вимоги, яку вона замінює;
- (b) застосування гарантії, коли дочірня компанія не в змозі сплатити свої борги або інші зобов'язання при настанні їх строку погашення або встановлення відповідно до статті 59(3) стосовно дочірньої компанії, залежно від того, що настане раніше;
- (c) гарантія забезпечена угодою про фінансове забезпечення, як визначено у пункті (a) статті 2(1) Директиви 2002/47/ЄС принаймні на 50 % її суми;
- (d) забезпечення гарантії виконує вимоги статті 197 Регламенту (ЄС) № 575/2013 та після застосування належного консервативного запасу міцності є достатнім для покриття суми, забезпеченої, як зазначено у пункті (c);
- (e) забезпечення гарантії є необтяженим і, зокрема, не використовується як забезпечення будь-якої іншої гарантії;
- (f) забезпечення має реальний строк погашення, що виконує ту саму умову до строку погашення, що зазначена у статті 72с(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013; та
- (g) не існує жодних юридичних, регуляторних або операційних перепон для передачі забезпечення від суб'єкта врегулювання відповідній дочірній компанії, в тому числі у випадку вчинення дій з врегулювання стосовно суб'єкта врегулювання.

Для цілей пункту (g) першого підпараграфу, на запит органу з врегулювання, суб'єкт врегулювання надає незалежне письмовий та обґрунтований юридичний висновок або іншим чином переконливо демонструє, що не існує юридичних, регуляторних або операційних перепон для передачі забезпечення від суб'єкта врегулювання відповідній дочірній компанії.

6. ЕВА розробляє проект регуляторних технічних стандартів для визначення методів уникнення того, щоб інструменти, визнані для цілей статті опосередковано підписаними, частково або повністю, суб'єктом врегулювання, перешкоджали безперервному втіленню стратегії врегулювання. Такі методи повинні, зокрема, забезпечити належну передачу збитків суб'єкту врегулювання та належну передачу капіталу від суб'єкта врегулювання до суб'єктів, які є частиною групи врегулювання, а самі не є суб'єктами врегулювання, та передбачити механізм уникнення подвійного урахування прийнятних інструментів, що визнаються для цілей цієї статті. Вони повинні складатися з режиму вирахування або еквівалентного надійного підходу та повинні забезпечувати для суб'єктів, які самі не є суб'єктами врегулювання, результат, еквівалентний результату повної прямої підписки суб'єкта врегулювання на прийнятні інструменти, визнані для цілей цієї статті.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 28 грудня 2019 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 45g

Звільнення для центрального органу та кредитних установ, постійно афілійованих з центральним органом

Орган з врегулювання може частково або повністю звільнити від застосування статті 45f центральний орган або кредитну установу, постійно афілійовану з центральним органом, якщо виконані усі наступні умови:

- (a) кредитна установа і центральний орган підлягають нагляду того самого компетентного органу, мають осідок у тій самій державі-члені та є частиною тієї самої групи врегулювання;
- (b) зобов'язання центрального органу та його постійно афілійованих кредитних установ є солідарними зобов'язаннями, або зобов'язання його постійно афілійованих кредитних установ є повністю гарантованими центральним органом;
- (c) мінімальна вимога до власних коштів та прийнятних зобов'язань, платоспроможність та ліквідність центрального органу та постійно афілійованих кредитних установ моніторяться в цілому на підставі консолідованої бухгалтерської звітності таких установ;
- (d) у випадку звільнення для кредитних установ, постійно афілійованих з центральним органом, керівництво центрального органу уповноважене видавати інструкції керівництву постійно афілійованих установ;
- (e) відповідна група врегулювання відповідає вимозі, зазначеній у статті 45e(3); та
- (f) відсутні наявні чи потенційні значні практичні або правові перешкоди для швидкого передання власних коштів або погашення зобов'язань між центральним органом і постійно афілійованими кредитними установами у випадку врегулювання.

Стаття 45h

Процедура встановлення мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань

1. Орган з врегулювання суб'єкта врегулювання, орган з врегулювання на рівні групи, якщо він є відмінним, а також органи з врегулювання, відповідальні за дочірні компанії групи врегулювання, до яких застосовується вимога, зазначена у статті 45f, на індивідуальній основі, повинні зробити все від них залежне для досягнення спільного рішення щодо:

- (a) суми вимоги, яка застосовується на консолідованому рівні групи врегулювання для кожного суб'єкта врегулювання; та
- (b) суми вимоги, що застосовується на індивідуальній основі до кожного суб'єкта групи врегулювання, що не є суб'єктом врегулювання.

Спільне рішення повинно забезпечувати виконання статей 45e та 45f, та повинно бути повністю обґрунтованим та надаватися:

- (a) суб'єкту врегулювання його органом з врегулювання;
- (b) суб'єктам групи врегулювання, які не є суб'єктом врегулювання, органом з врегулювання таких суб'єктів;
- (c) материнській компанії Союзу, що належить до групи, органом з врегулювання суб'єкта врегулювання, якщо така материнська компанія сама не є суб'єктом врегулювання з тієї самої групи врегулювання.

Спільне рішення, ухвалене відповідно до цієї статті, може передбачати, що, якщо це відповідає стратегії врегулювання та достатні інструменти, що дотримуються статті 45f(2), не були придбані прямо або опосередковано суб'єктом врегулювання, вимоги, зазначені у статті 45c(7), частково виконуються дочірньою компанією з дотриманням статті 45f(2) за допомогою інструментів, емітованих для суб'єктів, що не належать до групи врегулювання, або придбаних ними.

▼C1

2. Якщо більше ніж один суб'єкт G-SII, що належить до тієї ж G-SII, є суб'єктом врегулювання, органи з врегулювання, зазначені у параграфі 1, повинні обговорити та, у відповідних випадках, коли це відповідає стратегії врегулювання G-SII, погодити застосування статті 72e Регламенту (ЄС) № 575/2013 та коригування для скорочення або усунення різниці між сукупним розміром сум, зазначених у пункті (a) статті 45d(4) та статті 12a Регламенту (ЄС) № 575/2013 для окремих суб'єктів врегулювання, та сукупним розміром сум, зазначених у пункті (b) статті 45d(4) та статті 12a Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Таке коригування може застосовуватися з урахуванням такого:

- (a) коригування, яке може застосовуватися з огляду на різницю у розрахуванні загальної експозиції до ризику між відповідною державою-членом шляхом коригування рівня вимоги;
- (b) коригування не застосовується для усунення різниці, отриманої в результаті експозиції між групами врегулювання.

Сукупний розмір сум, зазначених у пункті (a) статті 45d(4) цієї директиви та статті 12a Регламенту (ЄС) № 575/2013 для окремих суб'єктів врегулювання не повинен бути меншим, ніж сукупний розмір сум, зазначених у пункті (b) статті 45d(4) цієї директиви та статті 12a Регламенту (ЄС) № 575/2013.

▼M3

3. За відсутності такого спільного рішення протягом чотирьох місяців рішення ухвалюється відповідно до параграфів 4–6.

4. Якщо спільне рішення не ухвалено протягом чотирьох місяців через відсутність згоди щодо консолідованої вимоги до групи врегулювання, зазначеної у статті 45e, рішення ухвалюється щодо такої вимоги органом з врегулювання суб'єкта врегулювання після належного врахування:

- (a) оцінювання суб'єктів групи врегулювання, які не є суб'єктом врегулювання, проведеного відповідним органом з врегулювання таких суб'єктів;
- (b) висновку органу з врегулювання на рівні групи, якщо він є відмінним від органу з врегулювання суб'єкта врегулювання.

Якщо наприкінці цього чотиримісячного періоду будь-який з органів з врегулювання передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган з врегулювання суб'єкта врегулювання повинен відстрочити своє рішення та зачекати, поки ЕВА ухвалить будь-яке рішення згідно зі статтею 19(3) зазначеного Регламенту, та повинен ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА.

Рішення ЕВА повинні враховувати пункти (a) та (b) першого підпараграфа:

Чотиримісячний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні Регламенту (ЄС) № 1093/2010. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця.

Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення.

У разі відсутності рішення ЕВА протягом одного місяця з моменту направлення питання застосовується рішення органу з врегулювання суб'єкта врегулювання.

5. Якщо спільне рішення не ухвалено протягом чотирьох місяців через відсутність згоди щодо рівня вимоги, зазначеної у статті 45f, що буде застосовуватися до суб'єкта групи врегулювання на індивідуальній основі, рішення ухвалюється органом з врегулювання такого суб'єкта, якщо виконані усі наступні умови:

- (a) думки та сумніви, висловлені у письмовій формі органом з врегулювання суб'єкта врегулювання, були належним чином враховані; та
- (b) якщо орган з врегулювання на рівні групи відмінний від органу з врегулювання суб'єкта врегулювання, думки та сумніви, висловлені у письмовій формі органом з врегулювання на рівні групи, були належним чином враховані.

Якщо наприкінці цього чотиримісячного періоду орган з врегулювання суб'єкта врегулювання або орган з врегулювання на рівні групи передав питання до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, органи з врегулювання, відповідальні за дочірні компанії на індивідуальній основі, повинні відстрочити свої рішення та зачекати, поки ЕВА ухвалить рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та повинні ухвалити свої рішення відповідно до рішення ЕВА. Рішення ЕВА повинні враховувати пункти (a) та (b) першого підпараграфа:

Чотиримісячний період вважається періодом досягнення згоди у розумінні Регламенту (ЄС) № 1093/2010. ЕВА ухвалює рішення протягом одного місяця.

Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення.

Орган з врегулювання суб'єкта врегулювання або орган з врегулювання на рівні групи не повинен передавати питання до ЕВА для обов'язкової медіації, якщо рівень, встановлений органом з врегулювання дочірньої компанії:

- (a) знаходиться в межах 2 % загальної експозиції до ризику, розрахованої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013 вимоги, зазначеної у статті 45e; та
- (b) відповідає статті 45c(7).

У разі відсутності рішення ЕВА протягом одного місяця застосовується рішення органів з врегулювання дочірніх компаній.

Спільне рішення та будь-які рішення, ухвалені за відсутності спільного рішення, необхідно регулярно переглядати та, якщо необхідно, оновлювати.

6. Якщо спільне рішення не ухвалено протягом чотирьох місяців через відсутність згоди щодо рівня консолідованої вимоги до групи врегулювання та рівня вимоги, що буде застосовуватися до суб'єктів групи врегулювання на індивідуальній основі, застосовуються наступні умови:

- (a) рішення повинно ухвалюватися на рівні вимоги, що буде застосовуватися до дочірніх компаній групи врегулювання на індивідуальній основі відповідно до параграфа 5;
- (b) рішення повинно ухвалюватися на рівні консолідованої вимоги до групи врегулювання відповідно до параграфа 4;

7. Спільне рішення, зазначене у параграфі 1, та будь-які рішення, ухвалені органами з врегулювання, зазначеними у параграфах 4, 5 та 6 за відсутності спільного рішення, є обов'язковим до виконання відповідними органами з врегулювання.

Спільне рішення та будь-які рішення, ухвалені за відсутності спільного рішення, необхідно регулярно переглядати та, якщо необхідно, оновлювати.

8. Органи з врегулювання у взаємодії з компетентними органами вимагають і перевіряють, щоб суб'єкти виконували вимогу, зазначену у статті 45(1), і ухвалювали будь-яке рішення відповідно до цієї статті паралельно з розробкою та підтриманням планів врегулювання.

Стаття 45i

Наглядова звітність та публічне розкриття вимоги

1. Суб'єкти, зазначені у статті 1(1), до яких застосовується вимога, зазначена у статті 45(1), повинні звітувати своїм компетентним органам та органам врегулювання про таке:

- (a) суми власних коштів, які, якщо застосовно, виконують умови пункту (b) статті 45f(2) цієї директиви, та суми прийнятних зобов'язань, а також вираження таких сум відповідно до статті 45(2) цієї директиви після застосування вирахування відповідно до статей 72e–72j Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) суми зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл;
- (c) для елементів, зазначених у пунктах (a) і (b):
 - (i) їхній склад, включаючи профіль їхніх строків погашення,
 - (ii) їхню черговість у звичайних провадженнях щодо неплатоспроможності, та
 - (iii) чи вони регулюються законодавством третьої країни та, якщо так, якої третьої країни та чи вони містять договірні умови, зазначені у статті 55(1) цієї директиви, пунктах (p) та (q) статті 52(1) та пунктах (n) і (o) статті 63 Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Зобов'язання щодо звітування про суми інших зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, зазначені у пункті (b) першого підпараграфу цього параграфу, не застосовується до суб'єктів, які на дату звітування такої інформації утримують суми власних коштів та прийнятних зобов'язань в розмірі щонайменше 150 % вимоги, зазначеної у статті 45(1), розрахованої відповідно до пункту (a) першого підпараграфу цього параграфу.

2. Суб'єкти, зазначені в параграфі 1, повинні звітувати:

- (a) принаймні щопівроку інформацію, зазначену в пункті (a) параграфу 1, та
- (b) принаймні щороку інформацію, зазначену в пунктах (b) і (c) параграфу 1.

Однак, на запит компетентного органу або органу з врегулювання, суб'єкти, зазначені в параграфі 1, повинні звітувати інформацію, зазначену в параграфі 1 частіше.

4. Параграфи 1 та 3 цієї статті не застосовуються до суб'єктів, план врегулювання яких передбачає, що суб'єкт повинен бути ліквідований в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності.

5. ЕВА розробляє проект імплементаційного технічного стандарту для визначення уніфікованих зразків звітності, інструкцій та методики використання зразків, частоти та строків звітування, означень та рішень ІТ для наглядових звітів, зазначених у параграфах 1 і 2.

Такі проекти імплементаційних технічних стандартів повинні визначати стандартизований спосіб надання інформації щодо черговості елементів, зазначених у пункті (c) параграфу 1, застосовної у національних провадженнях щодо неплатоспроможності у кожній державі-члені.

Для установ і суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1) цієї директиви, до яких застосовується стаття 92a та стаття 92b Регламенту (ЄС) № 575/2013, такі проекти імплементаційних технічних стандартів повинні, якщо застосовно, узгоджуватися з імплементаційними технічними стандартами, ухваленими відповідно до статті 430 зазначеного регламенту.

ЕВА повинна надати Комісії такі імплементаційні технічні стандарти до 28 червня 2020 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6. ЕВА розробляє проект імплементаційних технічних стандартів для визначення уніфікованих форматів розкриття, частоти і пов'язаних інструкцій у відповідності до яких буде здійснюватися розкриття, що вимагається відповідно до параграфа 3.

Такі уніфіковані формати розкриття повинні передавати достатньо повну та порівнювану інформацію для оцінювання профілю ризику суб'єктів, зазначених у статті 1(1), та рівня виконання ними застосовної вимоги зазначеної у статті 45e або статті 45f. Якщо застосовно, формати розкриття повинні бути у формі таблиць.

Для установ і суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1) цієї директиви, до яких застосовується стаття 92a та стаття 92b Регламенту (ЄС) № 575/2013, такі проекти імплементаційних технічних стандартів повинні, якщо застосовно, узгоджуватися з імплементаційними технічними стандартами, ухваленими відповідно до статті 434a зазначеного регламенту.

ЕВА повинна надати Комісії такі імплементаційні технічні стандарти до 28 червня 2020 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

7. Якщо були імplementовані дії з врегулювання або виконані повноваження на списання або конверсію, зазначені у статті 59, вимоги щодо публічного розкриття, зазначені в параграфі 3, застосовуються з дати кінцевого терміну для виконання вимог статті 45e або статті 45f, зазначених у статті 45m.

Стаття 45j

Звітування ЕВА

1. Органи з врегулювання повинні повідомити ЕВА про мінімальну вимогу до власних коштів та прийнятних зобов'язань, яка була встановлена відповідно до статті 45e або статті 45f для кожного суб'єкта у їхній юрисдикції.

2. ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів з метою встановлення уніфікованих зразків звітності, інструкцій та методики використання зразків, частоти та строків звітування, означень та рішень ІТ для визначення і передачі ЕВА інформації органами з врегулювання, у співпраці з компетентними органами для цілей параграфа 1.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів до 28 червня 2020 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 45k

Порушення мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань

1. Будь-яке порушення мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань, зазначене у статті 45e або статті 45f, розглядається відповідними органами на підставі щонайменше одного з таких пунктів:

- (a) повноважень щодо подолання або усунення перешкод для можливості врегулювання відповідно до статей 17 та 18;
- (b) повноважень, зазначених у статті 16a;
- (c) заходів, зазначених у статті 104 Директиви 2013/36/ЄС;
- (d) заходів раннього втручання відповідно до статті 27;

(e) адміністративних санкцій й інших адміністративних заходів відповідно до статей 110 та 111.

Відповідні органи можуть також проводити оцінювання того, чи установа або суб'єкт, зазначені у пунктах (b), (c) та (d) статті 1(1), є неспроможними або імовірно стануть неспроможними відповідно до статті 32, 32а або статті 33, якщо застосовно;

2. Органи з врегулювання та компетентні органи консультують один одного щодо того, чи вони виконують відповідні повноваження, зазначені в параграфі 1.

Стаття 45l

Звіти

1. ЕВА у співпраці з компетентними органами та органами з врегулювання щороку представляє Комісії звіт з оцінкою щонайменше щодо таких питань:

- (a) як вимога до власних коштів та прийнятних зобов'язань, встановлена відповідно до статті 45e або статті 45f, була імплементована на національному рівні, зокрема, чи були будь-які розбіжності у рівнях, встановлених для порівнюваних суб'єктів у державах-членах;
- (b) як органи з врегулювання виконали повноваження, зазначені у статті 45b(4), (5) та (7), та чи були будь-які розбіжності у виконанні таких повноважень у державах-членах;
- (c) агрегований рівень складу власних коштів та прийнятних зобов'язань установ і суб'єктів, сум інструментів, емітованих за період, та додаткових сум, необхідних для виконання застосовних вимог.

2. Додатково до річного звіту, передбаченого у параграфі 1, ЕВА кожні три роки подає звіт Комісії з оцінкою:

- (a) впливу мінімальної вимоги на власні кошти та прийнятні зобов'язання та будь-яких запропонованих гармонізованих рівнів такої мінімальної вимоги на:
 - (i) фінансові ринки загалом та, зокрема, ринки незабезпечених боргових зобов'язань і деривативів;
 - (ii) бізнес-моделі та структури бухгалтерського балансу установ, зокрема, профіль фінансування та стратегію фінансування установ, а також організаційно-правову та організаційну структуру груп;
 - (iii) рентабельність установ, зокрема, витрати на їх фінансування;
 - (iv) перенесення експозиції до суб'єктів, які не підлягають пруденційному нагляду;
 - (v) фінансові інновації;
 - (vi) рівень поширеності інструментів власних коштів та субординованих прийнятних інструментів, їхню природу і можливість реалізації;
 - (vii) відношення до ризику установ або суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1); та
 - (viii) рівень обтяження активів установ або суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1); та
 - (ix) дії, вчинені установами або суб'єктами, зазначеними у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), для виконання мінімальної вимоги, зокрема, обсяг, в якому була виконана мінімальна вимога шляхом зменшення боргового навантаження активів, випуску довгострокових боргових інструментів та залучення капіталу; а також
 - (x) рівень кредитування кредитними установами, приділяючи особливу увагу кредитуванню мікропідприємств, малих та середніх підприємств, місцевих органів, регіональних урядів

та суб'єктів публічного сектору, а також фінансуванню торгівлі, включно з кредитуванням за офіційними системами страхування експортних кредитів;

- (b) взаємодія мінімальних вимог з вимогами до власних коштів, коефіцієнтом левериджа та вимогами ліквідності, встановленими у Регламенті (ЄС) № 575/2013 і Директиві 2013/36/ЄС;
- (c) спроможність установ або суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1) незалежно залучати капітал або фінансування з ринків з метою виконання запропонованих гармонізованих мінімальних вимог.

3. Звіт, зазначений у параграфі 1, подається Комісії до 30 вересня календарного року, що слідує за останнім роком, охопленим звітом. Перший звіт подається Комісії до 30 вересня року, що слідує після дати застосування цієї директиви.

Звіт, зазначений у параграфі 2, охоплює три календарних роки та подається Комісії до 31 грудня календарного року, що слідує за останнім роком, охопленим звітом. Перший звіт повинен бути поданий Комісії до 31 грудня 2022 року.

Стаття 45т

Перехідні заходи та заходи після врегулювання

1. Як відступ від статті 45(1), органи з врегулювання встановлюють належні перехідні періоди для установ або суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), для виконання вимог статей 45e або 45f або вимог, що випливають з застосування статті 45b(4), (5) або (7), якщо застосовно. Кінцевим терміном для установ та суб'єктів, які виконують вимоги статей 45e або 45f або вимоги, що випливають із застосування статті 45b(4), (5) або (7), є 1 січня 2024 року.

Орган з врегулювання встановлює проміжні цільові рівні вимог у статтях 45e або 45f або вимог, що випливають з застосування статті 45b(4), (5) або (7), якщо застосовно, які установи або суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) та (d) статті 1(1) повинні виконувати 1 січня 2022 року. Проміжні цільові рівні, як правило, повинні забезпечувати лінійне накопичення власних коштів та прийнятних зобов'язань для покриття вимоги.

Орган з врегулювання може встановити проміжний період, який закінчується після 1 січня 2024 року, якщо це є належним чином виправданим та належним на підставі критеріїв, зазначених у параграфі 7, враховуючи:

- (a) розвиток фінансової ситуації суб'єкта;
- (b) перспективу того, що суб'єкт буде здатний забезпечити виконання у розумний строк вимог статей 45e або 45f або вимоги, що випливає із застосування статті 45b(4), (5) або (7); та
- (c) чи суб'єкт здатний замінити зобов'язання, які більше не виконують критерії прийнятності або строку погашення, встановлені у статтях 72b та 72c Регламенту (ЄС) № 575/2013, та статті 45b чи статті 45f(2) цієї Директиви, та, якщо ні, чи ця нездатність має індивідуальний характер чи вони викликана потрясінням загальноринкового характеру;

2. Кінцевим терміном для суб'єктів врегулювання для дотримання мінімального рівня вимог, зазначених у статті 45b(5) або (6), є 1 січня 2022 року.

3. Мінімальний рівень вимог, зазначений у статті 45b(5) та (6), не застосовується протягом дворічного періоду після дати:

- (a) на яку орган з врегулювання застосував інструмент внутрішнього визволу; або
- (b) на яку орган з врегулювання запровадив альтернативний захід приватного сектора, як зазначено у пункті (b) статті 32(1), відповідно до якого інструменти капіталу та інші зобов'язання були списані або конвертовані у інструменти основного капіталу першого рівня, або на яку були застосовані повноваження щодо списання або конверсії відповідно до статті 59 стосовно суб'єкта

врегулювання, щоб рекапіталізувати суб'єкт врегулювання без застосування інструментів врегулювання.

4. Вимоги, зазначені у статті 45b(4) та (7), а також статті 45c(5) та (6), якщо застосовно, не застосовуються протягом трирічного періоду після дати, на яку суб'єкт врегулювання або група врегулювання, частиною якої є суб'єкт врегулювання, був ідентифікований як G-SII або суб'єкт врегулювання опинився у ситуації, зазначеній у статті 45c(5) або (6).

5. Як відступ від статті 45(1), органи з врегулювання встановлюють належний перехідний період, протягом якого необхідно виконати вимоги статей 45e або 45f, або вимогу, що впливає з застосування статті 45b(4), (5) або (7), якщо застосовно, до установ або суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), до яких були застосовані інструменти врегулювання або повноваження на списання або конверсію, зазначені у статті 59.

6. Для цілей параграфів 1 –5, органи з врегулювання повинні повідомити установі або суб'єкту, зазначеним у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), заплановану мінімальну вимогу для власних коштів або прийнятних зобов'язань для кожного дванадцятимісячного періоду протягом проміжного періоду, з метою сприяння поступовому накопиченню спроможності поглинання збитків та рекапіталізації. Наприкінці проміжного періоду мінімальна вимога до власних коштів та прийнятних зобов'язань повинна дорівнювати сумі, встановленій відповідно до статті 45b(4), (5) або (7), статті 45c(5) або (6), статті 45e або статті 45f, якщо застосовно.

7. При встановленні проміжних періодів, органи з врегулювання враховують:

- (a) рівень поширеності депозитів та відсутність боргових інструментів у моделі фінансування;
- (b) доступ до ринків капіталу для прийнятних зобов'язань;
- (c) обсяг, в якому суб'єкт врегулювання покладається на основний капітал першого рівня для виконання вимог, зазначених у статті 45e.

8. З урахуванням параграфа 1, не повинно бути перешкод для перегляду органами з врегулювання перехідного періоду або будь-якої запланованої мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань, повідомлених відповідно до параграфа 6.

▼В

Підсекція 3

Імплементация інструменту внутрішнього визволу

Стаття 46

Оцінювання суми внутрішнього визволу

1. Держави-члени забезпечують, щоб при застосуванні інструменту внутрішнього визволу органи з врегулювання оцінювали на підставі вартості, згідно зі статтею 36, сукупність:

- (a) у відповідних випадках, суму, на яку ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ повинні бути списані, з метою забезпечення того, щоб вартість чистих активів установи, яка підлягає врегулюванню, дорівнювала нулю; і
- (b) у відповідних випадках, суму, на яку ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ повинні бути конвертовані в акції або інші типи інструментів капіталу, щоб відновити співвідношення основного капіталу першого рівня:
 - (i) установи, яка підлягає врегулюванню; або
 - (ii) перехідної установи.

2. Оцінювання, зазначене у параграфі 1 цієї статті, встановлює суму, на яку ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ повинні бути списані або конвертовані, щоб відновити співвідношення основного капіталу першого рівня установи, яка підлягає врегулюванню, або, у застосовних випадках, встановлює співвідношення перехідної установи, враховуючи будь-який внесок капіталу механізму фінансового врегулювання відповідно до пункту (d) статті 101(1) цієї Директиви, і з метою підтримання достатньої ринкової довіри до установи, яка підлягає врегулюванню, або перехідної установи й дозволяє, щонайменше один рік, надалі виконувати умови щодо надання дозволу й продовжувати діяльність, для якої вона має дозвіл відповідно до Директиви 2013/36/ЄС або Директиви 2014/65/ЄС.

Якщо органи з врегулювання мають намір використати інструмент розподілу активів згідно зі статтею 42, сума, на яку ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ повинні бути зменшені, враховує пруденційну оцінку потреб у капіталі суб'єкта управління активами.

3. Якщо капітал було списано відповідно до статей 59–62 і внутрішній визвіл був застосований відповідно до статті 43(2), а рівень списання, що ґрунтується на попередніх оцінках згідно зі статтею 36, перевищує вимоги, що відповідають остаточної оцінці згідно статті 36(10), можна застосовувати у необхідній мірі механізм підвищення вартості активів для задоволення вимог кредиторів, а потім акціонерів.

4. Органи з врегулювання встановлюють та підтримують домовленості, щоб забезпечити, що оцінювання та оцінка ґрунтуються на максимально актуальній і детальній інформації про активи і зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню.

Стаття 47

Поводження з акціонерами у разі внутрішнього визволу або списання чи конверсії інструментів капіталу

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при застосуванні інструменту внутрішнього визволу відповідно до статті 43(2) або списання чи конверсії інструментів капіталу відповідно до статті 59 органи з врегулювання застосовували до акціонерів і власників інших інструментів власності одну або обидві такі дії:

- (a) скасування існуючих акцій або інших інструментів власності або передача їх кредиторам, що беруть участь у визволі;
- (b) за умови, що відповідно до оцінки, проведеної, згідно зі статтею 36, установа, яка підлягає врегулюванню, має позитивну чисту вартість, розмивання частки існуючих акціонерів і власників інших інструментів власності внаслідок конверсії в акції або інші інструменти власності:
 - (i) відповідні інструменти капіталу, емітовані установою згідно з повноваженнями, зазначеними у статті 59(2); або
 - (ii) ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀, емітовані установою, яка підлягає врегулюванню, згідно з повноваженнями, зазначеними у пункті (f) статті 63(1).

Стосовно пункту (b) першого підпараграфа, конверсія відбувається із застосуванням ставки конверсії, що призводить до істотного розмивання існуючих часток участі або інших інструментів власності.

2. Дії, зазначені у параграфі 1, також застосовуються до акціонерів і власників інших інструментів власності, якщо зазначені акції або інші інструменти власності було емітовано або надано за таких умов:

- (a) внаслідок конверсії боргових інструментів у акції або інші інструменти власності відповідно до договірних умов первинних боргових інструментів, якщо подія, яка передуює або співпадає у часі

з оцінюванням органами з врегулювання, що установа або суб'єкт, зазначені у пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1), відповідають умовам врегулювання;

(b) внаслідок конверсії відповідних інструментів капіталу в інструменти основного капіталу першого рівня згідно зі статтею 60.

3. При розгляді питання про те, які заходи необхідно вжити відповідно до параграфа 1, органи врегулювання враховують:

(a) оцінку, проведenu відповідно до статті 36;

(b) суму, на яку за оцінкою органів з врегулювання елементи основного капіталу першого рівня повинні бути зменшені, а відповідні інструменти капіталу повинні бути списані або конвертовані відповідно до статті 60(1); та

(c) агреговану суму, оцінену органом з врегулювання відповідно до статті 46.

4. Як відступ від статей 22–25 Директиви 2013/36/ЄС, вимога повідомити згідно зі статтею 26 Директиви 2013/36/ЄС, статтею 10(3), статтею 11(1) і (2) і статтями 12 і 13 Директиви 2014/65/ЄС, а також вимога повідомити згідно зі статтею 11(3) Директиви 2014/65/ЄС, якщо застосування інструменту внутрішнього визволу або конверсія інструментів капіталу призвели б до придбання або збільшення кваліфікованої частки участі в установі, як зазначено у статті 22(1) Директиви 2013/36/ЄС або у статті 11(1) Директиви 2014/65/ЄС, компетентні органи проводять оцінювання згідно з вимогами цих статей у відповідний строк, що не відкладає застосування інструменту внутрішнього визволу або конверсії інструментів капіталу або перешкоджає досягненню відповідних цілей врегулювання завдяки діям з врегулювання.

5. Якщо компетентний орган цієї установи не завершив оцінювання, необхідне відповідно до параграфа 4 на дату застосування інструменту внутрішнього визволу або конверсії інструментів капіталу, стаття 38(9) застосовується до придбання або збільшення кваліфікованої частки участі набувачем внаслідок застосування інструменту внутрішнього визволу або конверсії інструментів капіталу.

6. До 3 липня 2016 року ЕВА повинне видати настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 про обставини, за яких дії, зазначені у параграфі 1 цієї статті, будуть доцільними, беручи до уваги чинники, зазначені у параграфі 3 цієї статті.

Стаття 48

Послідовність списання і конверсії

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при застосуванні інструменту внутрішнього визволу органи з врегулювання здійснювали повноваження на списання та конверсію, з виключеннями, передбаченими статтею 44(2) і (3), з дотриманням таких вимог:

(a) елементи основного капіталу першого рівня зменшуються відповідно до пункту (a) статті 60(1);

(b) якщо і тільки якщо загальне зменшення відповідно до пункту (a) є меншим, ніж сукупний розмір сум, зазначених у пунктах (b) і (c) статті 47(3), органи зменшують основну суму інструментів додаткового капіталу першого рівня до необхідного розміру та в межах своїх можливостей;

(c) якщо і тільки якщо загальне зменшення відповідно до пунктів (a) і (b) є меншим, ніж сукупний розмір сум, зазначених у пунктах (b) і (c) статті 47(3), органи зменшують основну суму інструментів другого рівня до необхідного розміру і в межах своїх можливостей;

(d) якщо і тільки якщо загальне зменшення акцій або інших інструментів власності і відповідних інструментів капіталу відповідно до пунктів (a), (b) і (c) є меншим, ніж сукупний розмір сум, зазначених у пунктах (b) і (c) статті 47(3), органи зменшують до необхідного розміру основну суму субординованого боргу, що не належить до додаткового капіталу першого або другого рівнів відповідно до ієрархії вимог у звичайних провадженнях щодо неплатоспроможності, разом зі списанням відповідно до пунктів (a), (b) і (c), для досягнення сукупного розміру сум, зазначених у пунктах (b) і (c) статті 47(3);

▼МЗ

- (е) якщо і тільки якщо загальне зменшення акцій або інших інструментів власності і відповідних інструментів капіталу та зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, відповідно до пунктів (а)–(d) цього параграфу є меншим, ніж сукупний розмір сум, зазначених у пунктах (b) і (d) статті 47(3), органи зменшують, наскільки це необхідно, основну суму або непогашену суму боргу щодо решти зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, включаючи боргові інструменти, зазначені у статті 108(3), відповідно до ієрархії вимог у звичайних провадженнях щодо неплатоспроможності, у тому числі встановлення черговості депозитів, передбаченої у статті 108, відповідно до статті 44, разом зі списанням відповідно до пунктів (а)–(d) цього параграфу для досягнення сукупного розміру сум, зазначених у пунктах (b) і (c) статті 47(3).

▼В

2. Застосовуючи повноваження щодо списання або конверсії, органи з врегулювання повинні розподілити збитки у формі сукупного розміру сум, зазначених у пунктах (b) і (c) статті 47(3), в однаковій мірі між акціями або іншими інструментами власності та ►МЗ зобов'язаннями, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ однакового рівня шляхом зменшення основної суми або непогашеної суми боргу щодо цих акцій або інших інструментів власності і ►МЗ зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ у тій же мірі, пропорційно до їх вартості, окрім випадків, у яких різні розподіли збитків між зобов'язаннями однакового рівня дозволені за обставин, зазначених у статті 44(3).

Цей параграф не перешкоджає тому, щоб зобов'язання, виключені з внутрішнього визволу відповідно до статті 44(2) і (3), отримували більш сприятливе ставлення, ніж ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ того ж рівня у звичайних провадженнях щодо неплатоспроможності.

3. Перед застосуванням списання або конверсії відповідно до пункту (е) параграфу 1 органи з врегулювання конвертують або зменшують основну суму на інструменти відповідно до пунктів (b), (c) і (d) параграфу 1, якщо ці інструменти містять такі умови і ще не були конвертовані:

- (а) умови, що передбачають зменшення основної суми інструменту у випадку настання події, що стосується фінансової ситуації, платоспроможності або рівнів власних коштів установи або суб'єкта, зазначених у пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (b) умови, що передбачають конверсію інструментів у акції або інші інструменти власності після настання такої події.

4. Якщо основна сума інструменту була зменшена, але не до нуля, відповідно до умов такого виду, згідно з пунктом (а) параграфу 3, перед застосуванням внутрішнього визволу відповідно до параграфу 1, органи з врегулювання застосовують повноваження на списання та конверсію до залишкової суми цієї основної суми відповідно до параграфу 1.

5. Під час ухвалення рішення щодо списання або конверсії зобов'язань у власний капітал органи з врегулювання не конвертують один клас зобов'язань, у той час як клас зобов'язань, нижчий по відношенню до цього класу, залишається, по суті, неконвертованим у власний капітал або не списаним, крім випадків, коли інше дозволено за умовами статті 44(2) і (3).

6. Для цілей цієї статті ЕВА повинне до 3 січня 2016 року видати настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо тлумачення взаємозв'язку між положеннями цієї Директиви та положеннями Регламенту (ЄС) № 575/2013 і Директиви 2013/36/ЄС.

▼МЗ

7. Держави-члени повинні забезпечити, щоб для суб'єктів, зазначених у пунктах (а)–(d) першого підпараграфу статті 1(1), усі вимоги, що виникають на підставі статей власних коштів, мали у

національному законодавстві, яке регулює звичайне провадження щодо неплатоспроможності, нижчу черговість пріоритету ніж будь-яка вимога, яка не виникає на підставі такої статті власних коштів.

Для цілей першого підпараграфу, у тій мірі, в якій інструмент лише частково визнається статтею власних коштів, увесь інструмент розглядається як вимога, що виникає на підставі такої статті власних коштів та має нижчий пріоритет, ніж будь-яка вимога, яка не виникає на підставі статті власних коштів.

Стаття 49

Деривативи

1. Держави-члени повинні забезпечити дотримання цієї статті, якщо органи з врегулювання застосовують повноваження на списання та конверсію до зобов'язань, що виникають з деривативів.

2. Органи з врегулювання виконують повноваження на списання та конверсію щодо зобов'язання, яке виникає з деривативу, лише під час або після ліквідації деривативів. Після набуття чинності врегулюванням органи з врегулювання уповноважені припиняти і ліквідувати будь-який деривативний контракт з цією метою.

Якщо деривативні зобов'язання було виключено з застосування інструменту внутрішнього визволу відповідно до статті 44(3), органи з врегулювання не зобов'язані розривати або ліквідувати деривативний контракт.

3. Якщо деривативні транзакції є предметом угоди про неттінг, орган з врегулювання або незалежний оцінювач встановлює в рамках оцінки відповідно до статті 36 зобов'язання, що виникають на підставі цих транзакцій на нетто-основі, відповідно до умов договору.

4. Органи з врегулювання визначають вартість зобов'язань, що виникають на підставі деривативів, відповідно до:

- (a) належних методик для визначення вартості класів деривативів, включно з транзакціями, що є предметами угоди про неттінг;
- (b) принципів визначення відповідного моменту часу, в який повинна бути встановлена вартість деривативної позиції; і
- (c) відповідних методик для порівняння втрати вартості, що виникла б внаслідок ліквідації та внутрішнього визволу деривативів, з сумою збитків, яких би зазнали деривативи у разі внутрішнього визволу.

5. ЕВА, після консультацій з європейським наглядовим органом (Європейським органом з цінних паперів і ринків) («ESMA»), створеним відповідно до Регламенту (ЄС) № 1095/2010, розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають методики і принципи, зазначені у пунктах (a), (b) і (c) параграфу 4, щодо оцінювання зобов'язань, які виникають на підставі деривативів.

Стосовно деривативних транзакцій, що є предметом угоди про неттінг, ЕВА враховує методику ліквідації, встановлену в угоді про неттінг.

ЕВА повинне подати Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 січня 2016 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 50

Коефіцієнт конверсії боргу в капітал

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання виконували повноваження, зазначені у статті 59(3) і пункті (f) статті 63(1), могли застосовувати різні коефіцієнти конверсії до

різних класів інструментів капіталу і зобов'язань відповідно до одного або обох принципів, зазначених у параграфах 2 і 3 цієї статті.

2. Коефіцієнт конверсії представляє належну компенсацію кредиторам, який зазнав впливу, за будь-які завдані збитки внаслідок здійснення повноважень на списання та конверсію.

3. Якщо застосовують різні коефіцієнти конверсії відповідно до параграфа 1, коефіцієнт конверсії, застосований до зобов'язань, які вважаються привілейованими відповідно до застосовного законодавства про неплатоспроможність, повинен бути вищим, ніж коефіцієнт конверсії, застосований до субординованих зобов'язань.

4. До 3 січня 2016 року ЕВА повинне видати настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо визначення коефіцієнтів конверсії.

Ці настанови повинні зазначати, зокрема, яким чином, кредитори, що зазнали впливу, можуть отримати відповідну компенсацію шляхом застосування коефіцієнта конверсії і відповідні коефіцієнти конверсії, які можуть належним чином відображати черговість привілейованих зобов'язань відповідно до застосовного законодавства про неплатоспроможність.

Стаття 51

Заходи відновлення платоспроможності та реорганізації, що супроводжують внутрішній визвіл

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку якщо органи з врегулювання застосовують інструмент внутрішнього визволу для рекапіталізації установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), згідно з пунктом (a) статті 43(2), вживалися заходи для забезпечення того, щоб план реорганізації діяльності цієї установи або суб'єкта був розроблений та імплементований відповідно до статті 52.

2. Заходи, зазначені у параграфі 1 цієї статті, можуть включати призначення органом з врегулювання особи або осіб відповідно до статті 72(1) з метою розроблення та імплементування плану реорганізації діяльності, необхідного відповідно до статті 52.

Стаття 52

План реорганізації діяльності

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб протягом одного місяця після застосування інструменту внутрішнього визволу до установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), відповідно до пункту (a) статті 43(2), орган управління або особа чи особи, призначені відповідно до статті 72(1), розробили і представили органу з врегулювання плану реорганізації діяльності, що відповідає вимогам параграфів 4 і 5 цієї статті. У разі застосування рамок державної допомоги Союзу держави-члени повинні забезпечити, щоб такий план був сумісним з планом реструктуризації, який установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), подають Комісії відповідно до цих рамок.

2. Якщо інструмент внутрішнього визволу відповідно до пункту (a) статті 43(2) застосовується до двох або більше суб'єктів групи, план реорганізації діяльності розробляється материнською установою Союзу і охоплює усі установи, що входять до групи, відповідно до процедури, зазначеної у статтях 7 і 8, та надається органу з врегулювання на рівні групи. Орган з врегулювання на рівні групи повідомляє план іншим відповідним органам з врегулювання та ЕВА.

3. За виняткових обставин і коли це є необхідним для досягнення цілей врегулювання, орган з врегулювання може продовжити період, зазначений у параграфі 1, щонайбільше на два місяці з моменту застосування інструменту внутрішнього визволу.

Якщо план реорганізації діяльності потрібно повідомити, відповідно до рамок державної допомоги Союзу, орган з врегулювання може продовжити період, зазначений у параграфі 1, щонайбільше на два

місяці з моменту застосування інструменту внутрішнього визволу або до терміну, встановленого рамками державної допомоги Союзу, залежно від того, що настане раніше.

4. План реорганізації діяльності встановлює заходи, спрямовані на відновлення довгострокової життєздатності установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або частин діяльності протягом розумного періоду часу. Ці заходи ґрунтуються на реалістичних припущеннях про економічні і фінансові ринкові умови, за яких установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), будуть працювати.

План реорганізації діяльності враховує, між іншим, поточний стан і подальші перспективи фінансових ринків, що відображають припущення найкращого і найгіршого сценаріїв, включно з поєднанням подій, що дозволяють визначити найвразливіші місця установи. Припущення порівнюють з відповідними показниками, застосовними для усього сектору.

5. План реорганізації діяльності включає, принаймні, такі елементи:

- (a) детальну діагностику чинників і проблем, які спричинили те, що установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), є неспроможними або імовірно стануть неспроможними, а також обставин, які призвели до їхніх труднощів;
- (b) опис заходів, спрямованих на відновлення довгострокової життєздатності установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), які необхідно ухвалити;
- (c) графік імплементації цих заходів.

6. Заходи, спрямовані на відновлення довгострокової життєздатності установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), можуть включати:

- (a) реорганізацію діяльності установи, зазначеної у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (b) зміни операційних систем й інфраструктури у межах установи;
- (c) відмову від збиткової діяльності;
- (d) реструктуризацію існуючої діяльності, яка може стати конкурентоспроможною;
- (e) продаж активів або напрямів діяльності.

7. Протягом одного місяця з дати подання плану реорганізації діяльності відповідний орган з врегулювання оцінює вірогідність того, що план, у разі його імплементації, відновить довгострокову життєздатність установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1). Оцінювання здійснюється за погодженням із відповідним компетентним органом.

Якщо орган з врегулювання і компетентний орган переконалися, що план уможливить досягнення цієї цілі, орган з врегулювання затверджує план.

8. Якщо орган з врегулювання не переконався, що план уможливить досягнення цілі відповідно до параграфу 7, орган з врегулювання за погодженням із компетентним органом повідомляє орган управління або особу чи осіб, призначених, відповідно до статті 72(1), про свої сумніви, або ж вимагає внесення змін до плану зі врахуванням цих сумнівів.

9. Протягом двох тижнів з дати отримання повідомлення відповідно до параграфу 8 орган управління або особа чи особи, призначені відповідно до статті 72(1), подають змінений план на затвердження органам з врегулювання. Орган з врегулювання оцінює змінений план і повідомляє орган управління або особу чи осіб, призначених відповідно до статті 72(1), протягом одного тижня, чи він переконався, що змінений план враховує повідомлені сумніви чи необхідно внести подальші зміни.

10. Орган управління або особа чи особи, призначені відповідно до статті 72(1), імплементують план реорганізації, погоджений органом з врегулювання і компетентним органом, та, принаймні кожні шість місяців, представляють звіт органу з врегулювання про прогрес імплементації плану.

11. Орган управління або особа чи особи, призначені відповідно до статті 72(1), вносять зміни до плану, якщо, за висновком органу з врегулювання за згодою компетентного органу, це необхідно для

досягнення мети відповідно до параграфу 4, і подають ці зміни органу з врегулювання на затвердження.

12. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають:

- (a) мінімальний набір елементів, що повинен бути включений у план реорганізації діяльності відповідно до параграфу 5; і
- (b) мінімальний зміст звітів відповідно до параграфу 10.

ЕВА повинне подати Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 січня 2016 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

13. До 3 січня 2016 року ЕВА повинне видати настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо визначення подальших мінімальних критеріїв, яким повинен відповідати план реорганізації діяльності для затвердження органом з врегулювання відповідно до параграфу 7.

14. Беручи до уваги, у відповідних випадках, досвід, набутий під час застосування настанов, зазначених у параграфі 13, ЕВА може розробити проект регуляторних технічних стандартів для визначення подальших мінімальних критеріїв, яким повинен відповідати план реорганізації діяльності для затвердження органом з врегулювання відповідно до параграфу 7.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Підсекція 4

Інструмент внутрішнього визволу: додаткові положення

Стаття 53

Наслідки застосування внутрішнього визволу

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, якщо орган з врегулювання виконує повноваження відповідно до статті 59(2) і пунктів (e)–(i) статті 63(1), зменшення основної або непогашеної суми боргу, конверсія або анулювання набирали чинності і одразу ставали зобов'язальними для установи, яка підлягає врегулюванню, а також для кредиторів і акціонерів, що зазнали впливу.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб орган з врегулювання мав повноваження завершувати або вимагати завершення усіх адміністративних і процедурних завдань, необхідних для здійснення повноважень, зазначених у статті 59(2) і пунктах (e)–(i) статті 63(1), включно із:

- (a) внесенням змін до усіх відповідних реєстрів;
- (b) делістингом або вилученням з обороту акцій чи інших інструментів власності або боргових інструментів;
- (c) лістингом або допуском до торгівлі новими акціями або іншими інструментами власності;
- (d) повторним лістингом або повторним допуском боргових інструментів, які були списані без вимог випуску проспекту відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2003/71/ЄС (⁹).

3. Якщо орган з врегулювання зменшує до нуля основну суму або непогашену суму боргу щодо зобов'язання на підставі повноваження, зазначеного у пункті (e) статті 63(1), це зобов'язання і будь-які зобов'язання або вимоги, що виникають щодо нього і не накопичуються, у момент здійснення повноважень розглядаються для усіх цілей як погашені, і не можуть бути заявлені у подальших провадженнях щодо установи, яка підлягає врегулюванню, або до установи- правонаступника за подальшої ліквідації.

4. Якщо орган з врегулювання зменшує частково, але не повністю, основну суму або непогашену суму боргу щодо зобов'язання за допомогою повноваження, зазначеного в пункті (є) статті 63(1):

- (a) зобов'язання повинне бути погашене в розмірі зменшеної суми;
- (b) відповідний інструмент або угода, відповідно до яких сформувалось первинне зобов'язання, надалі застосовуються до залишку основної суми або непогашеної суми боргу щодо зобов'язання, за умови, що зміна суми відсотків, що підлягають виплаті, відображає зменшення основної суми і будь-які подальші зміни умов, які орган з врегулювання може вносити на підставі повноваження, зазначеного в пункті (j) статті 63(1).

Стаття 54

Усунення процедурних перешкод для внутрішнього визволу

1. Без обмеження пункту (i) статті 63(1), держави-члени, якщо застосовно, вимагають, щоб установи і суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), підтримували увесь час достатню кількість дозволеного до випуску акціонерного капіталу або інших інструментів основного капіталу першого рівня так, щоб у випадку, якщо орган з врегулювання здійснює повноваження, зазначені у пунктах (e) і (f) статті 63(1), щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або їхніх дочірніх компаній, установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), мали можливість емісії достатньої кількості нових акцій або інших інструментів власності, щоб забезпечити ефективну конверсію зобов'язань у акції або інші інструменти власності.
2. Органи з врегулювання оцінюють, чи доцільно запроваджувати вимогу, встановлену у параграфі 1, до певної установи або суб'єкта, зазначених у пунктах (b), (c) або (d) статті 1(1), в контексті розробки і підтримання плану врегулювання для цієї установи або групи, беручи до уваги, зокрема, дії з врегулювання, передбачені цим планом. Якщо план врегулювання передбачає можливе застосування інструменту внутрішнього визволу, органи перевіряють, чи дозволений до випуску акціонерний капітал або інші інструменти основного капіталу першого рівня достатні для покриття сукупного розміру сум, зазначених у пунктах (b) і (c) статті 47(3).
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб не було процедурних перешкод у конверсії зобов'язань у акції або інші інструменти власності, що існують на підставі їхніх установчих документів або статутів, включно з переважними правами на придбання акцій для акціонерів або вимог щодо згоди акціонерів на збільшення капіталу.
4. Ця стаття не обмежує зміни до директив 82/891/ЄЕС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС і Директиви 2012/30/ЄС, викладених у розділі X цієї Директиви.

▼МЗ

Стаття 55

Договірне визнання внутрішнього визволу

1. Держави-члени вимагають, щоб установи і суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), включали договірну умову, відповідно до якої кредитор або сторона договору, або інструмент, що встановлює зобов'язання, визнавали, що зобов'язання можуть підлягати повноваженням на списання та конверсію і погоджуватися бути зв'язаними будь-яким зменшенням основної або непогашеної суми боргу, конверсією або анулюванням, що виконується внаслідок здійснення таких повноважень органами з врегулювання, за умови, що зобов'язання виконує усі такі умови:
 - (a) зобов'язання не виключено відповідно статті 44(2);
 - (b) зобов'язання не є депозитом, зазначеним у пункті (a) статті 108;
 - (c) зобов'язання регулюється законодавством третьої країни;
 - (d) зобов'язання випущено або укладено після дати, з якої держава-член застосовує ухвалені

положення для транспонування цієї секції.

Органи з врегулювання можуть ухвалити рішення про те, що зобов'язання у першому підпараграфі цього параграфа не застосовується до установ або суб'єктів, щодо яких вимога відповідно до статті 45(1) дорівнює сумі поглинання збитків, як визначено у пункті (а) статті 45с(2), за умови, що зобов'язання, які виконують умови, зазначені у першому підпараграфі, та які не включають договірну умову, зазначену у першому підпараграфі, не зараховують до такої вимоги.

Перший підпараграф не застосовують, якщо орган з врегулювання держави-члена встановлює, що зобов'язання або інструменти відповідно до першого підпараграфа можуть підлягати повноваженням на списання та конверсію органу з врегулювання держави-члена відповідно до законодавства третьої країни або зобов'язальної угоди, укладеної з цією третьою країною.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, якщо установа або суб'єкт відповідно до пункту (b), (c) або (d) статті 1(1) встановить, що з юридичної або іншої точки зору неможливо включити у договірні положення, що регулюють відповідне зобов'язання, умову, що вимагається відповідно до параграфа 1, така установа або суб'єкт повідомила про своє встановлення, включаючи встановлення класу зобов'язання та обґрунтування такого встановлення, органу з врегулювання. Установа або суб'єкт повинні надати органу з врегулювання усю інформацію, яку запитує орган з врегулювання, у розумний строк після отримання повідомлення, щоб орган з врегулювання міг оцінити наслідки такого повідомлення для можливості врегулювання такої установи або суб'єкта.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку повідомлення відповідно до першого підпараграфа цього параграфа зобов'язання включати у договірні положення умову, що вимагається відповідно до параграфа 1, автоматично призупинялося з моменту отримання повідомлення органом з врегулювання.

У випадку, якщо орган з врегулювання дійде висновку про те, що з юридичної або іншої точки зору не є неможливим включити у договірні положення умову, що вимагається відповідно до параграфа 1, враховуючи необхідність забезпечити можливість врегулювання установи або суб'єкта, він вимагатиме, у розумний строк після повідомлення відповідно до першого підпараграфа, включення такої договірної умови. Орган з врегулювання може додатково вимагати від установи або суб'єкта змінити свою практику щодо застосування виключення з договірного визнання внутрішнього визволу.

Зобов'язання, зазначені у першому підпараграфі цього параграфа, не включають інструменти додаткового капіталу першого рівня, інструменти другого рівня та боргові інструменти, зазначені у пункті (48)(ii) статті 2(1), якщо такі інструменти є незабезпеченими зобов'язаннями. Крім того, зобов'язання, зазначені у першому підпараграфі цього параграфа, мають вищий пріоритет, ніж зобов'язання, зазначені у пунктах (a), (b) і (c) статті 108(2) та статті 108(3).

Якщо орган з врегулювання у контексті оцінювання можливості врегулювання установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) у відповідності до статей 15 і 16 або у будь-який інший момент встановлює, що в межах класу зобов'язань, який включає прийнятні зобов'язання, сума зобов'язань, які відповідно до першого підпараграфа цього параграфа не включають договірну умову, зазначену в параграфі 1, разом з зобов'язаннями, виключеними з застосування інструменту внутрішнього визволу відповідно до статті 44(2) або які імовірно будуть виключені відповідно до статті 44(3), становить більше 10 % такого класу, він невідкладно оцінить вплив цього факту на можливість врегулювання такої установи або суб'єкта, включаючи вплив на можливість врегулювання в результаті ризику порушення гарантій кредиторів, передбачених у статті 73, при застосуванні повноваження на списання та конверсію до прийнятних зобов'язань.

Якщо орган з врегулювання дійде висновку, на підставі оцінювання, зазначеного у п'ятому підпараграфі цього параграфа, що зобов'язання, які відповідно до першого підпараграфа не включають договірну умову, зазначену в параграфі 1, створюють значну перешкоду для можливості врегулювання, він застосує повноваження, передбачені у статті 17, залежно від випадку, щоб усунути перешкоду для можливості врегулювання.

Зобов'язання, для яких установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), неспоможні включити у договірні положення умову, що вимагається відповідно до параграфу 1 цієї статті або для яких, відповідно до цього параграфу, така вимога не застосовується, не враховуються до мінімальної вимоги до власних коштів та прийнятних зобов'язань.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли вимагати, щоб установи та суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), надавали органам юридичний висновок щодо юридичної можливості примусового виконання і дієвості договірної умови, зазначеної в параграфі 1 цієї статті.

4. Якщо установа або суб'єкт відповідно до пункту (b), (c) або (d) статті 1(1) не включає у договірні положення, що регулюють відповідне зобов'язання, договірну умову, що вимагається відповідно до параграфу 1 цієї статті, це не перешкоджає органу з врегулювання здійснювати повноваження на списання та конверсію щодо цього зобов'язання.

5. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для подальшого встановлення списку зобов'язань, до яких застосовується виключення у параграфі 1, змісту договірної умови, що вимагається у цьому параграфі, беручи до уваги різні моделі діяльності установ.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для подальшого визначення:

- (a) умов, за яких з юридичної або іншої точки зору було б неможливо для установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), включати договірну умову, зазначену в параграфі 1 цієї статті, у певні категорії зобов'язань;
- (b) умов для органу з врегулювання, щоб вимагати включення договірної умови відповідно до третього підпараграфу параграфа 2;
- (c) обґрунтованих строків для органу з врегулювання, щоб вимагати включення договірної умови відповідно до третього підпараграфу параграфа 2;

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 28 червня 2020 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

7. Орган з врегулювання визначає, якщо він вважає за необхідне, категорії зобов'язань, для яких установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), можуть встановити, що з юридичної або іншої точки зору неможливо включити договірну умову, зазначену в параграфі 1 цієї статті, на основі умов, визначених надалі в результаті застосування параграфу 6.

8. ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів з метою визначення єдиних форматів та зразків для повідомлення органів з врегулювання для цілей параграфа 2.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів до 28 червня 2020 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі цього параграфу, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

▼В

Стаття 56

Державні інструменти фінансової стабілізації

1. Держави-члени можуть передбачати надзвичайну публічну фінансову підтримку через додаткові інструменти фінансової стабілізації відповідно до параграфу 3 цієї статті, статті 37(10) і рамок

державної допомоги Союзу з метою участі у врегулюванні установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), в тому числі шляхом безпосереднього втручання з метою уникнення їх ліквідації для досягнення цілей врегулювання, зазначених у статті 31(2), щодо держави-члена або Союзу в цілому. Ця діяльність проваджується під керівництвом компетентного міністерства або уряду у тісній співпраці з органом з врегулювання.

2. Для того, щоб встановити державні інструменти фінансової стабілізації, держави-члени повинні забезпечити, щоб їхні компетентні міністерства або уряди мали відповідні повноваження щодо врегулювання, визначені у статтях 63–72, а також забезпечити застосування статей 66, 68, 83 і 117.

3. Державні інструменти фінансової стабілізації використовують у крайньому разі після оцінювання і використання інших інструментів врегулювання, наскільки це максимально можливо, для збереження фінансової стабільності, як встановлено компетентним міністерством або урядом після консультацій з органом з врегулювання.

4. Застосовуючи державні інструменти фінансової стабілізації, держави-члени повинні забезпечити, щоб їхні компетентні міністерства або уряди і орган з врегулювання застосовували інструменти тільки якщо виконуються усі умови, встановлені у статті 32(1), а також одна з таких умов:

- (a) компетентне міністерство або уряд і орган з врегулювання після консультацій з центральним банком і компетентним органом встановлюють, що застосування інструментів врегулювання не було б достатнім для уникнення значних негативних наслідків для фінансової системи;
- (b) компетентне міністерство або уряд і орган з врегулювання встановлюють, що застосування інструментів врегулювання не було б достатнім для захисту публічних інтересів, якщо установа попередньо отримала надзвичайну підтримку ліквідності від центрального банку;
- (c) стосовно інструменту тимчасової публічної власності компетентне міністерство або уряд, після консультацій з компетентним міністерством та органом з врегулювання встановлюють, що застосування інструментів врегулювання не було б достатнім для захисту публічних інтересів, якщо установі було попередньо надано публічну підтримку капіталу через інструмент підтримки капіталу.

5. До інструментів фінансової стабілізації належать:

- (a) публічний інструмент підтримки капіталу відповідно до статті 57;
- (b) інструмент тимчасової публічної власності відповідно до статті 58.

Стаття 57

Публічний інструмент підтримки капіталу

1. Держави-члени можуть, за умови дотримання національного корпоративного законодавства, брати участь у рекапіталізації установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї Директиви, шляхом надання їм капіталу в обмін на такі інструменти, відповідно до вимог Регламенту (ЄС) № 575/2013:

- (a) інструменти основного капіталу першого рівня;
- (b) інструменти додаткового капіталу першого або другого рівнів.

2. Держави-члени повинні забезпечити, наскільки це дозволяє розподіл акцій в установі або суб'єкті, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), щоб цими установами або суб'єктами, які підлягають публічному інструменту підтримки капіталу, відповідно до цієї статті, управляли на комерційній або професійній основі.

3. Якщо держава-член застосовує публічний інструмент підтримки капіталу відповідно до цієї статті, вона повинна забезпечити, щоб її частку участі в установі або суб'єкті, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), було передано в приватний сектор, як тільки це дозволять комерційні і фінансові обставини.

Інструмент тимчасової публічної власності

1. Держави-члени можуть взяти установу або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), у тимчасову публічну власність.
2. З цією метою держава-член може видавати один або більше наказів про передачу акцій, у яких одержувачем є:
 - (a) особа, призначена державою-членом; або
 - (b) компанія, яка повністю знаходиться у власності держави-члена.
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб установами або суб'єктами, зазначеними у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), які підлягають інструменту тимчасової публічної власності, відповідно до цієї статті, управляли на комерційній і професійній основі і щоб вони були передані в приватний сектор, як тільки це дозволять комерційні і фінансові обставини.

ГЛАВА V

▼ МЗ

Списання або конверсія інструментів капіталу та прийятних зобов'язань

▼ В

Стаття 59

▼ МЗ

Вимога списання або конверсії відповідних інструментів капіталу та прийятних зобов'язань

1. Повноваження на списання або конверсію відповідних інструментів капіталу та прийятних зобов'язань можна здійснювати:
 - (a) незалежно від дії з врегулювання; або
 - (b) у поєднанні з дією з врегулювання, якщо виконуються умови врегулювання, зазначені у статтях 32, 32а або 33.

Якщо відповідні інструменти капіталу та прийятні зобов'язання були придбані органом з врегулювання опосередковано через інші суб'єкти у тій самій групі врегулювання, повноваження на списання або конверсію таких відповідних інструментів капіталу та прийятних зобов'язань виконуються разом з виконанням такого ж повноваження на рівні материнської компанії відповідного суб'єкта або на рівні інших материнських компаній, які не є суб'єктами врегулювання, так, щоб збитки ефективно передавалися суб'єкту врегулювання, а відповідний суб'єкт рекапіталізувався ним.

Після виконання повноваження на списання або конверсію відповідних інструментів капіталу та прийятних зобов'язань незалежно від дії з врегулювання, необхідно провести оцінювання, передбачене у статті 74, та застосовується стаття 75.

▼ МЗ

1а. Повноваження на списання та конверсію прийятних зобов'язань незалежно від дії з врегулювання може виконуватися лише щодо прийятних зобов'язань, які виконують умови, зазначені у пункті (a) статті 45f(2) цієї Директиви, за виключенням умов, пов'язаних з залишковим строком погашення зобов'язань, встановленим у статті 72c(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Коли виконується таке повноваження, держави-члени повинні забезпечити, щоб списання і конверсія здійснювалися відповідно до принципу, зазначеного у пункті (g) статті 34(1).

1б. Якщо дія з врегулювання здійснюється щодо суб'єкта врегулювання або, за виняткових обставин, з відхиленням від плану врегулювання, щодо суб'єкта, що не є суб'єктом врегулювання, сума, що зменшується, списується або конвертується відповідно до статті 60(1) на рівні такого суб'єкта, зараховується до граничних сум, встановлених у статті 37(10) та пункті (а) статті 44(5), або пункті (а) статті 44(8), що застосовують до відповідного суб'єкта.

▼В

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження на списання або конверсію відповідних ►МЗ інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань, зазначених у параграфі 1а, ◀ у акції або інші інструменти власності установ і суб'єктів зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1).

▼МЗ

3. Держави-члени повинні вимагати, щоб органи з врегулювання здійснювали повноваження на списання або конверсію відповідно до статті 60 і без зволікань стосовно відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань, зазначених у параграфі 1а, емітованих установою або суб'єктом, зазначеними у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), коли застосовується принаймні одна з таких умов:

- (a) якщо було здійснено встановлення, що виконуються умови врегулювання, зазначені у статтях 32, 32а або 33, до здійснення дії з врегулювання.
- (b) відповідний орган встановлює, що установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) і (d) статті 1(1), не будуть життєздатними, якщо таке повноваження не буде здійснено щодо відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань, зазначених у параграфі 1а;

▼В

- (c) якщо відповідні інструменти капіталу емітовані дочірньою компанією і якщо ці інструменти капіталу визнаються з метою задоволення вимог до власних коштів на індивідуальній і консолідованій основі, відповідний орган держави-члена органу консолідованого нагляду і відповідний орган держави-члена дочірньої компанії встановлюють у формі спільного рішення відповідно до статті 92(3) і (4), що група не буде життєздатною, якщо повноваження на списання або конверсію не буде здійснене стосовно цих інструментів;
- (d) якщо відповідні інструменти капіталу емітовані на рівні материнської компанії і якщо ці інструменти капіталу визнаються для цілей задоволення вимог до власних коштів на індивідуальній основі на рівні материнської компанії або на консолідованій основі, і відповідний орган держави-члена органу консолідованого нагляду встановлює, що група не буде життєздатною, якщо повноваження на списання або конверсію не будуть здійснені стосовно цих інструментів;
- (e) установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), вимагають надзвичайної публічної фінансової підтримки, за винятком будь-яких обставин, визначених у пункті (d)(iii) статті 32(4).

4. Для цілей параграфу 3, установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або група більше не вважаються життєздатними, тільки якщо виконуються обидві умови:

- (a) установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або група є неспроможними або імовірно стануть неспроможними;
- (b) беручи до уваги часові обмеження та інші відповідні обставини, не існує обґрунтованої перспективи того, що будь-яка дія, включно з альтернативними заходами приватного сектора або дії органів нагляду (включно з заходами раннього втручання), окрім списання або конверсії ►МЗ інструментів капіталу або прийнятних зобов'язань, зазначених у параграфі 1а ◀, незалежно або у поєднанні з діями з врегулювання, могла б запобігти неспроможності установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або групи в розумний термін.

5. Для цілей пункту (а) параграфа 4 цієї статті установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), вважаються неспроможними або такими, що імовірно стануть неспроможним, якщо виникає принаймні одна з обставин, встановлених у статті 32(4).
6. Для цілей пункту (а) параграфа 4 група вважається неспроможною або такою, що імовірно стане неспроможною, якщо група порушує або існують об'єктивні чинники, які підтверджують встановлення того, що група у найближчому майбутньому порушить консолідовані пруденційні вимоги таким чином, що виправдав би дію компетентного органу, в тому числі, але не обмежуючись, що група зазнала або імовірно зазнає збитків, які вичерпають усі власні кошти або їх значну частину.
7. Відповідний інструмент капіталу, емітований дочірньою компанією, не повинен бути списаним в більшій мірі або конвертованим на гірших умовах, відповідно до пункту (c) параграфа 3, ніж інструменти капіталу такої ж черговості на рівні материнської компанії, які було списано або конвертовано.
8. Якщо компетентний орган здійснює встановлення, зазначене у параграфі 3 цієї статті, він повинен негайно повідомити орган з врегулювання, відповідальний за устанovu або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), якщо це не той самий орган.
9. Перед здійсненням встановлення, зазначеного у пункті (c) параграфа 3 цієї статті, стосовно дочірньої компанії, що емітує відповідні інструменти капіталу, які визнаються з метою виконання вимог до власних коштів на індивідуальній і консолідованій основі, належний орган повинен дотримуватись вимог щодо повідомлення і консультації, встановлених у статті 62.
10. Перед здійсненням повноваження на списання або конверсію ►МЗ інструментів капіталу або прийнятних зобов'язань, зазначених у параграфі 1а ◀, органи з врегулювання повинні забезпечити, щоб оцінювання активів і зобов'язань установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) і (d) статті 1(1), проводилось відповідно до статті 36. Це оцінювання становить основу для розрахунку списання, яке необхідно застосовувати до відповідних ►МЗ інструментів капіталу або прийнятних зобов'язань, зазначених у параграфі 1а ◀, для поглинання збитків і рівня конверсії, який потрібно застосовувати до відповідних ►МЗ інструментів капіталу або прийнятних зобов'язань, зазначених у параграфі 1а ◀, для рекапіталізації установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) і (d) статті 1(1).

Стаття 60

▼МЗ

Положення щодо списання або конверсії відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань

▼В

1. Дотримуючись вимоги, встановленої у статті 59, органи з врегулювання здійснюють повноваження на списання або конверсію відповідно до черговості вимог в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності, що призводять до таких результатів:
 - (a) елементи основного капіталу першого рівня зменшують спершу пропорційно до збитків і до розміру їх обсягу, а орган з врегулювання виконує одну або обидві дії, зазначені у статті 47(1), щодо власників інструментів основного капіталу першого рівня;
 - (b) основну суму інструментів додаткового капіталу першого рівня списано або конвертовано в інструменти основного капіталу першого рівня або виконуються обидві дії у необхідній мірі для досягнення цілей врегулювання, викладених у статті 31, або відповідно до обсягу відповідних інструментів капіталу, залежно від того, яка вартість є нижчою;
 - (c) основну суму додаткових інструментів другого рівня списано або конвертовано в інструменти основного капіталу першого рівня або виконуються обидві дії у необхідній мірі для досягнення цілей врегулювання, викладених у статті 31, або відповідно до обсягу відповідних інструментів капіталу, залежно від того, яка вартість є нижчою.

▼ МЗ

- (d) основну суму прийнятних зобов'язань, зазначених у статті 59(1a), списано або конвертовано в інструменти основного капіталу першого рівня або виконуються обидві дії у необхідній мірі для досягнення цілей врегулювання, викладених у статті 31, або відповідно до обсягу відповідних прийнятних зобов'язань, залежно від того, яка вартість є нижчою.

▼ МЗ

2. Якщо основну суму відповідного інструменту капіталу або прийнятних зобов'язань, зазначених у статті 59(1a), списано:

- (a) зменшення такої основної суми повинно мати тривалий характер та на нього повинно поширюватися підвищення вартості відповідно до механізму відшкодування, зазначеного у статті 46(3);
- (b) у власника відповідного інструменту капіталу або прийнятних зобов'язань, зазначених у статті 59(1a), не залишається жодних зобов'язань щодо суми інструменту, яку було списано, або у зв'язку з цією сумою, за винятком будь-яких вже накопичених зобов'язань, і будь-якої відповідальності за збитки, які можуть виникнути в результаті оскарження, що ставить під сумнів правомірність здійснення повноваження на списання;
- (c) жодна компенсація не сплачується власникам відповідних інструментів капіталу або прийнятних зобов'язань, зазначених у статті 59(1a), відмінна від тієї, що зазначена у параграфі 3 цієї статті.

▼ В

3. ► МЗ Для здійснення конверсії відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань, зазначених у статті 59(1a), відповідно до пунктів (b), (c) і (d) параграфу 1 цієї статті органи з врегулювання можуть вимагати, щоб установи і суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), емітували інструменти основного капіталу першого рівня для власників відповідних інструментів капіталу та прийнятних зобов'язань. Відповідні інструменти капіталу та такі зобов'язання можуть бути конвертовані тільки якщо виконуються такі умови: ◀

- (a) ці інструменти основного капіталу першого рівня емітовані установою або суб'єктом, зазначеним у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або материнською компанією установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), за згодою органу з врегулювання, установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або, у відповідних випадках, органу з врегулювання материнської компанії;
- (b) ці інструменти основного капіталу першого рівня емітовані до будь-якої емісії акцій або інших інструментів власності цією установою або цим суб'єктом, зазначеними у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), з метою надання власних коштів державою або державною установою;
- (c) ці інструменти основного капіталу першого рівня надано і передано одразу після здійснення повноваження на конверсію;
- (d) коефіцієнт конверсії, який визначає кількість інструментів основного капіталу першого рівня, які надаються кожному відповідному ► МЗ інструменту капіталу або прийнятному зобов'язанню відповідно до статті 59(1a) ◀, відповідає принципам, встановленим у статті 50, і будь-яким настановам, розробленим ЕВА згідно зі статтею 50(4).

4. Для цілей надання інструментів основного капіталу першого рівня відповідно до параграфу 3, органи з врегулювання можуть вимагати, щоб установи і суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), постійно мали необхідний попередній дозвіл на емісію відповідної кількості інструментів основного капіталу першого рівня.

5. Якщо установа відповідає умовам врегулювання і орган з врегулювання вирішує застосувати інструмент врегулювання щодо цієї установи, орган з врегулювання повинен відповідати вимозі, встановленій у статті 59(3), перед застосуванням інструменту врегулювання.

Органи, відповідальні за встановлення

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органами, відповідальними за встановлення відповідно до статті 59(3), були органи, визначені у цій статті.
2. Кожна держава-член повинна визначити в національному законодавстві відповідний орган, відповідальний за здійснення встановлення відповідно до статті 59. Відповідний орган може бути компетентним органом або органом з врегулювання відповідно до статті 32.
3. Якщо відповідні інструменти капіталу визнаються з метою задоволення вимог до власних коштів відповідно до статті 92 Регламенту (ЄС) № 575/2013 на індивідуальній основі, орган, відповідальний за здійснення встановлення, зазначений у статті 59(3) цієї Директиви, є належним органом держави-члена, в якій установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), отримали дозвіл відповідно до Розділу III Директиви 2013/36/ЄС.

▼МЗ

Якщо відповідні інструменти капіталу або прийнятні зобов'язання, зазначені у статті 59(1a) цієї директиви, визнаються з метою задоволення вимог, зазначених у статті 45f(1) цієї директиви, органом, відповідальним за здійснення встановлення, зазначеного у статті 59(3) цієї Директиви, є належний орган держави-члена, в якому установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї директиви, отримали дозвіл відповідно до Розділу III Директиви 2013/36/ЄС.

▼В

4. Якщо відповідні інструменти капіталу емітовані установою або суб'єктом, зазначеними у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), що є дочірньою компанією, і визнаються для цілей виконання вимог до власних коштів на індивідуальній або консолідованій основі, органом, відповідальним за здійснення встановлення відповідно до статті 59(3), є:
 - (a) відповідний орган держави-члена, в якій установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї Директиви, які емітували ці інструменти, були засновані відповідно до Розділу III Директиви 2013/36/ЄС, є відповідальним за здійснення встановлення, зазначеного у пункті (b) статті 59(3) цієї Директиви;
 - (b) відповідний орган держави-члена органу консолідованого нагляду і відповідний орган держави-члена, в якому установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї Директиви, які емітували ці інструменти, було створено відповідно до Розділу III Директиви 2013/36/ЄС, є відповідальним за здійснення спільного встановлення у формі спільного рішення, зазначеного у пункті (b) статті 59(3) цієї Директиви.

Застосування на консолідованій основі: процедура встановлення

▼МЗ

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб перед здійсненням встановлення відповідно до пункту (b), (c), (d) або (e) статті 59(3) щодо дочірньої компанії, що емітує відповідні інструменти капіталу або прийнятні зобов'язання, як зазначено у статті 59(1a), для цілей виконання вимоги зазначеної у статті 45f на індивідуальній основі, або відповідні інструменти капіталу, визнані для цілей виконання вимог до власних коштів на індивідуальній або консолідованій основі, належні органи дотримувались таких вимог:
 - (a) при розгляді питання про те, чи здійснювати встановлення, зазначене у пункті (b), (c), (d) або (e) статті 59(3), після консультацій органу з врегулювання відповідного суб'єкта врегулювання, він повідомляє, протягом 24 годин після консультації, такий орган з врегулювання
 - (i) орган консолідованого нагляду, і, якщо це різні органи, належний орган держави-члена, в

якій розташований орган консолідованого нагляду;

- (ii) органи з врегулювання інших суб'єктів у межах тієї ж групи врегулювання, які прямо або опосередковано придбали зобов'язання, зазначені у статті 45f(2), у суб'єкта, до якого застосовується стаття 45f(1);
- (b) при розгляді питання про те, чи здійснювати встановлення відповідно до пункту (с) статті 59(3), без зволікань повідомляє компетентний орган, відповідальний за кожну установу або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c), або (d) статті 1(1), які емітували відповідні інструменти капіталу, стосовно яких повинні здійснюватися повноваження на списання або конверсію, у разі здійснення такого встановлення, і, якщо це різні органи, відповідні органи держави-члена, в якій розташовані компетентні органи і орган консолідованого нагляду.

▼В

2. Здійснюючи встановлення відповідно до пункту (с), (d) або (е) статті 59(3), якщо установа або група провадить транскордонну діяльність, належні органи повинні враховувати потенційний вплив врегулювання в усіх державах-членах, в яких установа або група провадить діяльність.
3. Належний орган супроводжує повідомлення відповідно до параграфу 1 поясненням причин, чому він розглядає питання здійснення такого встановлення.
4. ►МЗ Якщо повідомлення було зроблено згідно з параграфом 1, належний орган після консультацій з повідомленими органами відповідно до пунктів (а)(i) або (b) такого параграфу оцінює такі питання: ◀
 - (а) наявність альтернативного заходу здійснення повноваження на списання або конверсію відповідно до статті 59(3);
 - (b) якщо такий альтернативний захід наявний, можливість його застосування на практиці;
 - (с) якщо такий альтернативний захід можна застосувати на практиці, чи існує реальна перспектива того, що він призведе до подолання, в межах відповідних часових рамок, обставин, які, в іншому разі вимагали б здійснити встановлення відповідно до статті 59(3).
5. Для цілей параграфу 4 цієї статті альтернативні заходи означають заходи раннього втручання згідно зі статтею 27 цієї директиви, заходи, зазначені у статті 104(1) Директиви 2013/36/ЄС, або передачу коштів чи капіталу материнської компанії.
6. Якщо, згідно параграфу 4, належний орган, після консультацій з повідомленими органами, оцінює наявність одного або декількох заходів, які можна застосувати на практиці і які призвели б до досягнення результату відповідно до пункту (с) цього параграфу, цей орган забезпечує застосування цих заходів.
7. Якщо у випадку, зазначеному у пункті (а) параграфу 1, і відповідно до параграфу 4 цієї статті відповідний орган після консультацій з повідомленими органами оцінює відсутність альтернативних заходів, які призвели б до досягнення результату відповідно до пункту (с) параграфу 4, відповідний орган вирішує, чи встановлення, зазначене у статті 59(3), є доцільним.
8. Якщо відповідний орган вирішує здійснити встановлення згідно з пунктом (с) статті 59(3), він повинен негайно повідомити належні органи держав-членів, у яких розташовані дочірні компанії, яких стосується це рішення, а встановлення набуває форму спільного рішення, визначеного у статті 92(3) і (4). У разі відсутності спільного рішення встановлення відповідно до статті 59(3) не здійснюють.
9. Органи з врегулювання держав-членів, у яких розташовані дочірні компанії, яких це стосується, повинні негайно імплементувати рішення про списання або конверсію інструментів капіталу, ухвалене відповідно до цієї статті, беручи до уваги невідкладність обставин.

ГЛАВА VI

Повноваження щодо врегулювання

Загальні повноваження

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали усі необхідні повноваження для застосування інструментів врегулювання до установ і суб'єктів, зазначених у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), які виконують застосовні умови врегулювання. Зокрема, органи з врегулювання повинні мати такі повноваження щодо врегулювання, які можна здійснювати окремо або у будь-якому поєднанні:

- (a) повноваження вимагати від будь-якої особи надати будь-яку інформацію, яку вимагає орган з врегулювання для ухвалення рішення щодо дій з врегулювання і розроблення цих дій, включно з оновленням і доповненням інформації, наданої у планах врегулювання, і включно з вимогою надати інформацію під час перевірок на місцях;
- (b) повноваження встановлювати контроль над установою, яка підлягає врегулюванню, і повноваження, надані акціонерам, іншим власникам і органу управління установи, яка підлягає врегулюванню;
- (c) повноваження передавати акції або інші інструменти власності, емітовані установою, яка підлягає врегулюванню;
- (d) повноваження передавати іншому суб'єкту, за згодою цього суб'єкта, права, активи або зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню;
- (e) повноваження зменшувати, в тому числі зменшувати до нуля, основну суму або непогашену суму ►МЗ зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ установи, яка підлягає врегулюванню;
- (f) повноваження конвертувати ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл, ◀ установи, яка підлягає врегулюванню, у звичайні акції або інші інструменти власності цієї установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), відповідної материнської установи або перехідної установи, якій передано активи, права або зобов'язання установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (g) повноваження скасовувати боргові інструменти, емітовані установою, яка підлягає врегулюванню, за винятком забезпечених зобов'язань, до яких застосовується стаття 44(2);
- (h) повноваження зменшувати, в тому числі зменшувати до нуля, номінальну вартість акцій або інших інструментів власності установи, яка підлягає врегулюванню, і анулювати такі акції або інші інструменти власності;
- (i) повноваження вимагати від установи, яка підлягає врегулюванню, або відповідної материнської установи емітувати нові акції або інші інструменти власності або інші інструменти капіталу, в тому числі привілейовані акції й умовно конвертовані інструменти;
- (j) повноваження змінювати строки погашення боргових інструментів або інших ►МЗ зобов'язань, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀, емітованих установою, яка підлягає врегулюванню, або змінювати суми відсотків, що підлягають виплаті за такі інструменти та інші ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀, або дати виплати відсотків включно з тимчасовим припиненням платежу, за винятком забезпечених зобов'язань, на які поширюється дія статті 44(2);
- (k) повноваження закривати та припиняти фінансові договори або контракти на деривативи для цілей статті 49;
- (l) повноваження відсторонювати або змінювати орган управління і вище керівництво установи, яка підлягає врегулюванню;
- (m) повноваження вимагати від компетентного органу своєчасно оцінити покупця кваліфікованої частки участі у порядку відступу від строків, встановлених у статті 22 Директиви 2013/36/ЄС і

статті 12 Директиви 2014/65/ЄС.

2. Держави-члени вживають усіх необхідних заходів, щоб забезпечити, щоб при застосуванні інструментів врегулювання і виконанні повноважень щодо врегулювання, органи з врегулювання не були предметом будь-якої з таких вимог, яка б в іншому випадку застосовувалася б відповідно до національного законодавства, контракту або на інших підставах:

- (a) відповідно до статті 3(6) і статті 85(1), вимоги отримати схвалення або згоду будь-якої особи: публічної або приватної, у тому числі акціонерів або кредиторів установи, яка підлягає врегулюванню;
- (b) перед виконанням повноважень, процедурні вимоги повідомляти особу, у тому числі вимога публікувати повідомлення або проспект цінних паперів, подавати або реєструвати будь-який документ у будь-якому іншому органі.

Зокрема, держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли здійснювати повноваження відповідно до цієї статті незалежно від будь-яких обмежень або вимог щодо згоди на передачу відповідних фінансових інструментів, прав, активів або зобов'язань, які можуть застосовуватись у інших випадках.

Пункт (b) першого підпараграфу не обмежує вимоги, встановлені у статтях 81 і 83, і будь-які вимоги щодо повідомлень відповідно до рамок державної допомоги Союзу.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, якщо повноваження, зазначені у параграфі 1 цієї статті, не застосовні до суб'єкта в рамках статті 1(1) цієї директиви на підставі його особливої правової форми, органи з врегулювання мали максимально схожі повноваження, у тому числі схожі з точки зору їх наслідків.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при виконанні повноважень органами з врегулювання відповідно до параграфу 3, гарантії, передбачені цією директивою, або гарантії, що мають такі ж наслідки, застосовувалися до осіб, яких це стосується, у тому числі, до акціонерів, кредиторів і контрагентів.

Стаття 64

Додаткові повноваження

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при виконанні повноваження щодо врегулювання органи з врегулювання мали повноваження:

- (a) відповідно до статті 78 забезпечувати, щоб передача набувала чинності без будь-яких зобов'язань або обтяжень, що впливають на передані фінансові інструменти, права, активи або зобов'язання; для цієї цілі будь-яке право на компенсацію відповідно до цієї директиви не вважається зобов'язанням або обтяженням;
- (b) скасовувати права на придбання подальших акцій або інших інструментів власності;
- (c) вимагати від відповідного органу припинити або призупинити допуск до торгівлі на регульованому ринку або офіційний лістинг фінансових інструментів відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2001/34/ЄС (¹⁰);
- (d) забезпечувати, щоб отримувач розглядався як установа, яка підлягає врегулюванню, для цілей будь-яких прав або зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, або заходів, які вживає ця установа, в тому числі, відповідно до статей 38 і 40, будь-яких прав або обов'язків щодо участі у ринковій інфраструктурі;
- (e) вимагати, щоб установа, яка підлягає врегулюванню, або отримувач надавали іншій стороні інформацію і допомогу; та
- (f) скасовувати або змінювати умови договору, стороною якого є установа, яка підлягає врегулюванню, або замінювати її як сторону на отримувача.

2. Органи з врегулювання виконують повноваження, зазначені у параграфі 1, якщо орган з врегулювання вважає доцільним сприяти забезпеченню ефективності дій з врегулювання або досягненню однієї чи більше цілей врегулювання.
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при виконанні повноваження щодо врегулювання органи з врегулювання мали необхідні повноваження для того, щоб забезпечити ефективність дії з врегулювання і, у відповідних випадках, можливість отримувача вести діяльність, яка є предметом передачі. Ці механізми забезпечення безперервного функціонування включають, зокрема:
- (a) безперервність договорів, укладених установою, яка підлягає врегулюванню, за якої отримувач бере на себе права і обов'язки установи, яка підлягає врегулюванню, щодо фінансових інструментів, прав, активів або зобов'язань, що були передані, і замінює установу, яка підлягає врегулюванню, прямо або опосередковано, в усіх відповідних договірних документах;
 - (b) заміну отримувачем установи, яка підлягає врегулюванню, у будь-яких судових процесах стосовно фінансових інструментів, прав, активів або зобов'язань, що були передані.
4. Повноваження, зазначені у пункті (d) параграфа 1 і пункті (b) параграфа 3, не впливають на:
- (a) право працівника установи, яка підлягає врегулюванню, припинити трудовий договір;
 - (b) відповідно до статей 69, 70 і 71 будь-яке право сторони договору виконувати права відповідно до договору, в тому числі право на припинення, якщо воно передбачено відповідно до умов договору, у зв'язку з дією або бездіяльністю з боку установи, яка підлягає врегулюванню, перед відповідною передачею або з боку отримувача після виконання відповідної передачі.

Стаття 65

Повноваження вимагати надання послуг і засобів

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження вимагати, щоб установа, яка підлягає врегулюванню, або будь-який суб'єкт групи надавали послуги або засоби, необхідні отримувачу для ефективного ведення переданої йому діяльності.
- Перший підпараграф застосовується також, якщо установа, яка підлягає врегулюванню, або відповідний суб'єкт групи розпочали звичайне провадження щодо неплатоспроможності.
2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб їхні органи з врегулювання мали повноваження забезпечувати виконання зобов'язань, покладених відповідно до параграфа 1, на суб'єкти групи, що мають осідок на їхній території, органами з врегулювання в інших державах-членах.
3. Послуги і засоби, зазначені у параграфах 1 і 2, обмежені оперативними послугами і засобами та не включають будь-яку форму фінансової підтримки.
4. Надання послуг і засобів відповідно до параграфів 1 і 2 здійснюється на таких умовах:
- (a) якщо послуги і засоби надавалися відповідно до угоди установі, яка підлягає врегулюванню, безпосередньо перед здійсненням дії з врегулювання і на строк дії цього договору, на тих самих умовах;
 - (b) якщо немає угоди або якщо строк дії угоди закінчився, на розумних умовах.
5. До 3 липня 2015 року ЕВА повинне видати настанови згідно із статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 для визначення мінімального переліку послуг або засобів, необхідних отримувачу для ефективного ведення переданої йому діяльності.

Стаття 66

Повноваження щодо забезпечення виконання іншими державами-членами заходів з управління кризою або запобігання кризі

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, якщо передача акцій, інших інструментів власності або активів, прав або зобов'язань включає активи, розташовані у державі-члені, відмінній від держави органу з врегулювання, або права чи зобов'язання відповідно до законодавства держави-члена, відмінної від держави органу з врегулювання, передача набувала чинності відповідно до законодавства такої іншої держави-члена.
2. Держави-члени надають органу з врегулювання, що здійснив або має намір здійснити передачу, усю розумну допомогу з метою забезпечення передачі акцій або інших інструментів власності або активів, прав чи зобов'язань отримувачу відповідно до застосовних вимог національного законодавства.
3. Держави-члени забезпечують, щоб акціонери, кредитори і треті сторони, яких стосується передача акцій, інших інструментів власності, активів, прав або зобов'язань відповідно до параграфу 1, не мали права перешкоджати здійсненню передачі, оскаржувати або скасовувати її відповідно до будь-якого з положень законодавства держави-члена, в якій знаходяться активи, або відповідно до законодавства, що регулює акції, інші інструменти власності, права або зобов'язання.
4. Якщо орган з врегулювання держави-члена (держава-член А) виконує повноваження на списання або конверсію, в тому числі щодо інструментів капіталу відповідно до статті 59, а ►МЗ зобов'язання, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ або відповідні інструменти капіталу установи, яка підлягає врегулюванню, включають:
 - (а) інструменти або зобов'язання, які регулюються законодавством держави-члена, відмінної від держави органу з врегулювання, який виконав повноваження на списання або конверсію (держава-член В);
 - (б) зобов'язання перед кредиторами, що знаходяться в державі-члені В.

Держави-член В забезпечує зменшення основної суми цих зобов'язань або інструментів, або конверсію зобов'язань чи інструментів відповідно до виконання повноважень на списання або конверсію органом з врегулювання держави-члена А.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб кредитори, яких стосується виконання повноважень на списання або конверсію відповідно до параграфу 4, не мали права оскаржувати зменшення основної суми інструменту чи зобов'язання або, у відповідних випадках, його конверсію згідно з будь-яким положенням законодавства держави-члена В.
6. Кожна держава-член повинна забезпечити, щоб такі положення було встановлено відповідно до законодавства держави-члена органу з врегулювання:
 - (а) право акціонерів, кредиторів і третіх сторін оскаржувати, шляхом апеляції відповідно до статті 85, передачу акцій, інших інструментів власності, активів, прав або зобов'язань, зазначених у параграфі 1 цієї статті;
 - (б) право кредиторів оскаржувати шляхом апеляції відповідно до статті 85 зменшення основної суми або конверсію інструменту або зобов'язання відповідно до пунктів (а) або (б) параграфу 4 цієї статті;
 - (с) гарантії захисту для часткової передачі, зазначеної у главі VII, стосовно активів, прав або зобов'язань, зазначених у параграфі 1.

Стаття 67

Повноваження стосовно активів, прав, зобов'язань, акцій та інших інструментів власності, розташованих у третій країні

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли дія з врегулювання включає здійснення дій щодо активів, розташованих у третій країні, або акцій, інших інструментів власності, прав або зобов'язань, що регулюються законодавством третьої країни, органи з врегулювання могли вимагати, щоб:
 - (а) адміністратор, довірчий керуючий або інша особа, яка здійснює контроль над установою, яка

підлягає врегулюванню, і отримувач вживали усіх необхідних заходів для забезпечення набуття чинності передачі, списання, конверсії або дії;

- (b) адміністратор, довірчий керуючий або інша особа, яка здійснює контроль над установою, яка підлягає врегулюванню, володіли акціями, іншими інструментами власності, активами або правами чи погашали зобов'язання від імені отримувача до набуття чинності передачі, списання, конверсії або дії;
- (c) обґрунтовані витрати отримувача, понесені належним чином під час виконання будь-якої дії, необхідної відповідно до вимог пунктів (a) і (b) цього параграфа, були покриті у будь-який із способів, зазначених у статті 37(7).

2. Якщо орган з врегулювання оцінює, що незважаючи на те, що адміністратор, довірчий керуючий або інша особа вжили усіх необхідних заходів відповідно до параграфа 1(a), існує дуже низька імовірність дієвості передачі, конверсії або дії щодо активів, розташованих у третій країні, або певних акцій, інших інструментів власності, прав або зобов'язань відповідно до законодавства третьої країни, органи з врегулювання не продовжують передачу, списання, конверсію або дію. Якщо видано розпорядження щодо передачі, списання, конверсії або дії, це розпорядження є нікчемним стосовно відповідних активів, акцій, інструментів власності, прав або зобов'язань.

Стаття 68

Виключення певних договірних умов при ранньому втручанні та врегулюванні

1. Захід із запобігання кризі або захід з управління кризою, вжитий стосовно суб'єкта відповідно до цієї Директиви, у тому числі, випадок, безпосередньо пов'язаний з застосуванням такого заходу, не повинен *per se* відповідно до умов договору, укладеного суб'єктом, вважатися випадком примусового виконання у розумінні Директиви 2002/47/ЄС або провадженням щодо неплатоспроможності у розумінні Директиви 98/26/ЄС, за умови подальшого виконання суттєвих зобов'язань відповідно до умов договору, у тому числі зобов'язань щодо платежу і постачання, а також надання забезпечення.

Крім того, захід із запобігання кризі або захід з управління кризою не вважається *per se* випадком примусового виконання або провадженням щодо неплатоспроможності відповідно до умов договору, укладеного:

- (a) дочірньою компанією, зобов'язання якої гарантуються або підтримуються у інший спосіб материнською компанією або будь-яким суб'єктом групи; або
- (b) будь-яким суб'єктом групи, що включає положення про перехресне невиконання зобов'язань.

2. Якщо процедури врегулювання в третій країні визнаються відповідно до статті 94 або якщо орган з врегулювання ухвалює таке рішення, ці провадження для цілей цієї статті становлять захід з управління кризою.

3. ► **M3** За умови подальшого виконання основних зобов'язань відповідно до договору, у тому числі зобов'язань щодо платежу і постачання, а також надання забезпечення, захід із запобігання кризі, призупинення зобов'язання відповідно до статті 33а або захід з управління кризою, у тому числі, настання будь-якої події, безпосередньо пов'язаної з застосуванням такого заходу, не повинні *per se* нікому дозволяти: ◀

- (a) здійснювати будь-які права щодо розірвання, призупинення, зміни, нетінгу або зарахування, у тому числі, щодо договору, укладеного:
 - (i) дочірньою компанією, зобов'язання якої гарантуються або підтримуються у інший спосіб суб'єктом групи;
 - (ii) будь-яким суб'єктом групи, який включає положення про перехресне невиконання зобов'язань;
- (b) отримувати у володіння будь-яке майно установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або будь-якого суб'єкта групи, стосовно договору, що включає положення про

перехресне невиконання зобов'язань, здійснювати контроль над цим майном або звертати стягнення за забезпеченням;

- (с) впливати на будь-які договірні права установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (с) або (d) статті 1(1), або будь-якого суб'єкта групи стосовно договору, що включає положення про перехресне невиконання зобов'язань.

4. Ця стаття не впливає на право особи вчиняти дії, зазначені у параграфі 3, якщо це право виникає на підставі події, відмінної від заходу із запобігання кризі, заходу з управління кризою або події, безпосередньо пов'язаної з застосуванням такого заходу.

▼МЗ

5. Призупинення або обмеження відповідно до статті 33а, 69, або 70 не становить невиконання договірного зобов'язання для цілей параграфів 1 і 3 цієї статті та статті 71(1).

▼В

6. Положення, що містяться у цій статті, вважаються обов'язковими положеннями, що мають перевагу, у розумінні статті 9 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 593/2008 (¹¹).

Стаття 69

Повноваження на призупинення певних зобов'язань

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження призупинити будь-які зобов'язання щодо платежу або постачання відповідно до будь-якого договору, стороною якого є установа, яка підлягає врегулюванню, з дати публікації повідомлення про призупинення відповідно до статті 83(4), до опівночі у державі-члені, в якій розташований орган з врегулювання установи, яка підлягає врегулюванню, наприкінці робочого дня, наступного після дня публікації.

2. Якщо строк виконання зобов'язання щодо платежу або постачання припадав би на період призупинення, строк виконання зобов'язання щодо платежу або постачання настає одразу після закінчення періоду призупинення.

3. Якщо зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню, щодо платежу або постачання відповідно до умов договору призупиняється згідно з параграфом 1, зобов'язання щодо платежу або постачання контрагентів установи, яка підлягає врегулюванню, відповідно до цього договору, призупиняються на такий же період часу.

▼МЗ

4. Призупинення відповідно до параграфа 1 не застосовується до зобов'язань щодо платежу і постачання перед:

- (a) системами або операторами систем, призначеними відповідно до Директиви 98/26/ЄС;
- (b) Центральними контрагентами, авторизованими у Союзі відповідно до статті 14 Регламенту (ЄС) № 648/2012 та центральними контрагентами третіх країн, визнаних ESMA відповідно до статті 25 зазначеного Регламенту;
- (с) центральними банками.

▼В

5. При виконанні зобов'язань відповідно до цієї статті органи з врегулювання враховують, як виконання цього повноваження може вплинути на належне функціонування фінансових ринків.

▼МЗ

Органи з врегулювання встановлюють обсяг повноваження, враховуючи обставини кожного конкретного випадку. Зокрема, органи з врегулювання повинні ретельно оцінювати доцільність поширення призупинення на прийнятні депозити відповідно до визначення у пункті (4) статті 2(1)

Директиви 2014/49/ЄС, зокрема на гарантовані депозити фізичних осіб, мікропідприємств, малих та середніх підприємств.

Держави-члени можуть передбачити, щоб у випадку, коли повноваження на призупинення зобов'язання щодо оплати або постачання застосовують щодо прийнятних депозитів, органи з врегулювання забезпечували наявність у вкладників доступу до належної щоденної суми з таких депозитів.

▼В

Стаття 70

Повноваження обмежувати виконання прав забезпечення

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження обмежувати забезпечених кредиторів установи, яка підлягає врегулюванню, у виконанні прав забезпечення щодо будь-яких активів такої установи, яка підлягає врегулюванню, з дати публікації повідомлення про обмеження відповідно до статті 83(4) до опівночі у державі-члені, в якій розташований орган з врегулювання установи, яка підлягає врегулюванню, наприкінці робочого дня, наступного після дня публікації.

▼МЗ

2. Органи з врегулювання не виконують повноваження, зазначені в параграфі 1 цієї статті, щодо:

- (a) прав забезпечення систем або операторів систем, призначених для цілей Директиви 98/26/ЄС;
- (b) центральних контрагентів, авторизованих у Союзі відповідно до статті 14 Регламенту (ЄС) № 648/2012 та центральних контрагентів третіх країн, визнаних ESMA відповідно до статті 25 Регламенту (ЄС) № 648/2012; та
- (c) центральних банків щодо активів, наданих установою, яка підлягає врегулюванню, в якості гарантійного внеску або забезпечення.

▼В

3. При застосуванні статті 80 органи з врегулювання повинні забезпечити, щоб будь-які обмеження, накладені відповідно до повноважень, зазначених у параграфі 1 цієї статті, були послідовними для усіх суб'єктів групи, до яких застосовується дія з врегулювання.

4. При виконанні зобов'язань відповідно до цієї статті органи з врегулювання враховують, як виконання цього повноваження може вплинути на належне функціонування фінансових ринків.

Стаття 71

Повноваження тимчасово призупиняти права на припинення

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження призупиняти права на припинення будь-якої сторони договору з установою, яка підлягає врегулюванню, з дати публікації повідомлення відповідно до статті 83(4) до опівночі у державі-члені, в якій розташований орган з врегулювання установи, яка підлягає врегулюванню, наприкінці робочого дня, наступного після дня публікації, за умови подальшого виконання зобов'язань щодо платежу і постачання та надання забезпечення.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали повноваження призупиняти права на припинення будь-якої сторони договору з дочірньою компанією установи, яка підлягає врегулюванню, якщо:

- (a) зобов'язання за таким договором гарантуються або підтримуються у інший спосіб установою, яка підлягає врегулюванню;
- (b) права на припинення за договором ґрунтуються виключно на неплатоспроможності або фінансовому стані установи, яка підлягає врегулюванню; і

- (c) у випадку, коли повноваження щодо передачі стосовно установи, яка підлягає врегулюванню, було або може бути виконано:
 - (i) усі активи і зобов'язання дочірньої компанії, що стосуються такого договору, були або можуть бути передані і прийняті отримувачем; або
 - (ii) орган з врегулювання забезпечує іншим чином відповідний захист цих зобов'язань.

Призупинення набирає чинності з дати публікації повідомлення відповідно до статті 83(4) до опівночі, у державі-члені, в якій має осідок дочірня компанія установи, яка підлягає врегулюванню, у робочий день, наступний після дня публікації.

▼МЗ

3. Призупинення відповідно до параграфу 1 або 2 не застосовується до:

- (a) систем або операторів систем, призначених для цілей Директиви 98/26/ЄС;
- (b) центральних контрагентів, авторизованих у Союзі відповідно до статті 14 Регламенту (ЄС) № 648/2012 та центральних контрагентів третіх країн, визнаних ESMA відповідно до статті 25 Регламенту (ЄС) № 648/2012; або
- (c) центральних банків.

▼В

4. Особа може застосовувати право на припинення відповідно до договору до закінчення періоду, зазначеного у параграфі 1 або 2, якщо ця особа отримує повідомлення від органу з врегулювання, що права і зобов'язання, передбачені договором, не будуть:

- (a) передані іншому суб'єкту; або
- (b) предметом списання або конверсії при застосуванні інструменту внутрішнього визволу відповідно до пункту (a) статті 43(2).

5. Якщо орган з врегулювання виконує повноваження, зазначені у параграфі 1 або 2 цієї статті, на призупинення прав на припинення, і якщо повідомлення не було видано відповідно до параграфу 4 цієї статті, ці права можна застосовувати з моменту закінчення періоду призупинення відповідно до статті 68:

- (a) якщо права і зобов'язання, передбачені договором, були передані іншому суб'єкту, контрагент може застосувати права на припинення відповідно до умов цього договору лише при настанні тривалого або подальшого випадку примусового виконання суб'єктом-отримувачем;
- (b) якщо права і зобов'язання, передбачені договором, залишаються в установи, яка підлягає врегулюванню, і орган з врегулювання не застосував інструмент внутрішнього визволу відповідно до статті 43(2)(a) до цього договору, контрагент може застосовувати права на припинення відповідно до умов цього договору після закінчення періоду призупинення згідно з параграфом 1.

6. При виконанні повноваження відповідно до цієї статті органи з врегулювання враховують, як виконання цього повноваження може вплинути на належне функціонування фінансових ринків.

7. Компетентні органи або органи з врегулювання можуть вимагати від установи та суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), ведення детального обліку фінансових договорів.

На вимогу компетентного органу або органу з врегулювання торговельний репозитарій надає необхідну інформацію компетентним органам або органам з врегулювання для виконання їхніх відповідних обов'язків і повноважень відповідно до статті 81 Регламенту (ЄС) № 648/2012.

8. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, які визначають такі елементи для цілей параграфу 7:

- (a) мінімальний набір інформації про фінансові договори, які повинні міститись у детальному

обліку; і

(b) обставини, за яких накладається вимога.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

▼ МЗ

Стаття 71а

Договірне визнання повноваження на відстрочення у випадку врегулювання

1. Держави-члени вимагають, щоб установи і суб'єкти, зазначені у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), включали у будь-який фінансовий договір, який вони укладають або який регулюється законодавством третьої країни, умови, за якими сторони визнають, що до фінансового договору може застосовуватися виконання повноваження органу з врегулювання призупиняти або обмежувати права і обов'язки відповідно до статей 33а, 69, 70, і 71, а також визнають, що вони зв'язані вимогами статті 68.

2. Держави-члени можуть також вимагати, щоб материнські компанії Союзу забезпечували, щоб їхні дочірні компанії у третій країнах включали до фінансових договорів, зазначених у параграфі 1, умови щодо виключення того, що виконання повноваження органу з врегулювання призупиняти або обмежувати права і обов'язки материнської компанії Союзу відповідно до параграфа 1, становить вагому підставу для дострокового припинення, призупинення, зміни, нетінгу, виконання права на зарахування або примусового виконання прав забезпечення до таких договорів.

Вимога у першому підпараграфі може застосовуватися щодо дочірніх компаній у третій країнах, які є:

- (a) кредитними установами;
- (b) інвестиційними фірмами (або які були б інвестиційними фірмами, якщо вони мали б головний офіс у відповідній державі-члені); або
- (c) фінансовими установами.

3. Параграф 1 застосовується до будь-якого фінансового договору, який:

- (a) створює нове зобов'язання або суттєво зменшує існуюче зобов'язання після набуття чинності положеннями, ухваленими на національному рівні для транспозиції цієї статті;
- (b) передбачає виконання одного або декількох прав на припинення або прав на примусове виконання прав забезпечення, до яких би застосовувалася стаття 33а, 68, 69, 70 або 71, якщо б фінансовий договір регулювався законодавством держав-членів.

4. Якщо установа або суб'єкт не включає договірну умову, що вимагається відповідно до параграфа 1 цієї статті, це не перешкоджає органу з врегулювання застосувати повноваження, зазначені у статтях 33а, 68, 69, 70 або 71 стосовно такого фінансового договору.

5. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для подальшого встановлення змісту умови, що вимагається у параграфі 1, беручи до уваги різні моделі діяльності установ та суб'єктів.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 28 червня 2020 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

▼ В

Стаття 72

Здійснення повноважень щодо врегулювання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб для вчинення дії з врегулювання органи з врегулювання могли здійснювати контроль над установою, яка підлягає врегулюванню, щоб:

- (a) управляти та здійснювати діяльність і надавати послуги установи, яка підлягає врегулюванню, з усіма повноваженнями акціонерів і органу управління; та
- (b) управляти і розпоряджатися активами та майном установи, яка підлягає врегулюванню.

Контроль відповідно до першого підпараграфу може здійснюватися безпосередньо органом з врегулювання або опосередковано особою чи особами, призначеними органом з врегулювання. Держави-члени повинні забезпечити, щоб право голосу, яке надається акціями або іншими інструментами власності установи, яка підлягає врегулюванню, не можна було використовувати протягом періоду врегулювання.

2. Відповідно до статті 85(1), держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання могли застосовувати дії з врегулювання шляхом надання розпорядження щодо виконання відповідно до національних повноважень і процедур щодо управління, без здійснення контролю над установою, яка підлягає врегулюванню.

3. Органи з врегулювання вирішують у кожному конкретному випадку, чи доцільно здійснювати дію з врегулювання шляхом використання засобів, зазначених у параграфі 1 або у параграфі 2, беручи до уваги цілі врегулювання і загальні принципи, що регулюють врегулювання, конкретні обставини установи, яка підлягає врегулюванню, і потребу сприяння ефективному врегулюванню транскордонних груп.

4. Органи з врегулювання не вважаються тіньовими директорами або директорами де-факто відповідно до національного законодавства.

ГЛАВА VII

Положення щодо захисту

Стаття 73

Ставлення до акціонерів і кредиторів у випадку часткової передачі і застосування інструменту внутрішнього визволу

Держави-члени повинні забезпечити, щоб при застосуванні одного або більше інструментів врегулювання, зокрема, для цілей статті 75:

- (a) окрім випадків застосування пункту (b), якщо органи з врегулювання передають лише частину прав, активів і зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, акціонери і кредитори, чії вимоги не було передано, отримували для задоволення своїх вимог принаймні стільки, скільки вони б вони отримали у випадку ліквідації установи, яка підлягає врегулюванню, відповідно до звичайного провадження щодо неплатоспроможності на момент ухвалення рішення згідно зі статтею 82;
- (b) якщо органи з врегулювання застосовують інструмент внутрішнього визволу, акціонери і кредитори, чії вимоги було списано або конвертовано у капітал, не зазнають більших збитків, ніж ті, які б вони зазнали у випадку ліквідації установи, яка підлягає врегулюванню, відповідно до звичайного провадження щодо неплатоспроможності безпосередньо на момент ухвалення рішення згідно зі статтею 82.

Стаття 74

Оцінювання відмінностей у ставленні

1. З метою оцінити, чи було б кращим ставлення до акціонерів і кредиторів, якби установа, яка підлягає врегулюванню, розпочала б звичайне провадження щодо неплатоспроможності, у тому числі, але не обмежуючись, для цілей статті 73, держави-члени повинні забезпечити, щоб незалежна особа провела оцінювання якомога швидше після здійснення дії або дій з врегулювання. Це оцінювання повинно бути відокремленим від оцінювання, що здійснюється відповідно до статті 36.

2. Оцінювання відповідно до параграфа 1 встановлює:

- (a) ставлення до акціонерів і кредиторів або відповідних схем гарантування депозитів, якщо установа, яка підлягає врегулюванню, щодо якої було застосовано дію або дії з врегулювання, розпочала б звичайне провадження щодо неплатоспроможності на момент ухвалення рішення, вказаного у статті 82;
- (b) фактичне ставлення до акціонерів і кредиторів установи, яка підлягає врегулюванню, під час врегулювання; і
- (c) будь-які відмінності між ставленням відповідно до пункту (a) і ставленням відповідно до пункту (b).

3. Оцінювання повинно:

- (a) припускати, що установа, яка підлягає врегулюванню, щодо якої було застосовано дію або дії з врегулювання, розпочала б звичайне провадження щодо неплатоспроможності на момент ухвалення рішення відповідно до статті 82;
- (b) припускати, що дія або дії з врегулювання не застосовувалися б;
- (c) не брати до уваги будь-яке надання надзвичайної публічної фінансової підтримки установі, яка підлягає врегулюванню.

4. ЕВА може розробити проект регуляторних технічних стандартів для визначення методики проведення оцінювання відповідно до цієї статті, зокрема, методики оцінювання ставлення до акціонерів і кредиторів, якщо установа, яка підлягає врегулюванню, розпочала б звичайне провадження щодо неплатоспроможності на момент ухвалення рішення відповідно до статті 82.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 75

Гарантії захисту для акціонерів і кредиторів

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, якщо оцінювання, яке проводиться відповідно до статті 74, встановлює, що будь-який акціонер або кредитор, зазначений у статті 73, або схема гарантування депозитів відповідно до статті 109(1) зазнали більших збитків, ніж ті, що мали б місце у випадку ліквідації в рамках звичайного провадження щодо неплатоспроможності, вони мали б право на виплату різниці від механізмів фінансування врегулювання.

Стаття 76

Гарантії захисту для контрагентів у випадку часткової передачі

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб засоби захисту відповідно до параграфа 2 застосовувалися за таких обставин:

- (a) орган з врегулювання передає певну частину, але не усі активи, права або зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню, іншому суб'єкту або, при застосуванні інструменту врегулювання, від перехідної установи або суб'єкта управління активами іншій особі;
- (b) орган з врегулювання виконує повноваження, зазначені у пункті (f) статті 64(1).

2. Держави-члени забезпечують відповідний захист таких угод і контрагентів за цими угодами:

- (a) угодами про забезпечення, за умовами яких, у вигляді забезпечення особі належить фактичний або умовний відсоток в активах або правах, які підлягають передачі, незалежно від того, чи цей відсоток забезпечений спеціальними активами або правами, чи заставою зі змінним складом або подібними угодами;
- (b) угодами про фінансове забезпечення у формі передачі права власності, за якими забезпечення гарантії або покриття виконання визначених зобов'язань надається шляхом передачі суб'єктом, який надає забезпечення, повної власності на активи суб'єкту, який отримує забезпечення, на умовах, які визначають що суб'єкт, який отримує забезпечення, передає активи, якщо виконуються такі визначені зобов'язання;
- (c) угодами про зарахування зустрічних вимог, за якими щодо двох або більше вимог чи зобов'язань, які існують між установою, яка підлягає врегулюванню, та контрагентом, можна провести взаємозалік;
- (d) угодами про неттінг;
- (e) облігаціями з покриттям;
- (f) угодами про структуроване фінансування, у тому числі сек'юритизацію та інструменти, які застосовуються для хеджування, що є невід'ємною частиною пулу забезпечення фінансового покриття, та які відповідно до національного законодавства, подібно до облігацій з покриттям, охоплюють надання та утримування забезпечення стороною угоди або довірительом, агентом чи призначеною особою.

Форма захисту, яка є доцільною для категорій угод, зазначених у пунктах (a)–(f) цього параграфу, додатково зазначена у статтях 77–80, і є предметом обмежень відповідно до статей 68–71.

3. Вимогу відповідно до параграфу 2 застосовують незалежно від кількості сторін, які беруть участь в угодах і незалежно від того, чи угоди:

- (a) створені у вигляді договору, трастів або інших засобів, або виникають автоматично відповідно до законодавства;
- (b) виникають відповідно до законодавства іншої держави-члена або третьої країни або регулюються повністю або частково таким законодавством.

4. Комісія ухвалює делеговані акти відповідно до статті 115, що додатково визначають категорії угод, які підпадають під дію пунктів (a)–(f) параграфу 2 цієї статті.

Стаття 77

Захист угод про фінансове забезпечення, взаємозалік і неттінг

1. Держави-члени повинні забезпечити відповідний захист угод про фінансове забезпечення у формі передачі права власності, угод про зарахування зустрічних вимог або неттінг для запобігання передачі певної частини, але не усіх прав і зобов'язань, що захищаються відповідно до угоди про фінансове забезпечення у формі передачі права власності, угоди про взаємозалік або угоди про неттінг між установою, яка підлягає врегулюванню, та іншою особою, а також зміну або припинення прав і зобов'язань, які захищаються відповідно до такої угоди про фінансове забезпечення у формі передачі права власності, угоди про взаємозалік або угоди про взаємні компенсації, шляхом використання додаткових повноважень.

Для цілей першого підпараграфу права і зобов'язання визнаються захищеними відповідно до такої угоди, якщо сторони цієї угоди мають право на зарахування або неттінг таких прав і зобов'язань.

2. Незважаючи на параграф 1, якщо це необхідно для забезпечення доступності гарантованих депозитів, орган з врегулювання може:

- (a) передавати гарантовані депозити, які є частиною будь-якої з угод, зазначених у параграфі 1, без передачі інших активів, прав або зобов'язань, які є частиною тієї ж угоди; та

- (b) передавати, змінювати або припиняти такі активи, права або зобов'язання без передачі гарантованих депозитів.

Стаття 78

Захист угод про забезпечення

1. Держави-члени повинні забезпечити належний захист зобов'язань, забезпечених відповідно до угоди про забезпечення, щоб запобігти:

- (a) передачі активів, які забезпечують зобов'язання, крім випадків, коли це зобов'язання і вигоди забезпечення також передаються;
- (b) передачі забезпечених зобов'язань, крім випадків, коли вигоди забезпечення також передаються;
- (c) передачі вигод забезпечення, крім випадків, коли забезпечене зобов'язання також передається; або
- (d) зміні або припиненню договору про забезпечення шляхом використання додаткових повноважень, якщо внаслідок цієї зміни або припинення зобов'язання перестає бути забезпеченим.

2. Незважаючи на параграф 1, якщо це необхідно для забезпечення доступності гарантованих депозитів, орган з врегулювання може:

- (a) передавати гарантовані депозити, які є частиною будь-якої з угод, зазначених у параграфі 1, без передачі інших активів, прав або зобов'язань, які є частиною тієї ж угоди; та
- (b) передавати, змінювати або припиняти ці активи, права або зобов'язання без передачі гарантованих депозитів.

Стаття 79

Захист структурованих фінансових угод і облігацій з покриттям

1. Держави-члени повинні забезпечити відповідний захист структурованих фінансових угод, у тому числі угод, зазначених у пунктах (e) і (f) статті 76(2), щоб не допустити:

- (a) передачі певної частини, але не усіх активів, прав і зобов'язань, які є частиною структурованої фінансової угоди, у тому числі, угод, зазначених у пунктах (e) і (f) статті 76(2), стороною яких є установа, яка підлягає врегулюванню;
- (b) припинення або зміни, шляхом використання додаткових повноважень, активів, прав і зобов'язань, які є частиною структурованої фінансової угоди, у тому числі, угод, зазначених у пунктах (e) і (f) статті 76(2), стороною яких є установа, яка підлягає врегулюванню.

2. Незважаючи на параграф 1, якщо це необхідно для забезпечення доступності гарантованих депозитів, орган з врегулювання може:

- (a) передавати гарантовані депозити, які є частиною будь-якої з угод, зазначених у параграфі 1, без передачі інших активів, прав або зобов'язань, які є частиною тієї ж угоди; та
- (b) передавати, змінювати або припиняти такі активи, права або зобов'язання без передачі гарантованих депозитів.

Стаття 80

Часткова передача: захист торговельних систем, систем клірингу і розрахунків

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб застосування інструменту врегулювання не вплинуло на функціонування систем і правила систем, що підпадають під дію Директиви 98/26/ЄС, якщо орган з врегулювання:

- (a) передає певну частину, але не усі активи, права або зобов'язання установи, яка підлягає

врегулюванню, іншому суб'єкту; або

- (b) використовує повноваження відповідно до статті 64 скасовувати або змінювати умови договору, стороною якого є установа, яка підлягає врегулюванню, або замінювати установу отримувачем в якості сторони договору.

2. Зокрема, передача, скасування або зміна відповідно до параграфа 1 цієї статті не відкликає доручення щодо передачі всупереч статті 5 Директиви 98/26/ЄС, і не змінює або не заперечує можливість виконання доручень щодо передачі і нетінгу відповідно до статей 3 і 5 цієї Директиви, використання коштів, цінних паперів або кредитних інструментів відповідно до вимог статті 4 або захист забезпечення відповідно до вимог статті 9.

ГЛАВА VIII

Процедурні зобов'язання

Стаття 81

Вимоги до повідомлень

1. Держави-члени члени вимагають, щоб орган управління установи або будь-якого суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), повідомляв компетентний орган, якщо він вважає, що установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), є неспроможними або імовірно стануть неспроможними у розумінні статті 32(4).

2. Компетентні органи інформують відповідні органи з врегулювання про будь-які повідомлення, отримані відповідно до параграфа 1 цієї статті, і про будь-які заходи із запобігання кризі або будь-які дії відповідно до статті 104 Директиви 2013/36/ЄС, які повинні вжити установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї Директиви.

3. Якщо компетентний орган або орган з врегулювання встановлює, що умови, зазначені у пункті (a) і (b) статті 32(1), виконуються щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), він без зволікань повідомляє про це встановлення такі органи, якщо це не той самий орган:

- (a) орган з врегулювання цієї установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (b) компетентний орган цієї установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (c) компетентний орган філії цієї установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
- (d) орган з врегулювання філії цієї установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1, (1)
- (e) центральний банк;
- (f) схему гарантування депозитів, з якою пов'язана кредитна установа, якщо це необхідно для виконання функцій схеми гарантування депозитів;
- (g) орган, відповідальний за механізми фінансування врегулювання, якщо це необхідно для виконання функцій механізму фінансування врегулювання;
- (h) якщо застосовно, орган з врегулювання на рівні групи;
- (i) компетентне міністерство;
- (j) орган консолідованого нагляду, якщо установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1) цієї Директиви, підлягають нагляду на консолідованій основі відповідно до глави 3 розділу VII Директиви 2013/36/ЄС; і
- (k) ESRB і призначений державний макропруденційний орган.

4. Якщо передача інформації, зазначена у параграфах 3(f) і 3(g), не гарантує належний рівень конфіденційності, компетентний орган або орган з врегулювання встановлює альтернативні процедури комунікації, які дозволяють досягнути тих же цілей, однак забезпечують належний рівень конфіденційності.

Стаття 82

Рішення органу з врегулювання

1. Після отримання повідомлення від компетентного органу відповідно до параграфа 3 статті 81 або за власної ініціативи орган з врегулювання встановлює згідно зі статтею 32(1) і статтею 33, чи умови, зазначені у цьому параграфі, виконуються щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1).

2. Рішення щодо застосування або незастосування дії з врегулювання щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), містить таку інформацію:

- (a) підстави цього рішення, у тому числі встановлення того, чи установа виконує або не виконує умови врегулювання;
- (b) дію, яку орган з врегулювання має намір вчинити, у відповідних випадках, встановлення щодо застосування ліквідації, призначення адміністратора або будь-який інший захід відповідно до застосованих звичайних проваджень щодо неплатоспроможності або, згідно зі статтею 37(9), відповідно до національного законодавства.

3. ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення процедур і змісту відповідно до таких вимог:

- (a) повідомлення відповідно до статті 81(1), (2) і (3);
- (b) повідомлення про призупинення відповідно до статті 83.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 83

Процедурні зобов'язання органів з врегулювання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб після застосування дії з врегулювання органи з врегулювання виконували вимоги, встановлені у параграфах 2, 3 і 4, як тільки це буде практично можливо.

2. Орган з врегулювання повідомляє установу, яка підлягає врегулюванню, і такі органи, якщо це не той самий орган:

- (a) компетентний орган для установи, яка підлягає врегулюванню;
- (b) компетентний орган філії установи, яка підлягає врегулюванню;
- (c) центральний банк;
- (d) схему гарантування депозитів, з якою пов'язана кредитна установа, яка підлягає врегулюванню;
- (e) орган, відповідальний за механізми фінансування врегулювання;
- (f) якщо застосовно, орган з врегулювання на рівні групи;
- (g) компетентне міністерство;
- (h) орган консолідованого нагляду, якщо за установою, яка підлягає врегулюванню, здійснюється нагляд на консолідованій основі відповідно до глави 3 розділу VII Директиви 2013/36/ЄС;
- (i) призначений державний макропруденціальний орган і ESRB;

- (j) Комісію, Європейський Центральний Банк, ESMA, європейський наглядовий орган (Європейську організацію страхування та пенсійного забезпечення) («ЕІОРА»), створений Регламентом (ЄС) № 1094/2010 і ЕВА;
 - (k) якщо установою, яка підлягає врегулюванню, є установа, визначена у статті 2(b) Директиви 98/26/ЄС — операторів систем, у яких вона бере участь.
3. Повідомлення відповідно до параграфа 2 включає копію доручення або інструменту, на основі яких здійснюються відповідні повноваження, і зазначає дату, з якої застосовуються дія або дії з врегулювання.
4. Орган з врегулювання публікує або забезпечує публікацію копії доручення або інструменту, на основі яких застосовується дія з врегулювання, або повідомлення, в якому стисло описано вплив дії з врегулювання, зокрема, вплив на роздрібних клієнтів і, якщо застосовно, умови і період призупинення або обмеження, зазначені у статтях 69, 70 і 71, у такий спосіб:
- (a) на офіційному вебсайті;
 - (b) на офіційному вебсайті компетентного органу, якщо він відмінний від органу з врегулювання, і на вебсайті ЕВА;
 - (c) на вебсайті установи, яка підлягає врегулюванню;
 - (d) якщо акції, інші інструменти власності або боргові інструменти установи, яка підлягає врегулюванню, допущені до торгівлі на регульованих ринках, у спосіб, який використовують для розкриття регульованої інформації про установу, яка підлягає врегулюванню, відповідно до статті 21(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/109/ЄС (¹²).
5. Якщо акції, інструменти власності або боргові інструменти не допущені до торгівлі на регульованих ринках, орган з врегулювання забезпечує, щоб документи, які підтверджують застосування інструментів, зазначених у параграфі 4, були надіслані акціонерам і кредиторам установи, яка підлягає врегулюванню, які можуть бути визначені через реєстри або бази даних установи, яка підлягає врегулюванню, до яких має доступ орган з врегулювання.

Стаття 84

Конфіденційність

1. Вимоги щодо професійної таємниці є обов'язковими для таких осіб:
- (a) органів з врегулювання;
 - (b) компетентних органів і ЕВА;
 - (c) компетентних міністерств;
 - (d) надзвичайних керівників або тимчасових адміністраторів, призначених відповідно до цієї Директиви;
 - (e) потенційних набувачів, з якими зв'язуються компетентні органи або до яких звертаються органи з врегулювання, незалежно від того, чи цей зв'язок або це звернення було здійснено як підготовку до використання інструменту продажу бізнесу, а також незалежно від того, чи звернення призвело до придбання;
 - (f) аудиторів, бухгалтерів, юрисконсультів і професійних консультантів, оцінювачів й інших експертів, які прямо або опосередковано залучені органами з врегулювання, компетентними органами, компетентними міністерствами або потенційними набувачами, зазначеними у пункті (e);
 - (g) органів, які управляють схемами гарантування депозитів;
 - (h) органів, які управляють системами компенсацій інвесторам;
 - (i) органу, відповідального за механізми фінансування врегулювання;

- (j) центральних банків та інших органів, залучених у процес врегулювання;
- (k) перехідної установи або суб'єкта управління активами;
- (l) будь-яких інших осіб, які надають або надавали послуги, прямо або опосередковано, постійно або тимчасово, особам, зазначеним у пунктах (a)–(k);
- (m) вищого керівництва, членів органу управління і працівників органів або суб'єктів, зазначених у пунктах (a)–(k), під час або після їх призначення.

2. З метою забезпечення дотримання вимог конфіденційності, визначених у параграфах 1 і 3, особи, зазначені у пунктах (a), (b), (c), (g), (h), (j) і (k) параграфа 1, забезпечують запровадження внутрішніх правил, у тому числі правил щодо забезпечення конфіденційності інформації між особами, безпосередньо залученими у процес врегулювання.

3. Без обмеження загального характеру вимог відповідно до параграфа 1, особам, зазначеним у цьому параграфі, забороняється розголошувати конфіденційну інформацію, отриману під час провадження їхньої професійної діяльності або від компетентного органу чи органу з врегулювання, у зв'язку з його функціями відповідно до цієї Директиви, будь-якій особі або органу, крім випадків, коли це відбувається під час виконання їхніх функцій відповідно до цієї Директиви або в стислому чи загальному викладі, що унеможливило б виявлення цих окремих установ або суб'єктів, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або за явної попередньої згоди органу з врегулювання, або установи чи суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), які надали інформацію.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб особи, зазначені у параграфі 1, не розголошували конфіденційну інформацію, і були оцінені можливі наслідки розголошення інформації для суспільних інтересів щодо фінансової, монетарної або економічної політики, для комерційних інтересів фізичних і юридичних осіб, для цілей проведення перевірок, розслідувань і аудитів.

Процедура перевірки наслідків розголошення інформації включає конкретне оцінювання наслідків розкриття змісту і деталей плану відновлення платоспроможності і врегулювання, зазначеного у статтях 5, 7, 10, 11 і 12, а також результат оцінювання, проведеного відповідно до статей 6, 8 і 15.

Будь-яка особа або суб'єкт, зазначені у параграфі 1, несуть цивільно-правову відповідальність відповідно до національного законодавства у разі порушення цієї статті.

4. Ця стаття не перешкоджає:

- (a) працівникам і експертам органів або суб'єктів, зазначених у пунктах (a)–(j) параграфа 1, обмінюватися інформацією між собою в межах кожного органу або суб'єкта; або
- (b) органам з врегулювання і компетентним органам, у тому числі їхнім працівникам і експертам, обмінюватися інформацією між собою і з іншими органами з врегулювання Союзу, іншими компетентними органами Союзу, компетентними міністерствами, центральними банками, схемами гарантування депозитів, схемами компенсацій інвесторам, органами, відповідальними за звичайні провадження щодо неплатоспроможності, органами, відповідальними за підтримання стабільності фінансової системи у державах-членах шляхом використання макропруденційних правил, особами, відповідальними за проведення обов'язкового аудиту фінансової звітності, ЕВА або, відповідно до статті 98, органами третіх країн, які виконують функції, еквівалентні функціям органів з врегулювання, або, відповідно до жорстких вимог конфіденційності, потенційним набувачем з метою планування або здійснення дії з врегулювання.

5. Незважаючи на будь-яке інше положення цієї статті, держави-члени можуть дозволити обмін інформацією з такими суб'єктами:

- (a) відповідно до жорстких вимог конфіденційності, з будь-якою іншою особою, якщо це необхідно для планування або здійснення дії з врегулювання;
- (b) парламентськими комітетами розслідування у їхній державі-члені, рахунковими палатами у їхній державі-члені й іншими суб'єктами, відповідальними за розслідування у їхній державі-члені,

згідно з належними умовами; і

- (с) державними органами, відповідальними за контроль платіжних систем, органами, відповідальними за звичайні провадження щодо неплатоспроможності, органами, яким доручено публічно-правовий обов'язок здійснення нагляду за іншими суб'єктами фінансового сектора, органами, відповідальними за здійснення нагляду за фінансовими ринками і страховими компаніями, а також інспекторами, які діють від їхнього імені, органами держав-членів, відповідальними за підтримання стабільності фінансової системи у державах-членах шляхом використання макропруденційних правил, органами, відповідальними за захист стабільності фінансових систем, і особами, відповідальними за проведення обов'язкових аудитів;
6. Ця стаття не обмежує національне законодавство щодо розголошення інформації для цілей судових проваджень у кримінальних і цивільних справах.
7. До 3 липня 2015 року ЕВА повинне видати настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 щодо способу надання інформації: в стислому або загальному викладі для цілей параграфу 3.

ГЛАВА ІХ

Право на оскарження і виключення інших дій

Стаття 85

Судове схвалення ex-ante і права на оскарження рішення

1. Держави-члени можуть вимагати, щоб рішення про вжиття заходів із запобігання кризі або заходів з управління кризою підпадало під судове схвалення *ex-ante*, за умови, що стосовно рішення про вжиття заходу з управління кризами відповідно до національного законодавства, процедура, пов'язана з поданням заявки на схвалення і судовий розгляд, відбувається без затримки.
2. Держави-члени передбачають у національному законодавстві право на оскарження рішення про вжиття заходу із запобігання кризі або рішення про виконання будь-якого повноваження, відмінного від заходу з управління кризою, відповідно до цієї директиви.
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб кожна особа, якої стосується рішення про вжиття заходу з управління кризою, мала право на оскарження цього рішення. Держави-члени повинні забезпечити, щоб судовий нагляд здійснювався невідкладно і щоб національні суди використовували комплексні економічні оцінки фактів, наведених органом з врегулювання, беручи їх за основу власної оцінки.
4. До права на оскарження відповідно до параграфу 3 застосовуються такі положення:
 - (а) подання апеляційної скарги не передбачає автоматичне призупинення дії оскаржуваного рішення;
 - (б) рішення органу з врегулювання підлягає негайному виконанню і є підставою для спростовної презумпції, що призупинення його виконання суперечило б інтересам суспільства.

Якщо необхідно захистити інтереси третіх осіб, які діють добросовісно, і які придбали акції, інші інструменти власності, активи, права або зобов'язання установи, яка підлягає врегулюванню, на підставі використання інструментів врегулювання і виконання повноважень щодо врегулювання органом з врегулювання, скасування рішення органу з врегулювання не впливає на адміністративні дії або транзакції, які здійснює орган з врегулювання на підставі скасованого рішення. В такому випадку засоби правового захисту у зв'язку з неправомірним рішенням або дією органів з врегулювання обмежуються компенсацією збитків, яких зазнав заявник в результаті рішення або дії.

Стаття 86

Обмеження інших судових проваджень

1. Без обмеження пункту (b) статті 82(2), держави-члени повинні забезпечити щодо установи, яка підлягає врегулюванню, або установи чи суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), щодо яких було встановлено, що виконуються умови врегулювання, щоб звичайні провадження щодо неплатоспроможності не були розпочаті, окрім як за ініціативи органу з врегулювання, і щоб рішення, відповідно до якого установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), підлягають звичайним провадженням щодо неплатоспроможності, було ухвалено лише за згодою органу з врегулювання.

2. Для цілей параграфу 1 держави-члени повинні забезпечити, щоб:

- (a) компетентні органи і органи з врегулювання були без зволікань повідомлені про будь-яку заяву про відкриття звичайного провадження щодо неплатоспроможності щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), незалежно від того, чи установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), підлягають врегулюванню, або від того, чи рішення було оприлюднено відповідно до статті 83(4) і (5);
- (b) заява не розглядалася, крім випадків, коли повідомлення відповідно до пункту (a) було зроблено і за однієї з таких обставин:
 - (i) орган з врегулювання повідомив органи, відповідальні за звичайні провадження щодо неплатоспроможності про те, що він не має наміру вживати будь-які дії з врегулювання щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1);
 - (ii) завершився семиденний період з дати отримання повідомлення, зазначеного у пункті (a).

3. Без порушення будь-яких обмежень щодо виконання забезпечувальних інтересів, накладених відповідно до статті 70, держави-члени повинні забезпечити, щоб у разі необхідності для ефективного застосування інструментів врегулювання і повноважень щодо врегулювання органи з врегулювання могли подати заяву до суду про надання відстрочки на відповідний період часу відповідно до поставленої цілі щодо будь-якої судової дії або судового провадження, стороною яких є або стає установа, яка підлягає врегулюванню.

РОЗДІЛ V

ВРЕГУЛЮВАННЯ ТРАНСКОРДОННОЇ ГРУПИ

Стаття 87

Загальні принципи вироблення й ухвалення рішень за участі більше однієї держави-члена

Держави-члени повинні забезпечити, щоб при ухваленні рішень або застосуванні дії відповідно до цієї Директиви, що можуть вплинути на одну або більше інших держав-членів, їхні органи враховували такі загальні принципи:

- (a) необхідність ефективності вироблення й ухвалення рішень і підтримання витрат врегулювання на мінімальному рівні при застосуванні дії з врегулювання;
- (b) своєчасне ухвалення рішень і здійснення дій, в разі необхідності, з урахуванням терміновості;
- (c) співпрацю органів з врегулювання, компетентних органів й інших органів для забезпечення скоординованого й ефективного ухвалення рішень і застосування дій;
- (d) чітке визначення завдань і обов'язків відповідних органів у кожній державі-члені;
- (e) належне врахування інтересів держав-членів, в яких засновані материнські компанії Союзу, зокрема, вплив будь-якого рішення, дії або бездіяльності на фінансову стабільність, фіскальні ресурси, фонд врегулювання, схему гарантування депозитів або схему компенсацій інвесторам цих держав-членів;

- (f) належне врахування інтересів кожної окремої держави-члена, в якій має осідок дочірня компанія, зокрема, вплив будь-якого рішення, дії або бездіяльності на фінансову стабільність, фіскальні ресурси, фонд врегулювання, схему гарантування депозитів або систему компенсацій інвесторам цих держав-членів;
- (g) належне врахування інтересів кожної держави-члена, в якій розташовані істотні філії, зокрема, вплив будь-якого рішення, дії або бездіяльності на фінансову стабільність цих держав-членів;
- (h) належне врахування цілей збалансування інтересів різних зацікавлених держав-членів і уникнення несправедливого завдання шкоди або несправедливого захисту інтересів окремих держав-членів, у тому числі уникнення несправедливого розподілу тягаря між державами-членами;
- (i) зобов'язання відповідно до цієї Директиви щодо консультування з будь-яким органом перед ухваленням будь-якого рішення або застосуванням дії означає, принаймні, що таке зобов'язання щодо консультування з цим органом стосовно цих елементів запропонованого рішення або дії, що має або, ймовірно, матиме вплив на:
 - (i) материнську компанію Союзу, дочірню компанію або філію; і
 - (ii) стабільність держави-члена, в якій заснована або розташована материнська компанія Союзу, дочірня компанія або філія;
- (j) врахування органами з врегулювання при застосуванні дій з врегулювання планів врегулювання, зазначених у статті 13, і дотримання цих планів, крім випадків, коли органи з врегулювання вважають, беручи до уваги обставини справи, що цілі врегулювання буде досягнуто ефективніше шляхом застосування дій, не передбачених у планах врегулювання;
- (k) вимогу забезпечення прозорості — щоразу, коли запропоноване рішення або запропонована дія, ймовірно, вплине на фінансову стабільність, фіскальні ресурси, фонд врегулювання, схему гарантування депозитів або систему компенсацій інвесторам будь-якої відповідної держави-члена; та
- (l) визнання, що координація і співпраця, ймовірно, сприятимуть зниженню загальних витрат врегулювання.

Стаття 88

Колегії з врегулювання

1. ► **M3** Відповідно до статті 89, органи з врегулювання на рівні групи створюють колегії з врегулювання для виконання завдань, зазначених у статтях 12, 13, 16, 18, 45–45h, 91 і 92, і, у відповідних випадках, для забезпечення співпраці і координації з органами з врегулювання у третій країні. ◀

Зокрема, колегії з врегулювання забезпечують органам з врегулювання на рівні групи, іншим органам з врегулювання і, у відповідних випадках, компетентним органам і органам консолідованого нагляду рамкові умови для виконання таких завдань:

- (a) обміну відповідною інформацією для розроблення планів врегулювання групи, для застосування щодо груп підготовчих і превентивних повноважень і для врегулювання групи;
- (b) розроблення планів врегулювання групи відповідно до статей 12 і 13;
- (c) оцінювання можливості проведення врегулювання груп відповідно до статті 16;
- (d) виконання повноважень щодо подолання або усунення перешкод у можливості проведення врегулювання груп відповідно до статті 18;
- (e) ухвалення рішення про створення схеми врегулювання групи відповідно до статті 91 або 92;
- (f) досягнення згоди щодо схеми врегулювання групи, запропонованої відповідно до статті 91 або

92;

- (g) координування зв'язків з громадськістю щодо стратегій і схем врегулювання групи;
- (h) координування використання механізмів фінансування, створених відповідно до розділу VII;
- (i) встановлення мінімальних вимог для груп на консолідованому рівні і на рівні дочірніх компаній відповідно до ► M3 статей 45–45h ◀ .

Крім того, колегії з врегулювання можна використовувати як форум для обговорення питань, які стосуються врегулювання транскордонної групи.

2. Членами колегії з врегулювання є:

- (a) орган з врегулювання на рівні групи;
- (b) органи з врегулювання кожної держави-члена, в якій заснована дочірня компанія, що підлягає нагляду на консолідованій основі;
- (c) органи з врегулювання держав-членів, у яких заснована материнська компанія однієї або більше установ групи, яка є суб'єктом відповідно до пункту (d) статті 1(1);
- (d) органи з врегулювання держав-членів, в яких розташовані істотну філії;
- (e) орган консолідованого нагляду і компетентні органи держав-членів, якщо орган з врегулювання є членом колегії з врегулювання. Якщо компетентним органом держави-члена не є центральний банк цієї держави-члена, компетентний орган може ухвалити рішення про супроводження його представником центрального банку держави-члена;
- (f) компетентні міністерства, якщо органи з врегулювання, які є членами колегії з врегулювання, не є компетентними міністерствами;
- (g) орган, відповідальний за схему гарантування депозитів держави-члена, якщо орган з врегулювання цієї держави-члена є членом колегії з врегулювання;
- (h) ЕВА, відповідно до параграфа 4.

3. Органи з врегулювання третіх країн, якщо материнська компанія або установа, що має осідок у Союзі, має дочірню установу або філію, які вважалися б значними, якби були розташовані у Союзі, можуть, на їхнє прохання бути запрошені до участі у роботі колегії з врегулювання у ролі спостерігачів, за умови, що до них на думку органу з врегулювання на рівні групи застосовуються вимоги до конфіденційності, еквівалентні вимогам, встановленим у статті 98.

4. ЕВА сприяє забезпеченню і моніторингу ефективного, дієвого і послідовного функціонування колегій з врегулювання, беручи до уваги міжнародні стандарти. З цією метою ЕВА запрошується до участі у засіданнях колегії з врегулювання. ЕВА не має права голосу, якщо голосування відбувається в рамках колегій з врегулювання.

5. Орган з врегулювання на рівні групи виконує функції голови колегії з врегулювання. Відповідно до таких посадових повноважень, він:

- (a) затверджує письмові домовленості і процедури щодо функціонування колегії з врегулювання після консультації з іншими членами колегії з врегулювання;
- (b) координує усю діяльність колегії з врегулювання;
- (c) скликає і очолює усі засідання й заздалегідь інформує усіх членів колегії з врегулювання про організацію засідань колегії з врегулювання, основні питання, які виносяться на обговорення, і пункти, які буде розглянуто;
- (d) повідомляє членів колегії з врегулювання про будь-які заплановані засідання, щоб вони змогли подати заявку на участь;
- (e) вирішує, яких членів і спостерігачів запросити відвідати певні засідання колегій з врегулювання на основі конкретних потреб, беручи до уваги актуальність питання, яке виноситься на

обговорення, для цих членів і спостерігачів, зокрема потенційний вплив на фінансову стабільність у відповідних державах-членах;

(f) своєчасно інформує усіх членів колегії про рішення і результати цих засідань.

Члени, які беруть участь у роботі колегії з врегулювання, тісно співпрацюють між собою.

Незважаючи на пункт (е), органи з врегулювання мають право брати участь у засіданнях колегії з врегулювання, коли серед питань порядку денного розглядається вироблення й ухвалення спільних рішень або питання щодо суб'єкта групи, розташованого в їхній державі-члені.

6. Органи з врегулювання на рівні групи не зобов'язанні створювати колегію з врегулювання, якщо інші групи або колегії виконують ті ж функції і завдання, зазначені у цій статті, і дотримуються усіх умов і процедур, встановлених у цій статті і статті 90, у тому числі умов і процедур стосовно членства й участі у колегіях з врегулювання. У такому випадку усі покликання на колегії з врегулювання у цій директиві слід розуміти як покликання на ці інші групи або колегії.

7. Беручи до уваги міжнародні стандарти, ЕВА розробляє проекти регуляторних стандартів з метою визначення способу функціонування колегій з врегулювання для виконання завдань, зазначених у параграфі 1.

ЕВА подає Комісії ці проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 3 липня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

▼ M3

Стаття 89

Європейські колегії з врегулювання

1. Якщо установа третьої країни або материнська компанія третьої країни має дочірні компанії, засновані у Союзі, або материнські компанії Союзу, засновані у двох або більше державах-членах, або дві чи більше філій Союзу, які вважаються значними двома або більше державами-членами, органи з врегулювання в державах-членах, в яких розташовані ці суб'єкти або в яких розташовані ці істотні філії, створюють одну єдину Європейську колегію з врегулювання.

2. Європейська колегія з врегулювання, зазначена у параграфі 1 цієї статті, виконує функції і завдання, зазначені у статті 88, щодо суб'єктів, зазначених у параграфі 1 цієї статті, та їхніх філій, якщо ці завдання стосуються останніх.

Завдання, зазначені в першому підпараграфі цього параграфа, включають встановлення вимоги, зазначеної у статтях 45–45h.

При встановленні вимоги, зазначеної у статтях 45–45h, члени Європейської колегії з врегулювання враховують глобальну стратегію врегулювання, ухвалену органами третіх країн, у разі її наявності.

Якщо, відповідно до глобальної стратегії врегулювання, дочірні компанії, засновані у Союзі або материнська компанія Союзу та її дочірні установи не є суб'єктами врегулювання, а члени Європейської колегії з врегулювання погодяться з такою стратегією, дочірні компанії, засновані у Союзі або, на консолідованій основі, материнська компанія Союзу повинні виконувати вимогу статті 45f(1) шляхом випуску інструментів, зазначених у пунктах (а) та (b) статті 45f(2) своїй кінцевій материнській компанії, заснованій у тій самій третій країні, або дочірнім компаніям такої кінцевої материнської компанії, заснованій у тій самій третій країні або іншим установам за умови, встановленої у пунктах (a)(i) та (b)(ii) статті 45f(2).

3. Якщо лише одна материнська компанія Союзу утримує усі дочірні компанії Союзу установи третьої країни або материнської компанії третьої країни, Європейську колегію з врегулювання очолює орган з врегулювання держави-члена, в якій заснована материнська компанія Союзу.

Якщо перший підпараграф не застосовується, орган з врегулювання материнської компанії Союзу або дочірньої компанії Союзу з найвищою загальною вартістю утримуваних балансових активів очолює Європейську колегію з врегулювання.

4. Держави-члени можуть за взаємною згодою усіх відповідних сторін відмовитися від вимоги щодо створення Європейської колегії з врегулювання, якщо інша група або колегія виконує ті ж функції і завдання, зазначені у цій статті, і дотримується усіх умов і процедур, встановлених у цій статті і статті 90, у тому числі умов і процедур стосовно членства й участі у Європейській колегії з врегулювання. У такому випадку усі покликання на Європейські колегії з врегулювання у цій Директиві слід також розуміти як покликання на ці інші групи або колегії.

5. З урахуванням параграфів 3 і 4 цієї статті, Європейська колегія з врегулювання діє відповідно до статті 88.

▼В

Стаття 90

Обмін інформацією

1. Відповідно до статті 84, органи з врегулювання і компетентні органи надають один одному на вимогу всю відповідну інформацію для виконання завдань інших органів відповідно до цієї Директиви.

2. Орган з врегулювання на рівні групи координує потік усієї відповідної інформації між органами з врегулювання. Зокрема, орган з врегулювання на рівні групи своєчасно надає органам з врегулювання у інших державах-членах усю необхідну інформацію з метою сприяння виконанню завдань, зазначених у пунктах (b)–(i) другого підпараграфа статті 88(1).

3. У разі направлення запиту на інформацію, надану органом з врегулювання третьої країни, органу з врегулювання необхідно отримати згоду органу з врегулювання третьої країни на подальше передання цієї інформації, окрім випадків, коли орган з врегулювання третьої країни уже дав згоду на подальше передання цієї інформації.

Органи з врегулювання не зобов'язані передавати інформацію, надану органом з врегулювання третьої країни, якщо орган з врегулювання третьої країни не дав згоду на її подальшу передачу.

4. Органи з врегулювання обмінюються інформацією з компетентним міністерством, якщо вона стосується рішення або питання, яке вимагає повідомлення, консультації або згоди компетентного міністерства чи може вплинути на бюджетні кошти.

Стаття 91

Врегулювання групи за участю дочірньої компанії групи

1. Якщо орган з врегулювання вирішує, що установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), які є дочірніми компаніями, що належать до групи, виконують умови, зазначені у статті 32 або 33, цей орган без зволікань надає органу з врегулювання на рівні групи, якщо це не той самий орган, органу консолідованого нагляду і членам колегії з врегулювання щодо цієї групи таку інформацію:

(a) рішення про те, що установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), виконують умови, зазначені у статті 32 або 33;

(b) дії з врегулювання або заходи щодо неплатоспроможності, які органи з врегулювання вважають доцільними для цієї установи або цього суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1).

2. Отримавши повідомлення відповідно до параграфа 1, орган з врегулювання на рівні групи після консультацій з іншими членами відповідної колегії з врегулювання оцінює ймовірний вплив дій з врегулювання або інших заходів, повідомлених відповідно до пункту (b) параграфа 1, на групу і суб'єктів групи у інших державах-членах і, зокрема, чи дії з врегулювання або інші заходи можуть призвести до виконання умов врегулювання щодо суб'єкта групи в іншій державі-члені.

3. Якщо орган з врегулювання на рівні групи після консультацій з іншими членами колегії з врегулювання оцінює, що дії з врегулювання або інші заходи, повідомлені відповідно до пункту (b) параграфа 1, можливо, не призведуть до виконання умов, встановлених у статті 32 або 33, щодо суб'єкта групи в іншій державі-члені, орган з врегулювання, відповідальний за цю установу або цей суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), може застосовувати дії з врегулювання або вживати інші заходи, про які він повідомив відповідно до пункту (b) параграфа 1 цієї статті.

4. Якщо орган з врегулювання на рівні групи після консультацій з іншими членами колегії з врегулювання, оцінює, що дії з врегулювання або інші заходи, повідомлені відповідно до пункту (b) параграфа 1 цієї статті, можуть призвести до виконання умов, встановлених у статті 32 або 33, щодо суб'єкта групи в іншій державі-члені, орган з врегулювання на рівні групи повинен не пізніше ніж через 24 години після отримання повідомлення згідно з параграфом 1 запропонувати схему врегулювання групи і представити її колегії з врегулювання. Цей період у 24 години може бути продовжено за згодою органу з врегулювання, який здійснив повідомлення відповідно до параграфа 1 цієї статті.

5. Якщо орган з врегулювання на рівні групи не провів оцінювання протягом 24 годин або протягом довшого періоду, узгодженого після отримання повідомлення відповідно до параграфа 1, орган з врегулювання, який здійснив повідомлення відповідно до параграфа 1, може застосувати дії з врегулювання або вживати інші заходи, про які він повідомив відповідно до пункту (b) цього параграфа.

6. Схема врегулювання групи відповідно до вимог параграфа 4 повинна:

- (a) враховувати плани врегулювання, зазначені у статті 13, і дотримуватися цих планів, крім випадків, коли органи з врегулювання оцінюють, враховуючи обставини справи, що цілі врегулювання будуть досягнуті ефективніше шляхом застосування дій, не передбачених у планах врегулювання;
- (b) окреслювати дії з врегулювання, які повинні застосувати відповідні органи з врегулювання щодо материнської компанії Союзу або окремих суб'єктів групи для виконання цілей і принципів врегулювання, зазначених у статтях 31 і 34;
- (c) визначати спосіб координування дій з врегулювання;
- (d) створювати фінансовий план, який бере до уваги план врегулювання групи, принципи розподілу відповідальності, встановлені відповідно до пункту (f) статті 12(3), і взаємну підтримку згідно зі статтею 107.

7. Відповідно до параграфа 8, схема врегулювання групи набирає форму спільного рішення органу з врегулювання на рівні групи і органів з врегулювання, відповідальних за дочірні компанії, на які поширюється схема врегулювання групи.

ЕВА може на вимогу органу з врегулювання допомагати органам з врегулювання у досягненні спільного рішення згідно зі статтею 31(c) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

8. Якщо орган з врегулювання не погоджується зі схемою врегулювання групи, запропонованою органом з врегулювання на рівні групи, або відступає від неї чи вважає, що з причин фінансової стабільності, щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), необхідно застосувати незалежні дії з врегулювання або вжити заходи, відмінні від запропонованих у схемі, він детально викладає причини незгоди або причини відступу від схеми врегулювання групи, повідомляє орган з врегулювання на рівні групи й інші органи з врегулювання, на які поширюється схема врегулювання групи, про причини й інформує їх про дії, які він застосує, або заходи, які він вживатиме. Викладаючи причини незгоди, цей орган з врегулювання повинен враховувати плани врегулювання відповідно до статті 13, потенційний вплив на фінансову стабільність у відповідних державах-членах, а також потенційні наслідки дій і заходів для інших частин групи.

9. Органи з врегулювання, які не висловили незгоду відповідно до параграфа 8, можуть досягти спільного рішення щодо схеми врегулювання групи стосовно суб'єктів групи, які знаходяться в їхній державі-члені.

10. Спільне рішення, зазначене в параграфі 7 або 9, і рішення, ухвалені компетентними органами за відсутності спільного рішення, зазначені в параграфі 8, вважаються остаточними і повинні застосовуватися органами з врегулювання у відповідних державах-членах.

11. Органи виконують всі дії відповідно до цієї статті без зволікань, беручи до уваги невідкладність ситуації.

12. У будь-якому випадку, коли схема врегулювання групи не виконується і органи з врегулювання застосовують дії з врегулювання щодо будь-якого суб'єкта групи, ці органи з врегулювання тісно співпрацюють в рамках колегії з врегулювання з метою досягнення скоординованої стратегії врегулювання для усіх суб'єктів групи, які є неспроможними або імовірно стануть неспроможними.

13. Органи з врегулювання, які застосовують будь-які дії з врегулювання щодо суб'єкта групи, регулярно надають членам колегії з врегулювання повну інформацію про ці дії і заходи, а також поточний прогрес їх застосування.

Стаття 92

Врегулювання групи

1. Якщо орган з врегулювання на рівні групи вирішує, що материнська компанія Союзу, за яку він несе відповідальність, виконує умови, зазначені у статті 32 або 33, цей орган без зволікань надає інформацію, зазначену у пунктах (а) і (б) статті 91(1), органу консолідованого нагляду, якщо це не той самий орган, й іншим членам колегії з врегулювання відповідної групи.

Дії з врегулювання або заходи щодо неплатоспроможності для цілей пункту (б) статті 91(1) можуть включати імплементацію схеми врегулювання групи, складеної відповідно до статті 91(6), за таких обставин:

- (а) дії з врегулювання або інші заходи на рівні материнської компанії, про які повідомлено відповідно до пункту (б) статті 91(1), можуть призвести до виконання умов, встановлених у статті 32 або 33, щодо суб'єкта групи в іншій державі-члені;
- (б) дії з врегулювання або інші заходи лише на рівні материнської компанії не достатні для стабілізації ситуації або імовірно не призведуть до оптимального результату;
- (с) одна або декілька дочірніх компаній виконують умови, зазначені у статті 32 або 33, відповідно до встановлення органу з врегулювання, відповідального за ці дочірні компанії; або
- (д) дії з врегулювання чи інші заходи на рівні групи є корисними для дочірніх компаній групи за відповідного застосування схеми врегулювання групи.

2. Якщо дії, запропоновані органом з врегулювання на рівні групи відповідно до параграфу 1, не включають схему врегулювання групи, орган з врегулювання на рівні групи ухвалює рішення після консультацій з членами колегії з врегулювання.

Рішення органу з врегулювання на рівні групи враховує:

- (а) плани врегулювання, зазначені у статті 13, і їх дотримання, якщо органи з врегулювання не оцінюють, враховуючи обставини справи, що цілі врегулювання буде досягнуто ефективніше шляхом застосування дій, не передбачених у планах врегулювання;
- (б) фінансову стабільність у цих державах-членах.

3. Якщо дії, запропоновані органом з врегулювання на рівні групи відповідно до параграфу 1, включають схему врегулювання групи, схема врегулювання групи набуває форму спільного рішення органу з врегулювання на рівні групи і органів з врегулювання, відповідальних за дочірні компанії, на які поширюється схема врегулювання групи.

ЕВА може на вимогу органу з врегулювання допомагати органам з врегулювання у досягненні спільного рішення згідно зі статтею 31(с) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

4. Якщо орган з врегулювання не погоджується зі схемою врегулювання групи, запропонованою органом з врегулювання на рівні групи, або відступає від неї чи вважає, що з причин фінансової стабільності, щодо установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), необхідно застосувати незалежні дії з врегулювання або вжити заходи, відмінні від запропонованих в схемі, він детально викладає причини незгоди або причини відступу від схеми врегулювання групи, повідомляє орган з врегулювання на рівні групи й інші органи з врегулювання, на які поширюється схема врегулювання групи, про причини й інформує їх про дії, які він застосує, або заходи, які він має намір вжити. Викладаючи причини незгоди, цей орган з врегулювання повинен враховувати плани врегулювання відповідно до статті 13, потенційний вплив на фінансову стабільність у відповідних державах-членах, а також потенційні наслідки дій і заходів для інших частин групи.

5. Органи з врегулювання, які не висловили незгоду щодо схеми врегулювання групи відповідно до параграфу 4, можуть досягти спільного рішення щодо схеми врегулювання групи стосовно суб'єктів групи, які знаходяться в їхній державі-члені.

6. Спільне рішення, зазначене в параграфі 3 або 5, і рішення, ухвалені компетентними органами за відсутності спільного рішення, зазначені в параграфі 4, вважаються остаточними і повинні застосовуватися органами з врегулювання у відповідних державах-членах.

7. Органи виконують всі дії відповідно до цієї статті без зволікань, беручи до уваги невідкладність ситуації.

У будь-якому випадку, коли схема врегулювання групи не виконується і органи з врегулювання застосовують дії з врегулювання щодо будь-якого суб'єкта групи, ці органи з врегулювання тісно співпрацюють у рамках колегії з врегулювання з метою досягнення скоординованої стратегії врегулювання для усіх суб'єктів групи, яких це стосується.

Органи з врегулювання, які застосовують дію з врегулювання щодо суб'єкта групи, регулярно надають повну інформацію членам колегії з врегулювання про ці дії і заходи, а також поточний прогрес у їх застосуванні.

РОЗДІЛ VI

ВІДНОСИНИ З ТРЕТІМИ КРАЇНАМИ

Стаття 93

Угоди з третіми країнами

1. Відповідно до статті 218 ДФЄС, Комісія може подати Раді пропозиції щодо обговорення умов угод з однією або більше третіми країнами щодо засобів співпраці між органами з врегулювання і відповідними органами третіх країн, між іншим, для обміну інформацією у зв'язку з плануванням відновлення платоспроможності, врегулювання щодо установ, фінансових установ, материнських компаній і установ третіх країн, у таких випадках:

- (a) якщо материнська компанія третьої країни має дочірні установи або філії, якщо такі філії вважаються значними філіями у двох або більше державах-членах;
- (b) якщо материнська компанія, заснована у державі-члені, та яка має дочірню компанію або істотну філію принаймні у ще одній іншій державі-члені, має одну або більше дочірніх компаній у третій країні;
- (c) якщо установа, заснована у державі-члені, та яка має материнську компанію, дочірню компанію або істотну філію принаймні у ще одній державі-члені, має одну або більше філій в одній або більше третіх країнах;

2. Угоди, зазначені у параграфі 1, спрямовані на забезпечення встановлення процесів і домовленостей щодо співпраці між органами з врегулювання і відповідними органами третіх країн при виконанні

деяких або усіх завдань і здійсненні деяких або усіх повноважень, зазначених у статті 97.

3. Угоди, зазначені у параграфі 1, не містять положень про окремі установи, фінансові установи, материнські компанії або установи третіх країн.

4. Держави-члени можуть укласти двосторонні угоди з третьою країною щодо питань, зазначених у параграфах 1 і 2, до набуття чинності угоди, зазначеної у параграфі 1, з відповідною третьою країною, якщо такі двосторонні угоди не суперечать цьому розділу.

Стаття 94

Визнання і виконання провадження щодо врегулювання в третій країні

1. Ця стаття застосовується до провадження щодо врегулювання в третій країні, якщо міжнародна угода з відповідною третьою країною, зазначена у статті 93(1), не набула чинності, і до набрання чинності такої угоди. Вона також застосовується після набуття чинності міжнародної угоди, зазначеної у статті 93(1), з відповідною третьою країною, якщо визнання і виконання провадження щодо врегулювання в третій країні не регулюється цією угодою.

2. Якщо Європейська колегія з врегулювання була заснована відповідно до статті 89, вона ухвалює спільне рішення щодо визнання, окрім випадків, зазначених у статті 95, провадження щодо врегулювання в третій країні щодо установи третьої країни або до материнської компанії, яка:

- (a) має дочірні компанії Союзу, засновані у двох або більше державах-членах або філії Союзу, які розташовані і визнаються значимими у двох або більше державах-членах; або
- (b) має активи, права або зобов'язання, які розташовані у двох або більше державах-членах або регулюються законодавством цих держав-членів.

Якщо ухвалено спільне рішення про визнання провадження щодо врегулювання в третій країні, відповідні національні органи з врегулювання намагаються досягти виконання визнаних процедур врегулювання третьої країни відповідно до їхнього національного законодавства.

3. У разі відсутності спільного рішення між органами з врегулювання, які беруть участь у Європейській колегії з врегулювання, або за умови відсутності Європейської колегії з врегулювання, кожний орган з врегулювання ухвалює власне рішення щодо визнання і виконання, окрім випадків, зазначених у статті 95, провадження щодо врегулювання в третій країні щодо установи третьої країни або до материнської компанії.

Рішення належним чином враховує інтереси кожної окремої держави-члена, в яких веде діяльність установа третьої країни або материнська компанія і, зокрема, потенційний вплив визнання і виконання провадження щодо врегулювання в третій країні на інші частини групи і на фінансову стабільність у цих державах-членах.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали принаймні такі повноваження:

- (a) виконувати повноваження щодо врегулювання щодо:
 - (i) активів установи третьої країни або материнської компанії, яка розташована у їхній державі-члені або регулюється законодавством їхньої держави-члена;
 - (ii) прав або зобов'язань установи третьої країни, внесених до бухгалтерського обліку філією Союзу у їхній державі-члені або регулюються законодавством їхньої держави-члена або якщо вимоги щодо таких прав або зобов'язань можуть бути примусово виконані у їхній державі-члені;
- (b) здійснювати передання, у тому числі вимагати від іншої особи застосування дій для здійснення передання акцій або інших інструментів власності у дочірній компанії Союзу, що має осідок у державі-члені, що призначає;
- (c) виконувати повноваження, зазначені у статті 69, 70 або 71, щодо прав будь-якої сторони укласти

договір з суб'єктом, зазначеним у параграфі 2 цієї статті, якщо такі повноваження необхідні для виконання провадження щодо врегулювання в третій країні; та

- (d) скасовувати можливість виконання будь-якого права на припинення, ліквідацію або прискорення договорів чи впливати на договірні права суб'єктів, зазначених у параграфі 2, а також інших суб'єктів групи, якщо такі права виникають внаслідок застосування дій з врегулювання щодо установи третьої країни, материнської компанії цих суб'єктів або інших суб'єктів групи, самим органом з врегулювання третьої країни або іншим чином відповідно до правових чи регуляторних вимог щодо домовленостей з врегулювання у цій країні, за умови подальшого виконання основних зобов'язань відповідно до умов договору, включаючи зобов'язання щодо оплати та постачання, і надання забезпечення.

5. Органи з врегулювання можуть застосувати, якщо це необхідно в інтересах суспільства, дію з врегулювання щодо материнської компанії, якщо відповідний орган третьої країни встановлює, що установа, зареєстрована у цій третій країні, виконує умови врегулювання відповідно до законодавства цієї третьої країни. Для цього держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання були уповноважені використовувати повноваження щодо врегулювання щодо цієї материнської компанії і застосовувалася стаття 68.

6. Визнання і виконання провадження щодо врегулювання в третій країні не повинно обмежувати звичайні провадження щодо неплатоспроможності відповідно до національного законодавства, застосовного, у відповідних випадках, згідно з цією Директивою.

Стаття 95

Право відмови від визнання або примусового виконання провадження щодо врегулювання в третій країні

Орган з врегулювання після консультацій з іншими органами з врегулювання, якщо було створено Європейську колегію з врегулювання відповідно до статті 89, може відмовитись від визнання і виконання провадження щодо врегулювання в третій країні згідно зі статтею 94(2), якщо він вважає, що:

- (a) провадження щодо врегулювання в третій країні мали б негативний вплив на фінансову стабільність держави-члена, у якій розташований орган з врегулювання, або ці процедури мали б негативний вплив на фінансову стабільність іншої держави-члена;
- (b) для досягнення однієї або декількох цілей врегулювання необхідна незалежна дія з врегулювання згідно зі статтею 96 щодо філії Союзу;
- (c) кредитори, у тому числі, зокрема, вкладники, які знаходяться або отримують виплати у державі-члені, не отримали б такого ж ставлення як кредитори і вкладники третіх країн, які мають подібні права відповідно до власних процедур врегулювання третьої країни;
- (d) визнання або виконання провадження щодо врегулювання в третій країні мало б значні фіскальні наслідки для держави-члена; або
- (e) наслідки такого визнання або виконання процедур врегулювання третьої країни суперечили б національному законодавству.

Стаття 96

Врегулювання філій Союзу

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання мали необхідні повноваження для застосування дій щодо філії Союзу, яка не підлягає будь-якому провадженню щодо врегулювання в третій країні або яка підлягає процедурам врегулювання третьої країни за умови застосування однієї з обставин, зазначених у статті 95.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб стаття 68 застосовувалась до виконання таких повноважень.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб повноваження, зазначені у параграфі 1, могли виконуватися органами з врегулювання, якщо орган з врегулювання вважає, що дія необхідна в інтересах суспільства і виконується принаймні одна з таких умов:

- (a) філія Союзу не виконує або ймовірно не виконуватиме передбачених національним законодавством умов надання дозволу і провадження діяльності у державі-члені і мало ймовірно, що будь-яка дія приватного сектора, наглядового органу або відповідної третьої країни могла б в розумний термін відновити виконання філією зазначених вище умов або запобігти її неспроможності.
- (b) установа третьої країни, на думку органу з врегулювання, не може, або не хоче, або, ймовірно, не зможе виплатити свої зобов'язання кредиторам Союзу або зобов'язання, створені або зареєстровані філією, при настанні строку їх погашення, і орган з врегулювання переконаний, що провадження щодо врегулювання в третій країні або провадження щодо неплатоспроможності не були ініційовані або не будуть ініційовані щодо цієї установи третьої країни в розумний термін.
- (c) відповідний орган третьої країни ініціював провадження щодо врегулювання в третій країні щодо установи третьої країни або повідомив орган з врегулювання про свій намір ініціювати таку процедуру.

3. Якщо орган з врегулювання застосовує незалежні дії щодо філії Союзу, він враховує цілі врегулювання і застосовує дію відповідно до таких вимог і принципів, якщо вони є релевантними:

- (a) принципів, зазначених у статті 34;
- (b) вимог щодо застосування інструментів врегулювання у главі III розділу IV.

Стаття 97

Співпраця з органами третьої країни

1. Ця стаття застосовується до співпраці з третьою країною, якщо міжнародна угода з відповідною третьою країною, зазначена у статті 93(1), не набула чинності, а також до набуття чинності цієї угоди. Вона також застосовується після набуття чинності міжнародної угоди, передбаченої у статті 93(1), з відповідною третьою країною, якщо предмет цієї статті не регулюється такою угодою.

2. ЕВА може укласти необов'язкові рамкові угоди про співпрацю з такими відповідними органами третьої країни:

- (a) у випадку, якщо дочірня компанія Союзу має осідок у двох або більше державах-членах — з відповідними органами третьої країни, в якій заснована материнська компанія або компанія, зазначена у пунктах (c) і (d) статті 1(1);
- (b) у випадку, якщо установа третьої країни управляє філіями Союзу у двох або більше державах-членах — з відповідними органами третьої країни, в якій установа має осідок;
- (c) у випадку, якщо материнська компанія або компанія, зазначена у пунктах (c) і (d) статті 1(1), має осідок у державі-члені, яка має дочірню установу або істотну філію у іншій державі-члені, також має одну або більше дочірніх установ у третій країні — з відповідними органами третіх країн, в яких ці дочірні компанії мають осідок;
- (d) у випадку, якщо установа, яка має дочірню установу або істотну філію у іншій державі-члені, створила одну або більше філій принаймні у одній третій країні — з відповідними органами третіх країн, в яких розташовані ці філії.

Домовленості, зазначені у цьому параграфі, не містять положень про певні установи. Вони не накладають правові зобов'язання на держави-члени.

3. Рамкові угоди про співпрацю, зазначені у параграфі 2, встановлюють процеси і домовленості між органами, які беруть участь, для обміну необхідною інформацією і співпраці при виконанні деяких або

усіх завдань і здійсненні деяких або усіх повноважень, вказаних нижче, щодо установ, зазначених у пунктах (а)–(d) параграфу 2, або груп, які включають такі установи:

- (a) розроблення планів врегулювання відповідно до статей 10–13 і подібних вимог згідно з законодавством відповідних третіх країн;
- (b) оцінювання можливості врегулювання таких установ і груп відповідно до статей 15–16 і подібних вимог згідно з законодавством відповідних третіх країн;
- (c) застосування повноважень на подолання або усунення перешкод для можливості врегулювання відповідно до статей 17 і 18 і будь-яких подібних повноважень згідно з законодавством відповідних третіх країн;
- (d) застосування заходів раннього втручання відповідно до статті 27 і будь-яких подібних повноважень згідно з законодавством відповідних третіх країн;
- (e) застосування інструментів врегулювання і виконання повноважень щодо врегулювання та подібних повноважень, які можуть виконувати відповідні органи третіх країн.

4. Компетентні органи і органи з врегулювання у відповідних випадках укладають необов'язкові домовленості про співпрацю відповідно до рамкової угоди ЕВА з відповідними органами третьої країни, зазначеними у параграфі 2.

Ця стаття не перешкоджає державам-членам або їхнім компетентним органам укладати двосторонні або багатосторонні домовленості з третіми країнами відповідно до статті 33 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

5. Домовленості про співпрацю, укладені між органами з врегулювання держав-членів і третіми країнами відповідно до цієї статті, можуть містити положення про такі питання:

- (a) обмін інформацією, необхідною для підготовки і підтримання планів врегулювання;
- (b) консультування і співпрацю у розробці планів врегулювання, у тому числі принципів виконання повноважень відповідно до статей 94 і 96, а також подібних повноважень згідно з законодавством відповідних третіх країн;
- (c) обмін інформацією, необхідною для застосування інструментів врегулювання і виконання повноважень щодо врегулювання та подібних повноважень згідно з законодавством відповідних третіх країн;
- (d) завчасне попередження або консультування зі сторонами домовленості про співпрацю перед застосуванням будь-якої значної дії відповідно до цієї Директиви або законодавства відповідної третьої країни, що впливає на установу або групу, якої стосується домовленість;
- (e) координування зв'язків з громадськістю у випадку спільних дій з врегулювання;
- (f) процедури і домовленості для обміну інформацією і співпраці відповідно до пунктів (a) – (e), у тому числі, де це доречно, шляхом створення і функціонування груп з управління кризами.

6. Держави-члени повідомляють ЕВА про будь-які домовленості про співпрацю, які органи з врегулювання і компетентні органи уклали відповідно до цієї статті.

Стаття 98

Обмін конфіденційною інформацією

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання, компетентні органи і компетентні міністерства обмінювались конфіденційною інформацією, у тому числі планами відновлення платоспроможності, з відповідними органами третіх країн, тільки якщо виконуються такі умови:

- (a) до цих органів третіх країн застосовуються вимоги і стандарти професійної таємниці, які, на думку всіх відповідних органів, вважаються, щонайменше еквівалентними вимогам, накладеним згідно зі статтею 84.

Якщо обмін інформацією стосується персональних даних, поводження з цими персональними даними і їх передача органам третьої країни регулюється застосовним законодавством Союзу і національним законодавством про захист даних.

(b) інформація, необхідна для виконання відповідними органами третьої країни їхніх функцій врегулювання відповідно до національного законодавства, порівнюваних з функціями відповідно до цієї Директиви і, згідно з пунктом (а) цього параграфа, не використовується для жодних інших цілей.

2. Якщо конфіденційна інформація походить з іншої держави-члена, органи з врегулювання, компетентні органи і компетентні міністерства не можуть розкривати цю інформацію відповідним органам третьої країни, якщо не виконуються такі умови:

(a) відповідний орган держави-члена, з якої походить ця інформація (орган походження), погоджується на таке розкриття;

(b) інформація розкривається лише для цілей, на які дав дозвіл орган походження.

3. Для цілей цієї статті інформація вважається конфіденційною, якщо до неї застосовуються вимоги щодо конфіденційності відповідно до законодавства Союзу.

РОЗДІЛ VII

МЕХАНІЗМИ ФІНАНСУВАННЯ

Стаття 99

Європейська система механізмів фінансування

Створюється Європейська система механізмів фінансування, яка складається з:

(a) національних механізмів фінансування, створених відповідно до статті 100;

(b) позики між національними механізмами фінансування як зазначено у статті 106;

(c) взаємної підтримки національних механізмів фінансування у випадку врегулювання групи відповідно до статті 107.

Стаття 100

Вимоги створення механізмів фінансування врегулювання

1. Держави-члени повинні створити один або більше механізмів фінансування з метою забезпечення ефективного застосування інструментів врегулювання і ефективного виконання повноважень щодо врегулювання органом з врегулювання.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб призначений органом публічної влади або орган, якому надані публічні адміністративні повноваження, міг запустити використання механізмів фінансування.

Механізми фінансування використовуються лише відповідно до цілей врегулювання і принципів, встановлених у статтях 31 і 34.

2. Держави-члени можуть використовувати таку ж адміністративну структуру, що й їхні механізми фінансування для цілей схеми гарантування депозитів.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб механізми фінансування мали достатні фінансові ресурси.

4. Для цілей параграфу 3 механізми фінансування повинні мати, зокрема, повноваження:

(a) збирати внески *ex-ante*, зазначені у статті 103, з метою досягнення цільового рівня, зазначеного у статті 102;

(b)

збирати надзвичайні внески *ex-post*, зазначені у статті 104, якщо сума внесків, зазначених у пункті (а), є недостатньою; і

(с) укладати договори про позики й інші форми підтримки, зазначені у статті 105.

5. За винятком випадків, дозволених відповідно до параграфу 6, кожна держава-член створює свої національні механізми фінансування через фонд, використання яких може бути розпочато його органом з врегулювання для цілей, зазначених у статті 101(1).

6. Незважаючи на параграф 5 цієї статті, держава-член може з метою виконання своїх зобов'язань відповідно до параграфу 1 цієї статті створювати свої національні механізми фінансування у формі здійснення обов'язкових внесків установами, які мають дозвіл провадити діяльність на її території, внески до яких ґрунтуються на критеріях, зазначених у статті 103(7), і які не утримуються фондом, що контролюється її органом з врегулювання за умови виконання усіх зазначених нижче умов:

(а) сума, зібрана за рахунок внесків, щонайменше дорівнює сумі, яка повинна бути зібрана відповідно до статті 102;

(б) орган з врегулювання держави-члена має право на суму, що дорівнює сумі таких внесків, які держава-член негайно надає цьому органу з врегулювання на його вимогу для використання виключно для цілей, встановлених у статті 101;

(с) держава-член повідомляє Комісію про своє рішення скористатися особливим правом структурування механізмів фінансування відповідно до цього параграфу;

(д) держава-член повідомляє Комісії суму, зазначену у пункті (б), щонайменше раз на рік; і

(е) за винятком випадків, встановлених у цьому параграфі, механізми фінансування відповідають статтям 99–102, статті 103(1)–(4) і (6) і статтям 104–109.

Для цілей цього параграфу наявні фінансові засоби, які потрібно враховувати для досягнення цільового рівня, зазначеного у статті 102, можуть включати обов'язкові внески з будь-якої схеми обов'язкових внесків, створеної державою-членом у будь-яку дату в межах періоду між 17 червня 2010 року і 2 липня 2014 року, від установ на її території, для покриття витрат, пов'язаних з системним ризиком, неспроможністю установ і врегулюванням установ, за умови, що держава-член виконує положення цього розділу. Внески до схеми гарантування депозитів не зараховуються до цільового рівня для механізмів фінансування врегулювання, встановленого у статті 102.

Стаття 101

Використання механізмів фінансування врегулювання

1. Механізми фінансування, створені відповідно до статті 100, можуть використовуватися органом з врегулювання лише в обсязі, необхідному для забезпечення ефективного застосування інструментів врегулювання для таких цілей:

(а) гарантування активів або зобов'язань установи, яка підлягає врегулюванню, її дочірніх компаній перехідної установи або суб'єкта управління активами;

(б) надання позик установі, яка підлягає врегулюванню, її дочірній компанії, перехідній установі або суб'єкту управління активами;

(с) придбання активів установи, яка підлягає врегулюванню;

(д) здійснення внесків до перехідної установи і до суб'єкта управління активами;

(е) виплата компенсацій акціонерам або кредиторам відповідно до статті 75;

(ф) здійснення внесків до установи, яка підлягає врегулюванню, замість списання або конверсії зобов'язань певних кредиторів, коли застосовується інструмент внутрішнього визволу і орган з врегулювання вирішує виключити певних кредиторів зі сфери застосування внутрішнього визволу відповідно до статті 44(3)–(8);

- (g) надання позик іншим механізмам фінансування на добровільних засадах відповідно до статті 106;
- (h) застосування будь-якого поєднання дій, зазначених у пунктах (a)–(g).

Механізми фінансування можуть використовуватися для застосування дій, зазначених у першому підпараграфі, також щодо покупця в контексті інструменту продажу бізнесу.

2. Механізм фінансування врегулювання не використовується безпосередньо для поглинання збитків установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або для рекапіталізації такої установи або суб'єкта. Якщо використання механізму фінансування врегулювання для цілей параграфу 1 цієї статті опосередковано призводить до передачі частини збитків установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), до механізму фінансування врегулювання, застосовуються принципи, що регулюють використання механізму фінансування врегулювання, встановлені у статті 44.

Стаття 102

Цільовий рівень

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб до 31 грудня 2024 року наявні фінансові засоби їхніх механізмів фінансування досягли принаймні 1 % суми гарантованих депозитів усіх установ, які отримали дозвіл на провадження діяльності на їхній території. Держави-члени можуть встановити цільові рівні, що перевищують цю суму.

2. Протягом початкового періоду, зазначеного у параграфі 1, внески до механізмів фінансування, зібрані відповідно до статті 103, розподіляються якнайшвидше, до досягнення цільового рівня, з належним врахуванням фаз циклу ділової активності і впливу проциклічних внесків на фінансовий стан установ, що здійснюють внески.

Держави-члени можуть подовжити початковий період максимум на чотири роки, якщо в рамках механізмів фінансування були здійснені сумарні виплати, які перевищують 0,5 % гарантованих депозитів усіх установ, які мають дозвіл на провадження діяльності на їхній території, що гарантовані відповідно до Директиви 2014/49/ЄС.

3. Якщо після початкового періоду, зазначеного у параграфі 1, наявні фінансові засоби зменшуються нижче цільового рівня, зазначеного у цьому параграфі, регулярні внески, зібрані відповідно до статті 103, поновлюються, доки не буде досягнуто цільового рівня. Після досягнення цільового рівня вперше і якщо наявні фінансові засоби згодом зменшились до менше ніж двох третин цільового рівня, ці внески встановлюються на рівні, що дозволяє досягнути цільового рівня протягом шести років.

Регулярний внесок належним чином враховує фази циклу ділової активності і вплив, який проциклічні внески можуть мати, при встановленні щорічних внесків у контексті цього параграфу.

4. До 31 жовтня 2016 року ЕВА повинне представити Комісії звіт з рекомендаціями щодо належного референтного значення для встановлення цільового рівня механізмів фінансування врегулювання, і, зокрема, для визначення, чи загальні зобов'язання становлять більш відповідну основу, ніж гарантовані депозити.

5. На підставі результатів звіту, зазначеного в параграфі 4, Комісія повинна представити, якщо застосовно, до 31 грудня 2016 року Європейському Парламенту та Раді законодавчу пропозицію на підставі цільового рівня механізмів фінансування врегулювання.

Стаття 103

Внески ex-ante

1. Для досягнення цільового рівня, зазначеного у статті 102, держави-члени повинні забезпечити, щоб з установ, які отримали на їхній території дозвіл на провадження діяльності, у тому числі з філій Союзу, внески збиралися щонайменше раз на рік.

2. Внесок кожної установи розраховується пропорційно сумі її зобов'язань (за винятком власних коштів) за вирахуванням суми гарантованих депозитів щодо суми агрегованих зобов'язань (за винятком власних коштів) за вирахуванням суми гарантованих депозитів усіх установ, які отримали дозвіл на провадження діяльності на території держави-члена.

Ці внески коригуються пропорційно до профілю ризику установ відповідно до критеріїв, ухвалених згідно з параграфом 7.

3. Наявні фінансові засоби, які необхідно враховувати для досягнення цільового рівня, зазначеного у статті 102, можуть включати безвідкличні платіжні зобов'язання, які є повністю забезпеченими активами з низьким рівнем ризику, не обтяженими правами третіх осіб, що знаходяться у вільному розпорядженні і призначені виключно для використання органами з врегулювання для цілей, зазначених у статті 101(1). Частка безвідкличних платіжних зобов'язань не може перевищувати 30 % загальної суми внесків, зібраних відповідно до цієї статті.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб зобов'язання щодо сплати внесків, зазначене у цій статті, підлягало виконанню відповідно до національного законодавства, і щоб належні внески було виплачено в повному обсязі.

Держави-члени повинні встановити відповідні регуляторні зобов'язання, зобов'язання щодо ведення бухгалтерського обліку і звітності для забезпечення сплати належних внесків у повному обсязі. Держави-члени повинні забезпечити заходи для ефективної перевірки того, чи внески було сплачено належним чином. Держави-члени повинні забезпечити заходи для запобігання ухиленню, униканню від сплати внесків і зловживання ними.

5. Суми, зібрані відповідно до цієї статті, використовуються лише для цілей, зазначених у статті 101(1).

6. Відповідно до статей 37, 38, 40, 41 і 42, суми, отримані від установи, яка підлягає врегулюванню, або перехідної установи, відсотки й інші доходи від інвестицій, а також будь-які інші доходи можуть бути зараховані на користь механізмів фінансування.

7. Комісія повинна мати повноваження ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 115 для визначення поняття коригування внесків пропорційно до профілю ризику установ, зазначених у параграфі 2 цієї статті, беручи до уваги такі чинники:

- (a) експозиція установи до ризику, у тому числі важливість її торговельної діяльності, позабалансових ризиків і ступінь використання левериджа;
- (b) стабільність і різноманітність джерел фінансування компанії та необтяжених активів з високим рівнем ліквідності;
- (c) фінансовий стан установи;
- (d) ймовірність того, що установа підлягатиме врегулюванню;
- (e) обсяг, в якому установа раніше отримувала надзвичайну публічну фінансову підтримку;
- (f) складність структури установи і можливості проведення її врегулювання;
- (g) значення установи для стабільності фінансової системи або економіки однієї або більше держав-членів або Союзу;
- (h) факт, що установа є частиною IPS.

8. Комісія повинна мати повноваження ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 115 для визначення:

- (a) реєстраційних зобов'язань, зобов'язань щодо ведення бухгалтерського обліку і звітності, зазначених у параграфі 4, для забезпечення того, щоб належні внески дійсно сплачувалися;
- (b) заходів, зазначених у параграфі 4, які забезпечують ефективну перевірку того, чи внески було сплачено належним чином.

Стаття 104

Надзвичайні внески *ex-post*

1. Якщо доступних фінансових засобів недостатньо для покриття збитків, витрат або інших видатків, які виникли внаслідок використання механізмів фінансування, держави-члени повинні забезпечити, щоб з установ, які отримали на їхній території дозвіл на провадження діяльності, було зібрано надзвичайні внески *ex-post* для покриття додаткових сум. Ці надзвичайні внески *ex-post* розподіляються між установами відповідно до правил, встановлених у статті 103(2).

Надзвичайні внески *ex-post* не перевищують трикратну річну суму внесків, визначених відповідно до статті 103.

2. Стаття 103(4)–(8) застосовується до внесків, зібраних відповідно до цієї статті.

3. Орган з врегулювання може повністю або частково відстрочити виплату надзвичайних внесків *ex-post* установи до механізму фінансування врегулювання, якщо виплата цих внесків становитиме загрозу для ліквідності чи платоспроможності установи. Таке відстрочення не надається на період, довший ніж шість місяців, але може бути продовжена на вимогу установи. Внески, відстрочені відповідно до цього параграфу, сплачуються, коли такий платіж більше не становить загрозу для ліквідності чи платоспроможності установи.

4. Комісія повинна мати повноваження ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 115 для визначення обставин і умов, за яких виплата внесків установою може бути відстрочена відповідно до параграфу 3 цієї статті.

Стаття 105

Альтернативні способи фінансування

Держави-члени повинні забезпечити, щоб механізми фінансування, що належать до їхньої юрисдикції, могли укладати договори про позики й інші форми підтримки зі сторони установ, фінансових установ або інших третіх осіб, якщо суми, зібрані відповідно до статті 103, не достатні для покриття збитків, витрат або інших видатків, які виникли внаслідок використання механізмів фінансування, а надзвичайні внески *ex-post*, передбачені статтею 104, не є безпосередньо доступними або достатніми.

Стаття 106

Позики між механізмами фінансування

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб механізми фінансування, що належать до їхньої юрисдикції, могли подавати запит на запозичення коштів у всіх інших механізмів фінансування у межах Союзу, якщо:

- (a) сум, зібраних відповідно до статті 103, недостатньо для покриття збитків, витрат або інших видатків, які виникли внаслідок використання механізмів фінансування;
- (b) надзвичайні внески *ex-post*, передбачені статтею 104, не є безпосередньо доступними; і
- (c) альтернативні способи фінансування, передбачені статтею 105, не є безпосередньо доступними на розумних умовах.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб механізми фінансування, які належать до їхньої юрисдикції, мали повноваження надавати позики іншим механізмам фінансування у межах Союзу за обставин, зазначених у параграфі 1.

3. На запит відповідно до параграфу 1 кожен з інших механізмів фінансування у Союзі повинен вирішити, чи надавати позики механізму фінансування, який подав запит. Держави-члени можуть вимагати, щоб рішення було ухвалено після консультацій з компетентним міністерством чи урядом або за їхньою згодою. Рішення ухвалюється з урахування терміновості.

4. Відсоткова ставка, термін погашення та інші умови щодо позик узгоджуються між механізмом фінансування, який бере позику, й іншими механізмами фінансування, які ухвалили рішення про участь. Позика кожного механізму фінансування, який бере участь, має однакову відсоткову ставку, термін погашення та інші умови, якщо механізми фінансування, які беруть участь, не домовились про інше.

5. Сума, надана як позика кожним механізмом фінансування врегулювання, що бере участь, пропорційна сумі гарантованих депозитів у державі-члені цього механізму фінансування врегулювання, щодо агрегованої суми гарантованих депозитів у державах-членах механізмів фінансування врегулювання, що беруть участь. Ці розміри внесків можуть змінюватися за згодою усіх механізмів фінансування, що беруть участь.

6. Непогашений борг механізму фінансування врегулювання іншої держави-члена відповідно до цієї статті необхідно розглядати як актив механізму фінансування врегулювання, який надав позику, і можна враховувати до цільового рівня цього механізму фінансування.

Стаття 107

Взаємна підтримка національних механізмів фінансування у випадку врегулювання групи

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку врегулювання групи, зазначеного у статті 91 або статті 92, національний механізм фінансування кожної установи, яка є частиною групи, робив внесок у фінансування врегулювання групи відповідно до цієї статті.

2. Для цілей параграфу 1 орган з врегулювання на рівні групи після консультування з органами з врегулювання установи, які є частиною групи, пропонує, якщо це необхідно перед застосуванням будь-якої дії з врегулювання, план фінансування в рамках схеми врегулювання групи, передбаченої статтями 91 і 92.

План фінансування погоджується згідно з процесом вироблення й ухвалення рішень, зазначеним у статтях 91 і 92.

3. План фінансування включає:

- (a) оцінку відповідно до статті 36 щодо суб'єктів групи, яких це стосується;
- (b) збитки, які повинен визнати кожен суб'єкт групи, якого це стосується, у момент застосування інструментів врегулювання;
- (c) для кожного суб'єкта групи, якого це стосується, збитки, яких би зазнала кожна з категорій акціонерів і кредиторів;
- (d) будь-який внесок, який повинен був би бути зроблений схемами гарантування депозитів відповідно до статті 109(1);
- (e) загальний внесок механізмів фінансування врегулювання, а також ціль і форму внеску;
- (f) підставу для обчислення суми, яку кожен з національних механізмів фінансування держав-членів, в яких розташовані суб'єкти групи, яких це стосується, повинен внести у фінансування врегулювання групи для формування загального внеску, зазначеного у пункті (e);
- (g) суму, яку національний механізм фінансування кожного суб'єкта групи, якого це стосується, повинен внести у фінансування врегулювання групи і форму цих внесків;
- (h) суму позики, яку механізми фінансування держав-членів, в яких розташовані суб'єкти групи, яких це стосується, отримують від установ, фінансових установ й інших третіх осіб відповідно до статті 105;
- (i) у відповідних випадках повинна бути можливість продовження строку використання механізмів фінансування держав-членів, в яких розташовані суб'єкти групи, яких це стосується;

4. Підстава розподілу внеску, зазначеного у пункті (e) параграфу 3, повинна відповідати параграфу 5 цієї статті і принципам, встановленим у плані врегулювання групи згідно з пунктом (f) статті 12(3),

якщо у фінансовому плані не погоджено інше.

5. Якщо у фінансовому плані не погоджено інше, підстава для обчислення внеску кожного національного механізму фінансування враховує, зокрема:

- (a) частку зважених на ризик активів групи, утримуваних установами або суб'єктами, зазначеними у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), що мають осідок у державі-члені цього механізму фінансування врегулювання;
- (b) частку активів групи, що утримуються установами або суб'єктами, зазначеними у пунктах (b), (c) і (d) статті 1(1), що мають осідок у державі-члені цього механізму фінансування врегулювання;
- (c) частку збитків, що призвела до потреби врегулювання групи, яка виникла у суб'єктах групи, що знаходяться під наглядом компетентних органів у державі-члені цього механізму фінансування врегулювання; і
- (d) частку ресурсів механізмів фінансування групи, яку згідно з планом фінансування необхідно використовувати безпосередньо на користь суб'єктів групи, що мають осідок у державі-члені цього механізму фінансування врегулювання.

6. Держави-члени заздалегідь встановлюють правила і процедури для забезпечення того, щоб кожен національний механізм фінансування міг зробити свій внесок у фінансування врегулювання групи негайно, без обмеження параграфу 2.

7. Для цілей цієї статті держави-члени повинні забезпечити, щоб механізми фінансування групи могли згідно з умовами, встановленими у статті 105, укладати договори про позики й інші форми підтримки зі сторони установ, фінансових установ або інших третіх осіб.

8. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні механізми фінансування, які знаходяться в їхній юрисдикції, могли гарантувати будь-яку позику на підставі договору з механізмами фінансування групи відповідно до параграфу 7.

9. Держави-члени повинні забезпечити, щоб доходи або вигоди, отримані внаслідок використання механізмів фінансування групи, були розподілені між національними механізмами фінансування відповідно до їхніх внесків у фінансування врегулювання, як встановлено у параграфі 2.

▼ M2

Стаття 108

Черговість в порядку неплатоспроможності

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у їхньому національному законодавстві, що регулює звичайне провадження щодо неплатоспроможності:

- (a) такі вимоги мали однакову черговість пріоритету, яка є вищою, ніж черговість, передбачена для вимог звичайних незабезпечених кредиторів:
 - (i) частина прийнятних депозитів фізичних осіб, мікропідприємств, малих та середніх підприємств, яка перевищує рівень забезпечення, передбачений статтею 6 Директиви 2014/49/ЄС;
 - (ii) депозити, що були б прийнятними депозитами фізичних осіб, мікропідприємств, малих та середніх підприємств, якби вони не були внесені через філії, розташовані за межами Союзу, установ, що мають осідок у Союзі;
- (b) такі вимоги мають однакову черговість пріоритету, яка є вищою, ніж черговість, передбачена пунктом (a):
 - (i) гарантовані депозити;
 - (ii) схеми гарантування депозитів, до яких у випадку неплатоспроможності переходять права та обов'язки вкладників, депозити яких є гарантованими.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб для суб'єктів, зазначених у пунктах (a)–(d) першого підпараграфу статті 1(1), звичайні незабезпечені вимоги мали у їхньому національному законодавстві, яке регулює звичайні провадження щодо неплатоспроможності, вищу черговість, ніж незабезпечені вимоги, які виникають на підставі боргових інструментів, що відповідають таким умовам:

- (a) первинні договірні строки погашення боргових інструментів становлять щонайменше один рік;
- (b) боргові інструменти не містять вбудованих деривативів і самі не є деривативами;
- (c) відповідна договірна документація і, якщо застосовно, проспект, пов'язаний з емісією, явно відноситься до нижчого порядку черговості, відповідно до умов цього параграфу.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб незабезпечені вимоги, які виникають з боргових інструментів, що відповідають умовам, встановленим у пунктах (a), (b) і (c) параграфу 2 цієї статті, мали вищу черговість пріоритетності у їхньому національному законодавстві, яке регулює звичайні провадження щодо неплатоспроможності, ніж черговість вимог, які виникають на підставі інструментів, зазначених у пунктах (a)–(d) статті 48(1).

4. Без обмеження параграфів 5 і 7, держави-члени повинні забезпечити, щоб їхнє національне законодавство, яке регулює звичайне провадження щодо неплатоспроможності, ухвалене на 31 грудня 2016 року, застосовувалося до черговості у звичайному провадженні щодо неплатоспроможності стосовно незабезпечених вимог, які виникають з боргових інструментів, емітованих суб'єктами, зазначеними у пунктах (a)–(d) першого підпараграфу статті 1(1) цієї Директиви до дня набуття чинності заходів відповідно до національного законодавства, яке транспонує Директиву Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2017/2399 (¹³).

5. Якщо після 31 грудня 2016 року і до 28 грудня 2017 року держава-член ухвалила національне законодавство, яке регулює черговість у звичайних провадженнях щодо неплатоспроможності незабезпечених вимог, які виникають з боргових інструментів, емітованих після дати застосування такого національного законодавства, параграф 4 цієї статті не застосовується до вимог, які виникають з боргових інструментів, емітованих після дати застосування такого національного законодавства, за умови виконання усіх таких умов:

- (a) відповідно до цього національного законодавства, для суб'єктів, зазначених у пунктах (a)–(d) першого підпараграфу статті 1(1), звичайні незабезпечені вимоги мають у звичайних провадженнях щодо неплатоспроможності вищу черговість пріоритетності, ніж незабезпечені вимоги, які виникають з боргових інструментів, що виконують такі умови:
 - (i) первинні договірні строки погашення боргових інструментів становлять щонайменше один рік;
 - (ii) боргові інструменти не містять вбудованих деривативів і самі не є деривативами; та
 - (iii) відповідна договірна документація і, якщо застосовно, проспект, пов'язаний з емісією, явно відноситься до нижчого порядку черговості, відповідно до національного законодавства;
- (b) відповідно до цього національного законодавства незабезпечені вимоги, які виникають з боргових інструментів, що відповідають умовам, встановленим у пункті (a) цього підпараграфу, мають у звичайних провадженнях щодо неплатоспроможності вищу черговість пріоритетності, ніж черговість пріоритетності вимог, які виникають з інструментів, зазначених у пунктах (a) – (d) статті 48(1).

З дати набуття чинності заходів відповідно до національного законодавства, яке транспонує Директиву (ЄС) № 2017/2399, незабезпечені вимоги, які виникають з боргових інструментів, зазначених у пункті (b) першого підпараграфу, мають таку ж черговість пріоритетності, як і зазначені у пунктах (a), (b) і (c) параграфу 2 і у параграфі 3 цієї статті.

6. Для цілей пункту (b) параграфу 2 і пункту (a)(ii) першого підпараграфу параграфу 5 боргові інструменти зі змінним відсотком, які походять від широко використовуваної базової ставки, і боргові

інструменти, не виражені у національній валюті емітента, за умови вираження основної суми, погашення і відсотків у тій же валюті, не вважаються борговими інструментами, які містять вбудовані деривативи лише через ці ознаки.

7. Держави-члени, які до 31 грудня 2016 року ухвалили національне законодавство, яке регулює звичайне провадження щодо неплатоспроможності, згідно з якими звичайні незабезпечені вимоги, що виникають з боргових інструментів, емітованих суб'єктами, зазначеними у пунктах (a)–(d) першого підпараграфу статті 1(1), поділяються на два або більше черговостей пріоритетності або згідно з якими черговість пріоритетності звичайних незабезпечених вимог, які виникають з цих боргових інструментів, змінюється щодо усіх інших звичайних незабезпечених вимог тієї ж черговості, можуть передбачати, що ці боргові інструменти з найнижчим порядком черговості серед цих звичайних незабезпечених вимог мають таку ж черговість, що й вимоги, які виконують умови пунктів (a), (b) і (c) параграфу 2 і параграфу 3 цієї статті.

▼В

Стаття 109

Використання схем гарантування депозитів у контексті врегулювання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, коли органи з врегулювання застосовують дію з врегулювання, і за умови, що ця дія забезпечує подальший доступ вкладників до своїх депозитів, схема гарантування депозитів, з якою пов'язана установа, була відповідальна за:

- (a) при застосуванні інструменту внутрішнього визволу, суму, на яку гарантовані депозити було б списано для поглинання збитків установи відповідно до пункту (a) статті 46(1), якби гарантовані депозити було б включено у сферу застосування внутрішнього визволу й було списано у тому ж обсязі, що й борги перед кредиторами з таким же рівнем пріоритету згідно з національним законодавством, яке регулює звичайне провадження щодо неплатоспроможності; або
- (b) коли застосовується один або більше інструментів врегулювання, відмінні від інструменту внутрішнього визволу, суму збитків, які б зазнали вкладники гарантованих депозитів, якщо б вкладники гарантованих депозитів зазнали збитків пропорційно до збитків, які б зазнали кредитори з таким же рівнем пріоритету відповідно до національного законодавства, яке регулює звичайні провадження щодо неплатоспроможності.

У будь-якому випадку зобов'язання схеми гарантування депозитів не перевищує суму збитків, яку б вона понесла, якщо установу було б ліквідовано відповідно до звичайного провадження щодо неплатоспроможності.

При застосуванні інструменту внутрішнього визволу схема гарантування депозитів не зобов'язана робити жодні внески для покриття витрат на рекапіталізацію установи або перехідної установи відповідно до пункту (b) статті 46(1).

Якщо на підставі оцінювання, проведеного відповідно до статті 74, встановлено, що внесок до схеми гарантування депозитів на врегулювання був більшим, ніж чисті збитки, яких вона б зазнала внаслідок ліквідації установи у звичайному провадженні щодо неплатоспроможності, схема гарантування депозитів має право на виплату різниці від механізмів фінансування врегулювання відповідно до статті 75.

2. Держави-члени повинні забезпечити відповідність визначення суми, на яку схема гарантування депозитів несе відповідальність відповідно до параграфу 1 цієї статті, умовам, зазначеним у статті 36.

3. Внесок зі схеми гарантування депозитів для цілей параграфу 1 здійснюється у грошовій формі.

4. Якщо прийнятні депозити в установі, яка підлягає врегулюванню, передано іншому суб'єкту шляхом застосування інструменту продажу бізнесу або інструменту перехідної установи, вкладники не мають жодних вимог відповідно до Директиви 2014/49/ЄС до схеми гарантування депозитів стосовно будь-якої частини їхніх вкладів в установі, яка підлягає врегулюванню, яку не було перенесено, за умови, що сума

переданих коштів дорівнює агрегованому рівню забезпечення, передбаченого у статті 6 Директиви 2014/49/ЄС, або є вищою за нього.

5. Незважаючи на параграфи 1–4, якщо наявні фінансові засоби схеми гарантування депозитів використовуються відповідно до правил, що містяться в них, і надалі зменшуються до менш ніж двох третин цільового рівня схеми гарантування депозитів, регулярний внесок до схеми гарантування депозитів встановлюється на рівні, що дозволяє досягнути цільового рівня протягом шести років.

У будь-якому випадку, зобов'язання схеми гарантування депозитів не перевищує суму, що дорівнює 50 % її цільового рівня відповідно до статті 10 Директиви 2014/49/ЄС. Беручи до уваги особливості свого національного банківського сектору, держави-члени можуть встановити поріг вищий 50 %.

Частка схеми гарантування депозитів відповідно до цієї Директиви за жодних обставин не повинна перевищувати розмір збитків, які вона зазнала б внаслідок ліквідації у звичайному провадженні щодо неплатоспроможності.

РОЗДІЛ VIII

САНКЦІЇ

Стаття 110

Адміністративні санкції й інші адміністративні заходи

1. Без обмеження права держав-членів передбачати і накладати кримінальні санкції, держави-члени встановлюють правила щодо адміністративних санкцій й інших адміністративних заходів, застосованих у випадку недотримання національних положень, які транспонують цю Директиву, і вживають усі необхідні заходи для забезпечення їх імплементації. Якщо держави-члени вирішують не встановлювати правила щодо адміністративних санкцій за порушення, які регулюються національним кримінальним правом, вони повідомляють Комісії відповідні положення кримінального права. Адміністративні санкції й інші адміністративні заходи повинні бути дієвими, пропорційними і стримувальними.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку застосування зобов'язань, зазначених у першому параграфі, до установ, фінансових установ і материнських компаній Союзу, у разі порушення адміністративні санкції з урахуванням умов, встановлених у національному законодавстві, могли застосовуватися до членів органу управління й інших фізичних осіб, які відповідно до національного законодавства несуть відповідальність за порушення.

3. Повноваження накладати адміністративні санкції, зазначені у цій Директиві, надаються органам з врегулювання або, якщо це не та сама установа, компетентним органам, залежно від типу порушення. Органи з врегулювання і компетентні органи мають усі повноваження щодо збору інформації і проведення розслідування, необхідні для виконання їхніх відповідних функцій. При виконанні своїх повноважень накладати санкції органи з врегулювання і компетентні органи тісно співпрацюють для забезпечення бажаних результатів застосування адміністративних санкцій й інших адміністративних заходів і координування їхніх дій у транскордонних випадках.

4. Органи з врегулювання і компетентні органи використовують свої адміністративні повноваження накладати санкції відповідно до цієї Директиви і національного законодавства у будь-який з таких способів:

- (a) безпосередньо;
- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) під свою відповідальність шляхом делегування повноважень таким органам;
- (d) шляхом звернення до компетентних судових органів.

Стаття 111

Спеціальні положення

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб їхні закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення передбачали штрафи й інші адміністративні заходи, принаймні, у таких ситуаціях:

- (a) нездійснення розробки, підтримання і оновлення планів відновлення платоспроможності і планів відновлення платоспроможності групи з порушенням положень статті 5 або 7;
- (b) неповідомлення компетентного органу про намір надати фінансову підтримку групи з порушенням положень статті 25;
- (c) ненадання усієї інформації, необхідної для розробки планів врегулювання з порушенням статті 11;
- (d) невиконання органом управління установи або суб'єкта, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), зобов'язання повідомити компетентний орган, якщо установа або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), є неспроможними або імовірно стануть неспроможними, з порушенням положень статті 81(1).

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, зазначених у параграфі 1, адміністративні санкції й інші адміністративні заходи, які можуть застосовуватись, включали, щонайменше:

- (a) публічне повідомлення із зазначенням фізичної особи, установи, фінансової установи, материнської компанії Союзу або іншої юридичної особи, що несе відповідальність і характер порушення;
- (b) наказ, що зобов'язує відповідальну фізичну або юридичну особу припинити таку поведінку і утримуватися від повторення такої поведінки;
- (c) тимчасову заборону виконувати функції в установах або суб'єктах, зазначених у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), члену органу управління або вищому керівництву установи або суб'єкта, зазначеним у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або будь-якій іншій відповідальній фізичній особі;
- (d) для юридичної особи — адміністративні штрафи у розмірі до 10 % загального річного чистого обороту цієї юридичної особи у попередньому фінансовому році. Якщо юридична особа — дочірня компанія материнської компанії, відповідним оборотом вважається оборот на підставі консолідованої фінансової звітності материнської компанії найвищого рівня консолідації у попередньому фінансовому році;
- (e) для фізичної особи — адміністративні штрафи у розмірі до 5 000 000 євро, або, у державах-членах, в яких євро не є офіційною валютою, — відповідний еквівалент у національній валюті станом на 2 липня 2014 року;
- (f) адміністративні штрафи, максимум в подвійному розмірі вигоди, отриманої внаслідок порушення, якщо можна визначити розмір цих вигод.

Стаття 112

Опублікування інформації про адміністративні санкції

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи з врегулювання і компетентні органи публікували на своєму офіційному вебсайті інформацію, принаймні, про адміністративні санкції, накладені ними у зв'язку з порушенням національних положень, що транспонують цю Директиву, якщо ці санкції не були оскаржені або якщо право на подання апеляції вичерпалось. Таке опублікування здійснюється без невинуватої затримки після того, як фізичну або юридичну особу було поінформовано про ці санкції, у тому числі надано інформацію про тип і характер порушення й ідентифікацію фізичної або юридичної особи, на яку накладено санкції.

Якщо держави-члени дають дозвіл на публікацію інформації про санкції, які оскаржуються, органи з врегулювання і компетентні органи без невинуватої затримки публікують на своєму офіційному

вебсайті інформацію про статус цього оскарження і його результат.

2. Органи з врегулювання і компетентні органи публікують інформацію про санкції, накладені ними, анонімно, у спосіб відповідно до національного законодавства, за будь-яких з таких обставин:

- (a) якщо санкцію накладено на фізичну особу, і попередня обов'язкова оцінка пропорційності публікації персональних даних показує, що ця публікація є непропорційною;
- (b) якщо публікація такої інформації становила б загрозу стабільності фінансових ринків або поточному кримінальному розслідуванню;
- (c) якщо внаслідок цієї публікації установи або суб'єкти, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), або фізичні особи зазнали б, наскільки це можна встановити, непропорційних збитків.

В якості альтернативи в таких випадках публікація відповідних даних може бути відкладена на розумний період часу, якщо передбачається, що протягом такого періоду зникнуть причини для анонімною публікації.

3. Органи з врегулювання і компетентні органи повинні забезпечити, щоб будь-яка публікація відповідно до цієї статті залишалась на їхньому офіційному веб-сайті щонайменше протягом п'яти років. Персональні дані, що містяться в публікації, зберігаються тільки на офіційному веб-сайті органу з врегулювання або компетентного органу протягом необхідного періоду відповідно до застосовних правил захисту даних.

4. Не пізніше 3 липня 2016 року ЕВА повинне представити Комісії звіт про опублікування державами-членами інформації про санкції на анонімній основі, передбачене параграфом 2 і, зокрема, наявність значних розбіжностей між державами-членами в зв'язку з цим. Звіт також надає інформацію про будь-які значні розбіжності у тривалості публікації інформації про санкції відповідно до національного законодавства щодо публікації інформації про санкції у державах-членах.

Стаття 113

Утримання ЕВА центральної бази даних

1. Відповідно до вимог професійної таємниці, зазначених у статті 84, органи з врегулювання і компетентні органи повідомляють ЕВА про всі адміністративні санкції, накладені ними відповідно до статті 111, а також про статус оскарження і його результат. ЕВА підтримує центральну базу даних санкцій, про які було повідомлено, виключно для цілей обміну інформацією між органами з врегулювання, до якої мають доступ тільки органи з врегулювання і яка оновлюється на підставі інформації, наданої органами з врегулювання. ЕВА підтримує центральну базу даних санкцій, про які було повідомлено, виключно для обміну інформацією між компетентними органами, до якої мають доступ тільки компетентні органи і яка оновлюється на підставі інформації, наданої компетентними органами.

2. ЕВА підтримує веб-сторінку з посиланнями на публікації інформації про санкції кожного органу з врегулювання і публікації інформації про санкції кожного компетентного органу відповідно до статті 112, а також зазначає період, протягом якого кожна держава-член публікує інформацію про санкції.

Стаття 114

Ефективне застосування санкцій і виконання повноважень щодо накладення санкцій компетентними органами і органами з врегулювання

Держави-члени повинні забезпечити, щоб при встановленні типу адміністративних санкцій або інших адміністративних заходів і розміру адміністративних штрафів компетентні органи і органи з врегулювання враховували усі відповідні обставини, у тому числі, якщо це доцільно:

- (a) тяжкість і тривалість порушення;
- (b) ступінь відповідальності відповідальної фізичної або юридичної особи;

- (c) фінансове становище відповідальної фізичної або юридичної особи, яке визначається, наприклад, за загальним оборотом відповідальної юридичної особи або річним доходом відповідальної фізичної особи;
- (d) розмір отриманого прибутку або уникнутих збитків відповідальної фізичної і юридичної особи, якщо їх можна визначити;
- (e) збитки, яких зазнали треті сторони внаслідок порушення, якщо їх можна визначити;
- (f) рівень співпраці відповідальної фізичної або юридичної особи з компетентним органом і органом з врегулювання;
- (g) попередні порушення, вчинені відповідальною фізичною або юридичною особою;
- (h) будь-які системні наслідки порушення.

РОЗДІЛ ІХ

ВИКОНАВЧІ ПОВНОВАЖЕННЯ

Стаття 115

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надано Комісії відповідно до умов, встановлених у цій статті.
2. Комісії надається повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені у другому параграфі статті 2, статті 44(11), статті 76(4), статті 103(7) і (8) і статті 104(4), на невизначений строк з 2 липня 2014 року.
3. Повноваження, делеговані відповідно до другого параграфа статті 2, статті 44(11), статті 76(4), статті 103(7) і (8) і статті 104(4), можуть бути відкликани у будь-який час Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє делегування повноважень, вказаних у такому рішенні. Таке рішення набуває чинності на наступний день після його опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, або з пізнішої дати, вказаної у ньому. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, що вже набули чинності.
4. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.
5. Делегований акт, ухвалений на підставі другого параграфа статті 2, статті 44(11), статті 76(4), статті 103(7) і (8) і статті 104(4), набуває чинності тільки в тому випадку, якщо ні Європейський Парламент, ні Рада не висловили жодних заперечень протягом тримісячного періоду з дати надання зазначеного акту Європейському Парламенту і Раді або якщо до закінчення такого періоду і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісії, що вони не матимуть заперечень. Такий період подовжують іще на три місяці за ініціативи Європейського Парламенту або Ради.
6. Комісія не ухвалює делеговані акти, якщо час для розгляду Європейським Парламентом зменшується у зв'язку з парламентськими канікулами менше ніж до п'яти місяців, включно з будь-яким продовженням.

РОЗДІЛ Х

ЗМІНИ І ДОПОВНЕННЯ ДО ДИРЕКТИВ 82/891/ЄС, 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС І 2013/36/ЄС ТА РЕГЛАМЕНТІВ (ЄС) № 1093/2010 І (ЄС) № 648/2012

Зміни до Директиви 2001/24/ЄС

Внести такі зміни до Директиви 2001/24/ЄС:

(1) До статті 1 додати такі параграфи:

«3. Ця Директива також застосовується до інвестиційних фірм відповідно до визначення, наведеного у пункті (2) статті 4(1) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 575/2013 (^{*1}) та їхніх філій, розташованих у державах-членах, інших ніж ті, в яких вони мають головні офіси.

4. У випадку застосування інструментів врегулювання та використання повноважень щодо врегулювання, передбачених Директивою Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС (^{*2}), ця Директива також застосовується до фінансових установ, фірм та материнських компаній, на які поширюється сфера дії Директиви 2014/59/ЄС.

5. Статті 4 та 7 цієї Директиви не застосовуються, якщо застосовується стаття 83 Директиви 2014/59/ЄС.

6. Стаття 33 цієї Директиви не застосовується, якщо застосовується стаття 84 Директиви 2014/59/ЄС.

(2) Статтю 2 викласти в такій редакції:

«Стаття 2

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви:

- «держава-член отримання дозволу» означає державу-член отримання дозволу відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(43) Регламенту (ЄС) 575/2013;
- «держава-член ведення діяльності» означає державу-член ведення діяльності відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(44) Регламенту (ЄС) 575/2013;
- «філія» означає філію відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(17) Регламенту (ЄС) 575/2013;
- «компетентний орган» означає компетентний орган відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(40) Регламенту (ЄС) 575/2013, або орган з врегулювання у розумінні статті 2(1) (18) Директиви 2014/59/ЄС, стосовно заходів з реструктуризації, вжитих згідно з цією Директивою;
- «зовнішній керуючий» означає будь-яку особу або орган, призначений адміністративними або судовими органами, завданням якого є керування заходами з реструктуризації;
- «адміністративні або судові органи» означає такі адміністративні або судові органи держав-членів, які є компетентними для цілей заходів з реструктуризації або ліквідаційної процедури;
- «заходи з реструктуризації» означає заходи, які спрямовані на збереження або відновлення фінансового стану кредитної установи або інвестиційної фірми, відповідно до означення, наведеного у пункті (2) статті 4(1) Регламенту (ЄС) 575/2013, та які можуть вплинути на попередньо існуючі права третіх сторін, у тому числі заходи, що включають можливість призупинення платежів, призупинення заходів з примусового виконання або скорочення вимог; такі заходи включають інструменти врегулювання та застосування повноважень щодо врегулювання, передбачених Директивою 2014/59/ЄС;

- «ліквідатор» означає будь-яку особу або орган, призначений адміністративними або судовими органами, завданням якого є керування ліквідаційними процедурами;
- «ліквідаційна процедура» означає сукупну процедуру, яку адміністративні або судові органи держави-члена відкрили та контролюють з метою реалізації активів під наглядом таких органів, у тому числі у випадку, коли процедуру припинено на підставі компромісної угоди або іншого подібного заходу;
- «регульований ринок» означає регульований ринок відповідно до означення, наведеного у пункті (21) статті 4(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС (^{*3});
- «інструмент» означає фінансовий інструмент відповідно до означення, наведеного у пункті (50)(b) статті 4(1) Регламенту (ЄС) 575/2013.

(3) Статтю 25 викласти в такій редакції:

«Стаття 25

Угоди нетінгу

Без обмеження статей 68 та 71 Директиви 2014/59/ЄС угоди нетінгу регулюються виключно правом контракту, який регулює такі угоди.»;

(4) Статтю 26 викласти в такій редакції:

«Стаття 26

Угоди репо

Без обмеження статей 68 та 71 Директиви 2014/59/ЄС та статті 24 цієї Директиви угоди репо регулюються виключно правом контракту, який регулює такі угоди.».

Стаття 118

Зміни до Директиви 2002/47/ЄС

Внести такі зміни до Директиви 2002/47/ЄС:

(1) Статтю 1 доповнити таким параграфом:

«6. Статті 4–7 цієї Директиви не застосовують до будь-якого обмеження щодо виконання угод про фінансове забезпечення або обмеження щодо виконання угод про фінансове забезпечення у вигляді гарантій, положення про закриття нетінгу або зарахування, накладеного відповідно до розділу IV, глави V або VI Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС (^{*4}) або до будь-якого обмеження, накладеного на підставі подібних повноважень у законодавстві держави-члена для сприяння організованого врегулювання будь-якого суб'єкта, зазначеного у пунктах (с) (iv) і (d) параграфа 2, до яких застосовуються гарантії, принаймні, еквівалентні тим, що встановлені у розділі IV, глави VII Директиви 2014/59/ЄС.

(2) Статтю 9а викласти в такій редакції:

«Стаття 9а

Директиви 2008/48/ЄС і 2014/59/ЄС

Ця Директива не обмежує положення директив 2008/48/ЄС і 2014/59/ЄС.».

Стаття 119

Зміни до Директиви 2004/25/ЄС

Додати до статті 4(5) Директиви 2004/25/ЄС такий підпараграф:

«Держави-члени повинні забезпечити, щоб стаття 5(1) цієї Директиви не застосовувалася у разі використання інструментів врегулювання, повноважень і механізмів, передбачених в Розділі IV Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС (*5).

▼M1 _____

▼B

Стаття 121

Зміни до Директиви 2007/36/ЄС

Внести до Директиви 2007/36/ЄС такі зміни:

(1) статтю 1 доповнити таким параграфом:

«4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ця Директива не застосовувалася у разі використання інструментів врегулювання, повноважень і механізмів, передбачених в Розділі IV Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС (*6).

(2) до статті 5 додати такі параграфи:

«5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб для цілей Директиви 2014/59/ЄС загальні збори могли більшістю, що складає дві треті дійсних голосів, ухвалити рішення про скликання загальних зборів, які мають ухвалити рішення про збільшення капіталу, що відбувається у коротший термін, ніж встановлений у параграфі 1 цієї статті, або змінити статут таким чином, щоб він встановлював скликання таких зборів, за умови, що ці збори не відбудуться протягом десяти календарних днів з дня скликання і за виконання умов, зазначених у статті 27 або 29 Директиви 2014/59/ЄС, і щоб збільшення капіталу було необхідним для уникнення умов для врегулювання, встановлених у статтях 32 і 33 зазначеної директиви.

6. Для цілей параграфу 5 не застосовується зобов'язання для кожної держави-члена встановлювати єдиний термін відповідно до статті 6(3), зобов'язання забезпечувати своєчасне надання виправленого порядку денного відповідно до статті 6(4) і зобов'язання кожної держави члена встановлювати єдину дату закриття реєстру згідно зі статтею 7(3).

▼M1 _____

▼B

Стаття 124

Зміни і доповнення до Директиви 2013/36/ЄС

У статті 74 Директиви 2013/36/ЄС, параграф 4 вилучено.

Стаття 125

Зміни до Регламенту (ЄС) № 1093/2010

До Регламенту (ЄС) № 1093/2010 внести такі зміни:

(1) Пункт (4) статті 2 викласти у такій редакції:

«(2) «компетентний орган» означає:

- (i) компетентний орган, як визначено в статті 4(1)(40) Регламенту (ЄС) № 575/2013 і у значенні директив 2007/64/ЄС і 2009/110/ЄС;
- (ii) щодо директив 2002/65/ЄС і 2005/60/ЄС, органи, компетентні для забезпечення дотримання вимог цих директив кредитними і фінансовими установами;
- (iii) щодо Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/49/ЄС (*7), призначений орган, як визначено у статті 2(1)(18) цієї Директиви;

(iv) щодо Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС (^{*8}), орган з врегулювання як визначено у статті 2(1)(18) зазначеної директиви.

(2) До статті 40(6) додати такий підпараграф:

«Для застосування дій у рамках Директиви 2014/59/ЄС, член Наглядової ради, зазначений у пункті (b) параграфа 1, може супроводжуватися, у відповідних випадках, представником органу з врегулювання з кожної держави-члена, який не має права голосу.».

Стаття 126

Зміни до Регламенту (ЄС) № 648/2012

До статті 81(3) Регламенту (ЄС) № 648/2012 додати такий пункт:

«(к) органи з врегулювання, призначені відповідно до статті 3 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС (^{*9}).

РОЗДІЛ XI

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 127

Комітет ЕВА з врегулювання

ЕВА створює постійний внутрішній комітет відповідно до статті 41 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 з метою підготовки рішень ЕВА, які необхідно ухвалити відповідно до статті 44 цього Регламенту, у тому числі рішень щодо проектів регуляторних технічних стандартів і проектів імплементаційних технічних стандартів, пов'язаних з завданнями, покладеними на органи врегулювання, згідно з цією Директивою. Зокрема, відповідно до статті 38(1) Регламенту (ЄС) № 1093/2010, ЕВА повинне забезпечити, щоб жодне рішення, зазначене у цій статті, ніяким чином не впливало на фінансові обов'язки держав-членів. Цей внутрішній комітет складається з органів з врегулювання, зазначених у статті 3 цієї Директиви.

Для цілей цієї Директиви ЕВА співпрацює з ЕІОРА і ESMA в рамках Об'єднаного комітету європейських наглядових органів, створеного відповідно до статті 54 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 і Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Для цілей цієї Директиви ЕВА забезпечує структурне розмежування між комітетом з врегулювання й іншими функціями, зазначеними у Регламенті (ЄС) № 1093/2010. Комітет з врегулювання сприяє розробці і координації планів врегулювання, а також розробляє методи врегулювання неспроможних фінансових установ.

Стаття 128

Співпраця з ЕВА

Компетентні органи і органи з врегулювання співпрацюють з ЕВА для цілей цієї Директиви відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Компетентні органи і органи з врегулювання без зволікань надають ЕВА усю необхідну інформацію для виконання його обов'язків відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 129

Перегляд

Не пізніше 1 червня 2018 року Комісія повинна переглянути імплементацію цієї Директиви і представити звіт щодо такого перегляду Європейському Парламенту і Раді. Зокрема, оцінюються такі

елементи:

- (a) на підставі звіту ЕВА, зазначеного у статті 4(7) — необхідність впровадження будь-яких змін для мінімізації розбіжностей на національному рівні;
- (b) на підставі звіту ЕВА, зазначеного у статті 45(19) — необхідність впровадження будь-яких змін для мінімізації розбіжностей на національному рівні;
- (c) функціонування і ефективність ролі, покладеної на ЕВА відповідно до цієї Директиви, у тому числі проведення медіації.

Зазначений звіт повинен за потреби супроводжуватися законодавчою пропозицією.

Незважаючи на перегляд, передбачений першим підпараграфом, не пізніше 3 липня 2017 року Комісія проводить детальний перегляд застосування статей 13, 18 і 45 щодо повноважень ЕВА щодо проведення обов'язкової медіації для врахування майбутніх змін у сфері законодавства про фінансові послуги. Цей звіт і супровідні пропозиції, у відповідних випадках, передаються Європейському Парламенту і Раді.

Стаття 130

Транспозиція

1. Держави-члени ухвалюють та оприлюднюють закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, не пізніше 31 грудня 2014 року. Вони негайно надсилають Комісії текст таких положень.

Держави-члени застосовують ці заходи з 1 січня 2015 року.

Однак, положення, ухвалені для виконання положень розділу IV глави IV секції 5, держави-члени застосовують щонайпізніше з 1 січня 2016 року.

2. Якщо держави-члени ухвалюють заходи, зазначені у параграфі 1, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено.

3. Держави-члени передають Комісії та ЕВА текст основних положень національного законодавства, яке вони ухвалюють у сфері регулювання цієї Директиви.

Стаття 131

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 124 набуває чинності 1 січня 2015 року.

Стаття 132

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК

СЕКЦІЯ А

Інформація, яку необхідно включати у плани відновлення платоспроможності

План відновлення платоспроможності повинен включати таку інформацію:

- (1) Стислий виклад основних елементів плану і загального потенціалу відновлення платоспроможності;
- (2) стислий виклад істотних змін в установі з моменту подання останнього плану відновлення платоспроможності;
- (3) повідомлення і розкриття інформації, що окреслює, як компанія має намір боротися з будь-якими потенційно негативними реакціями ринку;
- (4) низка дій щодо капіталу і ліквідності, необхідних для підтримання або відновлення життєздатності і фінансового стану установи;
- (5) розрахунковий графік виконання кожного істотного пункту плану;
- (6) детальний опис будь-яких істотних перешкод для ефективного і своєчасного виконання плану, у тому числі, урахування впливу на решту групи, клієнтів і контрагентів;
- (7) визначення критично важливих функцій;
- (8) детальний опис процесів визначення вартості та ліквідності основних напрямів діяльності, операцій та активів установи;
- (9) детальний опис того, яким чином планування відновлення платоспроможності інтегрується у корпоративну структуру врядування установи, а також політики і процедури, що регулюють затвердження плану відновлення платоспроможності і визначення осіб в організації, відповідальних за підготовку й імплементацію плану;
- (10) домовленості і заходи для збереження або відновлення власних коштів установи;
- (11) домовленості і заходи, які забезпечують достатній доступ установи до резервних джерел фінансування, у тому числі до потенційних джерел ліквідності, оцінка наявних забезпечень і оцінка можливості передачі ліквідності в рамках суб'єктів групи і напрямів діяльності, які забезпечують здатність установи надалі здійснювати операції і виконувати зобов'язання при настанні строку їх погашення;
- (12) домовленості і заходи для зменшення ризику і левериджу;
- (13) домовленості і заходи для реструктуризації зобов'язань;
- (14) домовленості і заходи для реструктуризації напрямів діяльності;
- (15) домовленості і заходи, необхідні для підтримання постійного доступу до інфраструктури фінансових ринків;
- (16) домовленості і заходи, необхідні для підтримання постійного функціонування процесів діяльності установи, у тому числі інфраструктури і послуг ІТ;
- (17) підготовчі домовленості для сприяння продажу активів або напрямів діяльності протягом періоду часу, необхідного для відновлення фінансової стабільності;
- (18) інші управлінські дії або стратегії для відновлення фінансової стабільності і прогнозований фінансовий вплив цих дій або стратегій;
- (19) підготовчі заходи, вжиті установою, або плани, які необхідно застосувати для сприяння імплементації плану відновлення платоспроможності, у тому числі заходи, необхідні для своєчасної рекапіталізації установи;
- (20) рамку показників, що визначає точки, в яких можуть бути вчинені відповідні дії, зазначені у плані.

СЕКЦІЯ В

Інформація, яку органи з врегулювання можуть вимагати від установ для цілей складання і підтримання планів врегулювання

Органи з врегулювання можуть вимагати від установ надати для цілей складання і підтримання планів врегулювання, принаймні, таку інформацію:

- (1) детальний опис організаційної структури установи, у тому числі список усіх юридичних осіб;
- (2) визначення безпосередніх власників і відсоток голосуючих і не голосуючих акцій кожної юридичної особи;
- (3) розташування, юрисдикція державної реєстрації, ліцензування і основного керівництва, пов'язаних з кожною юридичною особою;
- (4) схему критичних операцій установи і основних напрямів діяльності, у тому числі істотні пакети активів і зобов'язань, пов'язані з такими операціями і напрямками діяльності, щодо юридичних осіб;
- (5) детальний опис компонентів зобов'язань установи і всіх її юридичних осіб, з поділом, принаймні, за типом і сумами короткострокового і довгострокового боргу, забезпечених, незабезпечених і субординованих зобов'язань;
- (6) детальну інформацію про зобов'язання установи, які є ►МЗ зобов'язаннями, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀ ;
- (7) визначення процесів, необхідних для встановлення суб'єктів, яким установа надала забезпечення, особи, яка утримує забезпечення і юрисдикції, в якій знаходиться забезпечення;
- (8) опис позабалансових ризиків установи і її юридичних осіб, у тому числі схему критичних операцій установи і основних напрямів діяльності;
- (9) значні хеджування установи, у тому числі схему приналежності юридичним особам;
- (10) визначення основних або найбільш критичних контрагентів установи і аналіз впливу неспроможності основних контрагентів на фінансовий стан установи;
- (11) кожен систему, через яку установа здійснює значну кількість або значний обсяг торгових операцій, у тому числі схему їх приналежності юридичним особам установи, критичних операцій і основних напрямів діяльності;
- (12) кожен систему платежів, клірингу і розрахунків, членом якої, прямо або опосередковано, є установа, у тому числі схему їх приналежності юридичним особам установи, критичних операцій і основних напрямів діяльності;
- (13) детальний перелік і опис основних інформаційних систем управління, які використовує установа, у тому числі систем управління ризиками, систем бухгалтерського обліку, фінансової і регуляторної звітності, включно зі схемою їх приналежності юридичним особам установи, критичних операцій і основних напрямів діяльності;
- (14) визначення власників систем, ідентифікованих у пункті (13), пов'язаних з ними угод про рівень обслуговування, і будь-яке програмне забезпечення і системи або ліцензії, у тому числі схему їх приналежності юридичним особам установи, критичних операцій і основних напрямів діяльності;
- (15) ідентифікація юридичних осіб і схема їх призначення і взаємозв'язок і взаємозалежність різних юридичних осіб таких як:
 - загальні або спільні персонал, засоби і системи;
 - угоди про капітал, фінансування або ліквідність;
 - існуючі або умовні кредитні експозиції;
 - угоди про взаємні гарантії, угоди про взаємне забезпечення, положення про перехресне невиконання зобов'язань і угоди про неттінг;
 - передача ризиків і угоди про каскадні торговельні операції; угоди про рівень

обслуговування;

- (16) компетентний орган та орган з врегулювання для кожної юридичної особи;
- (17) член органу управління, відповідальний за надання інформації, необхідної для приготування плану врегулювання установи і, якщо це інші особи, — відповідальні за різних юридичних осіб, критичні операції й основні напрями діяльності;
- (18) опис домовленостей, які застосовуються в установі для забезпечення того, щоб у випадку врегулювання орган з врегулювання мав усю необхідну інформацію, як встановлено органом з врегулювання, для застосування інструментів врегулювання і виконання повноважень щодо регулювання;
- (19) усі угоди, укладені установами та їхніми юридичними особами з третіми сторонами, припинення яких може бути розпочато рішенням органів про застосування інструменту врегулювання разом з інформацією стосовно впливу наслідків припинення на застосування інструменту врегулювання;
- (20) опис можливих джерел ліквідності для підтримки врегулювання;
- (21) інформація про обтяження активів, активи з високим рівнем ліквідності, позабалансову діяльність, стратегії хеджування і практики бухгалтерського обліку.

СЕКЦІЯ С

Питання, які орган з врегулювання розглядає при оцінюванні можливості проведення врегулювання установи або групи

При оцінюванні можливості проведення врегулювання установи або групи орган з врегулювання враховує:

При оцінюванні можливості проведення врегулювання групи, покликання на установу вважаються такими, що включають будь-яку установу або суб'єкт, зазначені у пункті (b), (c) або (d) статті 1(1), в рамках групи:

- (1) міра, в якій установа може визначати основні напрями діяльності, критичні операції до юридичних осіб;
- (2) міра відповідності правової і корпоративної структур основним напрямам діяльності і критичним операціям;
- (3) міра, в якій наявні механізми забезпечують наявність основного персоналу, інфраструктури, фінансування, ліквідності і капіталу для підтримання і збереження основних напрямів діяльності і критичних операцій;
- (4) міра, в якій угоди про надання послуг, що підтримує установа, повністю можуть бути виконані у випадку врегулювання установи;
- (5) міра, в якій структура врядування установи відповідає цілям керування і забезпечення дотримання внутрішніх політик установи щодо її угод про рівень обслуговування;
- (6) міра, в якій установа має процес передачі послуг, що надаються відповідно до угод про рівень обслуговування, третім сторонам у випадку відділення критично важливих функцій або основних напрямів діяльності;
- (7) міра, в якій наявні плани і заходи у разі надзвичайних ситуацій для забезпечення постійного доступу до платіжних систем та систем розрахунку;
- (8) відповідність інформаційних систем управління для забезпечення того, щоб органи з врегулювання могли зібрати точну і повну інформацію стосовно основних напрямів діяльності і критичних операцій, яка сприяє швидкому ухваленню рішень;
- (9) здатність інформаційних систем управління надавати інформацію, необхідну для проведення ефективного врегулювання установи у будь-який час, навіть за умов, що швидко змінюються;
- (10)

міра, в якій установа провела випробування своїх інформаційних систем управління за стресових умов, як визначено органом з врегулювання;

- (11) міра, в якій установа може забезпечити безперервність своїх інформаційних систем управління як для відповідної установи, так і для нової установи, у випадку, якщо критичні операції і основні напрями діяльності відокремлюються від решти операцій і напрямів діяльності;
- (12) міра, в якій установа встановила відповідні процеси для забезпечення надання органам з врегулювання інформації, необхідної для визначення вкладників і сум, що покриваються схемами гарантування депозитів;
- (13) якщо група використовує внутрішньогрупові гарантії, міра, в якій ці гарантії надаються за ринкових умов і системи управління ризиками щодо цих гарантій є стабільними;
- (14) якщо група використовує каскадні транзакції, міра, в якій ці транзакції здійснюються за ринкових умов і системи управління ризиками щодо цих практик є стабільними;
- (15) міра, в якій використання внутрішньогрупових гарантій або каскадних транзакцій обліку збільшує можливість поширення негативного ефекту на всю групу;
- (16) міра, в якій організаційно-правова форма групи перешкоджає застосуванню інструментів врегулювання внаслідок кількості юридичних осіб, складності структури групи або труднощів у пристосуванні напрямів діяльності для суб'єктів групи;
- (17) сума і тип ►МЗ зобов'язаннями, до яких може застосовуватися внутрішній визвіл ◀, установи;
- (18) якщо оцінка включає холдингову компанію зі змішаною діяльністю, міра, в якій врегулювання суб'єктів групи, які є установами або фінансовими установами, могло б негативно вплинути на нефінансову частину групи;
- (19) наявність і стабільність угод про рівень обслуговування;
- (20) наявність у органів третьої країни інструментів врегулювання, необхідних для підтримання дій з врегулювання органів Союзу з врегулювання і можливість застосування скоординованої дії між органами Союзу і третьої країни;
- (21) можливість використання інструментів врегулювання у спосіб, що відповідає цілям врегулювання, враховуючи наявні інструменти і структуру установи;
- (22) міра, в якій структура групи дозволяє органу з врегулювання врегулювати усю групу або один чи декілька суб'єктів групи, не спричиняючи суттєвого безпосереднього або опосередкованого негативного впливу на фінансову систему, довіру учасників ринку або економіку, маючи на меті максимізацію вартості групи в цілому;
- (23) домовленості і засоби, які сприяють проведенню врегулювання, у випадках, якщо групи мають дочірні компанії, що мають осідок у різних юрисдикціях;
- (24) ймовірність використання інструментів врегулювання у спосіб, що відповідає цілям врегулювання, враховуючи можливий вплив на кредиторів, контрагентів, клієнтів і працівників, а також можливі дії, які можуть застосувати органи третьої країни;
- (25) міра, в якій вплив врегулювання установи на фінансову систему і на довіру учасників на фінансових ринках може бути відповідно оцінено;
- (26) міра, в якій врегулювання установи могло б мати значний безпосередній або опосередкований негативний вплив на фінансову систему, довіру учасників ринку або економіку;
- (27) міра, в якій взаємопов'язаність з іншими установами або фінансовими ринками могла б обмежуватися шляхом застосування інструментів врегулювання і виконання повноважень врегулювання;
- (28) міра, в якій врегулювання установи могло б мати значний вплив на функціонування платіжних систем і систем розрахунку.

- (¹) Регламент Ради (ЄС) № 1024/2013 від 15 жовтня 2013 року про доручення Європейському Центральному Банку виконання певних завдань щодо політик пруденційного нагляду за кредитними установами (ОВ L 287, 29.10.2013, с. 63).
- (²) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2019/2162 від 27 листопада 2019 року про емісію облігацій з покриттям та публічний нагляд за облігаціями з покриттям та внесення змін до директив 2009/65/ЄС та 2014/59/ЄС (ОВ L 328, 18.12.2019, с. 29).
- (³) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС від 13 липня 2009 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо інститутів колективного інвестування в переказні цінні папери (UCITS) (ОВ L 302, 17.11.2009, с. 32).
- (⁴) Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/47/ЄС від 6 червня 2002 року про угоди про фінансове забезпечення (ОВ L 168, 27.06.2002, с. 43).
- (⁵) Директива Європейського Парламенту і Ради 97/9/ЄС від 3 березня 1997 року про схеми компенсацій інвесторам (ОВ L 84, 26.03.1997, с. 22).
- (⁶) Рекомендація Комісії 2003/361/ЄС від 6 травня 2003 року щодо визначення мікропідприємств, малих і середніх підприємств (ОВ L 124, 20.05.2003, с. 36).
- (⁷) Директива Ради 2001/23/ЄС від 12 березня 2001 року про наближення законодавств держав-членів щодо захисту прав працівників у випадку передачі підприємств, компаній або частин підприємств або компаній (ОВ L 82 22.3.2001, с. 16).
- (⁸) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2011/61/ЄС від 8 червня 2011 року про управителів альтернативних інвестиційних фондів та про внесення змін до директив 2003/41/ЄС та 2009/65/ЄС і регламентів (ЄС) № 1060/2009 та (ЄС) № 1095/2010 (ОВ L 174, 01.07.2011, с.1).
- (⁹) Директива Європейського Парламенту і Ради 2003/71/ЄС від 4 листопада 2003 року про проспект, що підлягає опублікуванню, коли цінні папери пропонуються громадськості або допускаються до торгівлі та про внесення змін до Директиви 2001/34/ЄС (ОВ L 345, 31.12.2003, с. 64).
- ¹⁰) Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/34/ЄС від 28 травня 2001 року про допуск цінних паперів до офіційного лістингу фондової біржі і про інформацію щодо цінних паперів, яка підлягає опублікуванню (ОВ L 184, 06.07.2001, с. 1).
- (¹¹) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 593/2008 від 17 червня 2008 року про право, застосовне до договірних зобов'язань (Рим I) (ОВ L 177, 04.07.2008, с. 6).
- (¹²) Директива Європейського Парламенту і Ради 2004/109/ЄС від 15 грудня 2004 року про гармонізацію вимог щодо прозорості інформації про емітентів, цінні папери яких допущено до торгівлі на регульованому ринку, та про внесення змін до Директиви 2001/34/ЄС (ОВ L 390, 31.12.2004, с. 38).
- (¹³) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/2399 від 12 грудня 2017 року про внесення змін і доповнень до Директиви 2014/59/ЄС стосовно черговості незабезпечених боргових інструментів у ієрархії неплатоспроможності (ОВ L 345, 27.12.2017, с. 96).
- (^{*1}) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 від 26 червня 2013 року про пруденційні вимоги для кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 176, 27.6.2013, с. 1).
- (^{*2}) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року про встановлення рамок для відновлення платоспроможності та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви Ради 82/891/ЄС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС і регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.6.2014, с. 190).»;
- (^{*3}) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2014/65/ЄС від 15 травня 2014 року про ринки фінансових інструментів та про внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС та Директиви 2011/61/ЄС (ОВ L 173, 12.6.2014, с. 349).»;

(*4) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року про встановлення рамок для відновлення платоспроможності та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС і регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.6.2014, с. 190).»;

(*5) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року про встановлення рамок для відновлення платоспроможності та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС і регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.6.2014, с. 190).»;

(*6) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року про встановлення рамок для відновлення платоспроможності та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС і регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.6.2014, с. 190).»;

(*7) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/49/ЄС від 16 квітня 2014 року про схеми гарантування депозитів (ОВ L 173, 12.06.2014, с. 149).

(*8) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року про встановлення рамок для відновлення платоспроможності та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС і регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.6.2014, с. 190).»;

(*9) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року про встановлення рамок для відновлення платоспроможності та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС і регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.6.2014, с. 190).»;